

Copyrighted Material

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

LISA
KLEYPAS

SOMEONE
TO WATCH
OVER ME

Copyrighted Material

Amesbury

NEW YORK TIMES BESTSELLER

LISA
KLEYPAS

*Someone To
Watch Over Me*

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

LISA
KLEYPAS

SOMEONE
TO WATCH
OVER ME

LISA KLEYPAS

*Ángel
o
Demonio*

¿Quién era en realidad esa joven
a la que había rescatado de las aguas del Támesis?

LISA KLEYPAS

ÁNGEL O DEMONIO

Lisa Kleyhas

ÁNGEL O DEMONIO

¿Quién era en realidad esa bellísima joven que él había rescatado de las heladas aguas del Támesis?

HEYNE

LISA KLEYPAS

*Tief in ihrem Herzen
weiß sie, dass sie nur
ihm vertrauen
kann*

The book cover features a romantic illustration of a man and a woman. The man, with long brown hair and a beard, is shirtless and muscular, embracing the woman from behind. The woman has long, wavy brown hair and is wearing a purple and yellow dress. They are in a close embrace, with the man's hands resting on the woman's waist. The background is a soft, painterly scene with warm colors, suggesting an indoor setting with a window or doorway. The overall mood is intimate and sensual.

**Schicksals-
fäden**

ROMAN

I ROMANZI

LISA KLEYPAS

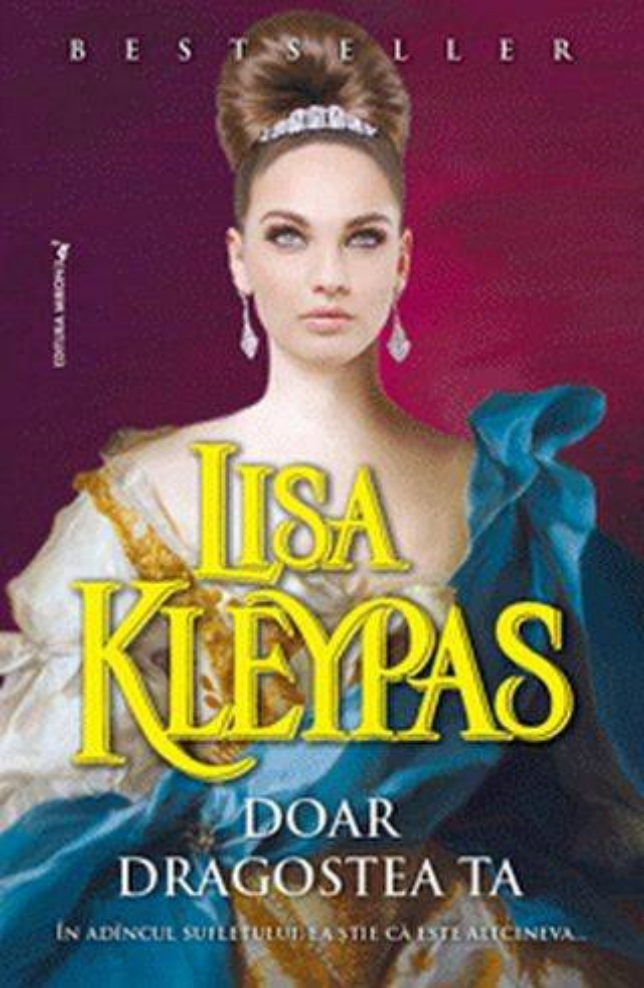
Ti amerò
per sempre

Periodico settimanale
n. 804
10/3/2008

MONDADORI

B E S T S E L L E R

EDICȚIA MASCULINĂ

LISA
KLEYPAS

DOAR
DRAGOSTEA TA

ÎN ADÂNCUL SUFLETULUI, EA ȘTIE CĂ ESTE ALCINEVA...

Traducere
Gabriela Anca Marin

CAPITOLUL 1

Din clipa în care Grant Morgan a văzut-o pe femeie a știut că – în ciuda frumuseții ei – nu va fi niciodată soția cuiva.

L-a urmat pe luntraș prin ceața groasă care îi umezea haina. Își ținea ambele mâini în buzunare și privea cu atenție în jur. În lumina slabă a lampioanelor atârinate de blocurile masive de granit de pe țărm, râul părea uleios. Două vase mici de pasageri au traversat Tamisa, clătînându-se ca două jucării în apa agitată. Valuri reci se loveau de treptele de pe mal iar adierea rece de martie îi șfichiuia fața și urechile, pătrunzându-i pe sub cămașă. S-a uitat din nou la apa neagră și și-a înfrînt un tremur. Nimeni nu ar fi putut să supraviețuiască mai mult de douăzeci de minute într-o apă atât de rece.

– Unde e cadavrul? a întrebat nerăbdător. Și-a căutat ceasul în buzunar și i-a desfăcut capacul. Nu am toată noaptea la dispoziție.

Bărbatul i-a făcut un semn cu capul să-l urmeze.

– Ești Morgan, nu-i așa? Morgan în carne și oase... cel care-i păzește pe regi. N-o să mă creadă nimeni cînd o să spun... te credeam mai presus de treburi din-astea murdare.

– Nu sînt, din nefericire, a mormăit Grant.

– Pe aici, domnule. Și ai grijă la treaptă. Scările alunecă al naibii din cauza apei, mai ales într-o noapte umedă ca asta.

Grant a strîns din fălci și a început să coboare. De cînd era agent văzuse adesea cadavre, dar dintre toate, victimele înecului erau cu siguranță cele mai neplăcute. Cadavrul era cu fața în jos, dar era sigur vorba de o femeie. Membrele îi zăceau aiurea, ca aie unei păpuși de cîrpă abandonată de un copil neglijent.

A îngenuncheat lîngă ea, a prins-o de umăr și a dat să o întoarcă. S-a dat brusc înapoi cînd femeia a început să tușească și să scuipe apă, cu trupul scuturat de spasme.

Luntrașul a tresărit și el, speriat, după care s-a tras mai aproape.

– Am crezut că era moartă. Părea uimit. Era rece, jur!

– Idiotule, a șoptit Grant. Cît timp stătuse biata femeie în apa rece ca gheața pînă cînd trimisese el după un agent din Bow Street? Șansele ei de supraviețuire ar fi fost mult mai mari dacă s-ar fi

ocupat imediat cineva de ea. A întors-o pe femeie și i-a sprijinit capul de genunchiul lui. Părul ei lung i-a udat imediat pantalonii. Pielea îi părea cenușie în lumina slabă iar într-o parte a capului avea o umflătură. Chiar și așa, i-a recunoscut imediat trăsăturile delicate. O cunoștea.

– Dumnezeule! a exclamat el. Încerca să nu lase nimic, niciodată să-l surprindă... dar să o vadă pe Vivien Rose Duvall așa, acolo... Era de neconceput.

A deschis ochii pe jumătate, parcă simțindu-și moartea iminentă. Dar Vivien nu era genul de femeie care să se lase înfrântă prea ușor. S-a agățat de vesta lui în încercarea de a se salva. Grant a luat-o în brațe și a ridicat-o. Era micuță și subțire dar fustele îmbibate cu apă aproape că îi dublau greutatea. Grant a ținut-o strâns la piept, chiar dacă apa sărată și rece ca gheața i-a pătruns prin haine.

– O duci în Bow Street, Morgan? a întrebat bărbatul, urmîndu-l grăbit pe Morgan care urca treptele două cîte două. Bănuiesc că ar trebui să vin și eu și să-i spun cum mă cheamă lui sir Ross. La urma urmei am făcut cuiva un bine, nu-i așa, pentru că am găsit-o pe femeie înainte să dea ortu' popii. Nu mă aștept la mulțumiri... am făcut doar ce trebuia... dar poate că primesc totuși o recompensă, ce zici?

– Găsește-l repede pe doctorul Jacob Linley, l-a întrerupt aspru Grant. La ora asta trebuie să fie la cafeneaua lui Tom. Spune-i să vină imediat la reședința mea din King Street.

– Nu pot, a protestat luntrașul. Am de lucru... De fapt nu mi-ar prinde rău vreo cinci șilingi.

– Îi primești când îl aduci pe Linley.

– Și dacă nu-l găsesc?

– Îl aduci într-o jumătate de oră cel mult, altfel îți confisc barca și te trimit și la închisoare vreo trei zile. Te-am convins?

– Te credeam un tip de treabă, a spus morocănos bărbatul. Asta pînă să te cunosc. Nu ești deloc așa cum se scrie în ziare. Cîte ore am petrecut la cîrciumă, auzindu-i pe ceilalți povestind ce aflaseră despre tine... S-a îndepărtat, evident dezamăgit.

Grant a zîmbit amar. Știa foarte bine cum îl descriseseră ziarele. Îi exageraseră faptele, făcîndu-l să pară un supererou. Oamenii îl priveau ca pe o legendă și nu ca pe un om normal, cu defecte.

Transformase slujba de agent pe Bow Street într-o afacere profitabilă pentru că reușise să cîștige o avere fiind angajat de bănci să înapoieze bunuri furate. Mai acceptase cînd și cînd și altfel de cazuri: găsise o moștenitoare bogată care fusese răpită, servise drept gardă personală unui monarh, luase urma cîtorva ucigași – dar băncile rămîneau

clientele lui preferate. Cu fiecare caz rezolvat câștiga și mai multă celebritate, fiind iar și iar subiect de discuție în fiecare cafenea și tavernă din Londra.

Spre amuzamentul lui Grant, devenise o prezență indispensabilă la evenimente. Se spunea că succesul unui bal era asigurat dacă gazda putea scrie pe invitație: *Domnul Morgan va participa la...* Deși se bucura de popularitate în rîndul nobililor, îi era clar că nu era unul de-al lor. Femeilor li se părea interesant pentru că părea un personaj periculos iar bărbații îi căutau prietenia ca să pară ei înșiși mai curajoși. Grant știa prea bine că nu avea să fie acceptat niciodată pe deplin, ci doar la modul superficial. Și nu avea să se bucure de încrederea lor... pentru că le știa toate secretele întunecate, punctele vulnerabile, temerile și dorințele.

Un curent rece j-a învăluit, făcînd-o să tremure pe femeia din brațele lui. A ținut-o și mai strîns și a traversat o stradă pietruită, plină de noroi și mizerie. A străbătut apoi o curte pătrată în care se aflau o mulțime de butoaie pline cu apă, un coteț de porci și o căruță fără roți. În Covent Garden se găseau numeroase curți ca aceasta, adevărate focare de infecție. Orice gentleman în toate mințile s-ar fi ferit să se aventureze în această parte de oraș, unde își făceau veacul hoți și tîrfe și unde puteai fi ucis cu ușurință pentru cîțiva șilingi.

Capul femeii se clătina iar respirația ei slabă îi atingea ușor bărbia.

– Ei bine, Vivien, a șoptit el, de câte ori nu am visat să te țin în brațe... dar nu mă gândisem la așa ceva.

Nu-i venea să creadă că o purta în brațe pe cea mai dorită femeie din Londra. Măcelarii și vânzătorii ambulanzii se opreau în loc să se uite la ei, în timp ce câteva tîrfe ieșiseră la lumină, curioase.

– Vino încoace, băiete, i-a strigat o femeie care semăna cu o sperietoare de ciori. Am o prospătură pentru tine!

– Altădată, i-a răspuns sarcastic Grant.

A ieșit pe King Street, unde casele în ruină erau înlocuite de altele îngrijite, de cafenele și librării. Era o stradă curată, prosperă, unde locuiau cei din înalta societate. Grant își cumpăraseră și el o casă elegantă, cu trei etaje. Biroul de pe Bow Street era la doar câteva minute distanță și totuși părea atît de departe de reședința lui liniștită.

Grant a urcat cu repeziciune treptele casei lui și a bătut cu putere în ușa din mahon. Cum nu a primit nici un răspuns, a mai bătut o dată. Ușa s-a deschis și în prag a apărut menajera, pregătită să protesteze față de tratamentul aplicat ușii scumpe, lustruite.

Doamna Buttons era o femeie cu trăsături plăcute, bună la suflet dar extrem de strictă și de rezervată, cu convingeri religioase ferme. Nu făcea

un secret din faptul că îi dezaproba profesia lui Grant, detesta violența fizică și corupția cu care el se întâlnea la orice pas. Cu toate acestea muncea fără să dea semne de oboseală și îi întâmpina cu rezervă și politețe pe toți cei care îi treceau pragul casei.

Ca toți ceilalți agenți din Bow Street care lucrau sub conducerea lui Ross Cannon, Grant se cufundase într-atît de mult în acea lume întunecată încît se întreba adesea ce diferență era între el și criminalii pe care îi urmărea. Doamna Buttons îi spusese cîndva că spera ca el să pășească spre lumina adevărului creștin.

– Nu mai pot fi salvat, îi răspunsese el dezinvolt. Ar fi mai bine să-ți canalizezi ambițiile spre un scop mai ușor de atins, doamnă Buttons.

Cînd a văzut povara din brațele stăpînului ei, pe chipul de obicei impasibil al menajerei s-a citit uimirea.

– Dumnezeule! a exclamat doamna Buttons. Ce s-a întîmplat?

Pe Grant începuseră să-l doară brațele.

– Era să se înece, i-a răspuns scurt trecînd pe lîngă ea și îndreptîndu-se spre scări. O duc în camera mea.

– Dar cum s-a întîmplat? Cine e? Doamna Buttons făcea eforturi să-și revină. N-ar fi trebuit dusă la spital?

– E o cunoștință de-a mea. Vreau să o vadă un doctor particular. Dumnezeu știe ce i s-ar putea întâmpla la spital.

– O cunoștință, a repetat menajera, încercînd să țină pasul cu el. Era evident că murea de curiozitate să afle mai multe dar nu îndrăznea să întrebe.

– Este o doamnă a nopții, ca să zic așa.

– O doamnă a nopții... și ai adus-o aici. De data asta te-ai întrecut pe tine însuși, domnule.

– Îți mulțumesc, i-a zîmbit el.

– Nu a fost un compliment, i-a spus menajera. N-ar fi mai bine să-i pregătesc una din camerele de oaspeți?

– Va sta în camera mea, a spus pe un ton care nu mai admitea nici un comentariu.

Doamna Buttons s-a încruntat dar a pus imediat o servitoare să ștergă apa pe care o lăsaseră pe marmura din holul de la intrare.

Casa cu ferestre mari, mobila Sheraton și covoarele țesute de mînă, toate acestea constituiau genul de loç la care Grant nici nu îndrăznise să spere cîndva. Era departe de apartamentul înghesuit în care copilărise. În cele trei camere locuiau cei opt copii și părinții, un librar și soția lui. Mai tîrziu, situația lor devenise de-a dreptul tragică. Tatăl fusese aruncat în închisoarea datornicilor iar copiii au trecut de la un orfelinat la altul.

Într-un final, Grant a ajuns pe stradă. Unui negustor de pește din Covent Garden i s-a făcut milă de el și i-a dat de lucru și un loc în care să poată dormi. Ghemuit lângă soba din bucătărie, Grant visa la ceva mai bun, la mai mult. Iar visele lui au căpătat o formă precisă în ziua în care s-a întâlnit cu un agent de pe Bow Street.

Agentul patrulase prin piață și prinsese un hoț care șterpелise un pește de pe taraba negustorului. Grant se uita cu ochi mari la agentul îmbrăcat în uniformă roșie, înarmat cu un cuțit și pistol. Părea mai mare, mai puternic decât un om obișnuit. Grant a știut imediat că singura lui șansă de a scăpa de viața la care fusese condamnat era să ajungă agent. Se înrolase în patrula de noapte la optsprezece ani, după un an fusese trecut la patrula de zi și câteva luni mai târziu fusese ales de sir Ross Cannon în echipa de elită a agenților.

Ca să dovedească faptul că merita încrederea care i se arătase, Grant muncea cu zel, tratînd fiecare caz ca și cum l-ar fi privit personal. Nu se lăsa pînă cînd nu găsea vinovatul. Odată traversase chiar și Canalul Mîneei ca să prindă un criminal, tocmai în Franța. Pentru că avea succes după succes, Grant începuse să perceapă tarife exorbitante pentru serviciile lui, ceea ce îl făcuse să fie și mai căutat de clienți.

La sfatul unui client bogat care îi era dator cu o favoare, Grant investise în companii navale și

textile, cumpărase jumătate din acțiunile unui hotel și câteva proprietăți în vestul Londrei. Cu noroc și hotărîre, urcase mai sus decît sperase vreodată. S-ar fi putut retrage la treizeci de ani, dată fiind averea lui. Dar nu putea să demisioneze. Vînătoria îi dădea fiori, pericolul îl atrăgea, ca o nevoie fizică pe care nu reușea să și-o satisfacă.

Ajuns în dormitor, Grant a așezat-o pe Vivien pe patul masiv din mahon, cu baldachin. Multe din piesele de mobilier fuseseră făcute la comandă, ca dimensiunile să i se potrivească. Era un bărbat foarte înalt, masiv, căruia pragurile de sus ale ușilor și bîrnele de pe tavan îi puneau veșnic probleme.

– Oh, nu pe cuvertură! a exclamat doamna Buttons văzînd cum apa din hainele lui Vivien se prelinge pe catifeaua grea brodată cu fir auriu și mătase albastră. Va fi distrusă definitiv!

– O să cumpăr alta, a spus Grant întinzîndu-și brațele amortite și scoțîndu-și apoi haina plină de apă. A aruncat-o pe jos și s-a aplecat asupra formei inerte de pe pat. A înjurat printre dinți, luptîndu-se cu nasturii rochiei care nu se lăseau deloc desfăcuți.

Mormăind ceva despre cît de rău arăta cuvertura, doamna Buttons a încercat să-l ajute, după care s-a dat înapoi cu tun oftat.

– Cred că va trebui să-i tăiem rochia. Să aduc o foarfecă?

Grant a clătinat din cap și dus mîna la gheata lui dreaptă, de unde a scos un cuțit cu mînerul din fildeș.

Menajera a dat ochii peste cap cînd l-a văzut tăind cu pricepere corsajul din material gros.

– Oh, Doamne! a oftat ea.

Grant se concentra intens asupra a ce avea de făcut.

– Nimeni nu e mai priceput în mînuirea cuțitului decît un neguțător de pește din Covent Garden, a spus sec. A dat deoparte materialul, dînd la iveală cămașa albă de corp de pe dedesubt. Udă fiind, ea i se lipise fetei de pielea ca neauă lăsînd să se ghi-cească doar sfîrcurile rozalii. Deși văzuse nenumărate trupuri de femei, ceva l-a făcut să ezite. S-a luptat cu sentimentul că viola ceva – sau pe cineva – virginal. Ceea ce era absurd, de vreme ce Vivien Duvall era o curtezană recunoscută.

– Dacă vreți, a spus menajera ștergîndu-și palmele de șorțul alb, pot chema o fată să mă ajute să-i scoatem hainele domnișoarei...

– Duvall, a completat-o Grant.

– Hainele domnișoarei Duvall.

– Mă ocup eu, a murmurat Grant. O mulțime de bărbați au avut deja privilegiul să o vadă goală pe domnișoara Duvall. Ar fi prima care ar spune: fă-ți treaba și las-o încolo de pudoare. Și apoi, după cîte făcuse în seara aceea, avea și el dreptul la o mică plăcere.

– Bine, domnule. L-a privit întrebător, de parcă nu se purta ca de obicei. Și poate că așa și era. Avea un sentiment straniu, răceala pe care o simțea pe piele i se amesteca cu o căldură interioară.

Cu chipul împietrit, Grant a continuat să taie hainele ude. Mai întâi o mânecă, apoi cealaltă. Tocmai când a vrut să o ridice în șezut, ca să o dezbrace mai ușor, cineva a trecut pragul camerei și a scos un sunet surprins.

Era Kellow, valetul lui, un bărbat cu aparență demnă, cu o chelie prematură și o pereche de ochelari rotunzi așezați ferm pe nas. Ochii i-au părut la fel de mari ca lentilele când și-a văzut stăpînul cu un cuțit în mînă, aplecat deasupra trupului femeii inconștiente.

– Oh, Doamne-Dumnezeule!

Grant i-a aruncat o privire feroce.

– Încearcă să-mi fii de ajutor, mai bine. Adu o cămașă de-a mea. Și cîteva prosoape. Și niște ceai și coniac, dacă mă gîndesc mai bine. Haide, grăbește-te.

Kellow a dat să-i răspundă dar s-a gîndit mai bine și a plecat să-i aducă ce-i ceruse. Ferindu-și ochii de femeia întinsă pe pat, i-a întins lui Grant o cămașă și a ieșit în grabă.

Dorința de a o vedea îmbrăcată, la căldură, îi anihila orice altă dorință de a o vedea dezbrăcată. Abia dacă a văzut-o în timp ce-i trăgea mânecile; ajutat de menajeră... dar creierul lui a înmagazinat

cu lăcomie imaginea, urmînd să o savureze mai tîrziu.

Vivien nu era perfectă, dar tocmai în imperfecțiunile ei stătea promisiunea deliciului. Avea talia subțire, era minionă, cu sîni rotunzi, superbi. Nu era de mirare că era cea mai bine plătită prostituată din Anglia. Era drăguță, nostimă, o bucătică delicioasă... genul de femeie pe care orice bărbat și-ar dori-o în patul lui, zile întregi.

Au acoperit-o pe Vivien cu pături groase iar doamna Buttons i-a înfășurat părul ud într-unul dintre prosoapele mari pe care le adusese Kellow.

– E o femeie frumoasă, a spus menajera, plină de compasiune. Și este încă foarte tînără – viața ei s-ar fi putut schimba. Sper ca Dumnezeu să o cruțe.

– N-o să moară, a spus scurt Grant. Nu voi permite asta. I-a atins ușor fruntea ca de fildeș, după care a început să-i curețe ușor rana de la tîmplă. Deși se pare că cineva va fi foarte dezamăgit cînd va afla că a supraviețuit.

– Mă scuzați, domnule, dar nu înțeleg... oh... A făcut ochii mari cînd i-a văzut degetele coborînd de-a lungul gîtului și arătîndu-i vîntăile de la baza acestuia. Pare că cineva a încercat să...

– Să o strîngă de gît, a completat el.

– Cine ar putea să facă așa ceva? s-a întrebat doamna Buttons cu glas tare, oripilată.

— În majoritatea cazurilor autorul este soțul sau amantul. A zîmbit cu amărăciune. Femeilor le e întotdeauna mai teamă de străini, cînd de fapt cei care le fac rău sînt de obicei cunoscuții lor.

Doamna Buttons a clătinat din cap. S-a ridicat și și-a netezit șorțul.

— Pot să trimit după o alifie pentru zgîrieturile ei. Voi aștepta jos sosirea doctorului.

Grant a încuviințat și a rămas privind la chipul lipsit de expresie. Nici nu și-a dat seama cînd a ieșit menajera din cameră. I-a atins obrazul cu un deget și a scos un sunet amuzat.

— Am jurat că voi răzbuna ziua în care ți-ai bătut joc de mine, Vivien, a murmurat el. Dar șansa mi-a surîs mai devreme decît m-aș fi așteptat.

CAPITOLUL 2

Trăia un coșmar; îi era frig și o dureau toate. Chiar și simplul fapt de a respira era o povară asupra plămînilor ei. Gîtul și pieptul îi frigeau, de parcă ar fi ars-o ceva pe dinăuntru. A încercat să spună ceva dar abia dacă a scos un sunet gîjfit, agonizant.

Două brațe puternice i-au schimbat poziția, îndesîndu-i o pernă sub cap. O voce joasă i-a șoptit:

– Nu încerca să vorbești. Uite, înghite asta. O să-ți facă bine. A simțit o lingură caldă între buze și a încercat să-și ferească gura, dar bărbatul a insistat, ținînd-o ferm de ceafă. Dinții i-au clănțănit, trupul îi tremura necontrolat. A înghițit o lingură de ceai fierbinte îndulcit, deși mișcarea mușchilor gîtului a fost agonizantă.

– Așa. Mai ia o înghițitură.

S-a străduit să o ia și pe a doua, și pe a treia. A ajutat-o să-și lase capul la loc pe pernă și a învelit-

o pînă peste umeri. Abia atunci a încercat ea să deschidă ochii. A clipit des încercînd să distingă ceva în lumina dată de lampa din apropiere. Un străin era aplecat deasupra ei, cu fața pe jumătate cufundată în întuneric. Era brunet și atrăgător, fără ca fața lui să mai păstreze vreo trăsătură băiețească. Era bronzat, avea pomeții fermi, nasul lung, o gură generoasă și ochi verzi, vii. Ochi stranii, cinici, care păreau să treacă drept prin ea.

– Mor? a întrebat hîrîit. Gîtul o ustura cînd vorbea, abia dacă putea respira. Tot trupul îi era străbătut de ace, dar cel mai rău era tremurul violent al fiecărui mușchi, pînă la os, de parcă era în pericol să se dezmembreze. A încercat să stea nemișcată o secundă dar tremurul a sporit și mai mult în intensitate.

– Nu, nu vei muri, i-a spus el încet. Iar tremurul se va opri în final. Se întîmplă adesea în asemenea cazuri.

În asemenea cazuri? Ce se întîmplase? Și de ce se afla acolo? Îi dăduseră lacrimile, așa că și-a mușcat buza ca să nu izbucnească în plîns.

– Mulțumesc, a spus cu un oftat, deși nu știa prea bine pentru ce anume îi mulțumea. I-a căutat mîna pentru că avea nevoie de atingerea liniștitoare a cuiva. El s-a așezat mai bine pe marginea patului și i-a cuprins degetele în palma lui mare. Căldura pielii lui, vitalitatea fierbinte a strînsorii au șocat-o.

– Nu-mi da drumul, te rog, i-a șoptit.

Ochii lui verzi au strălucit ciudat.

– Nu pot suporta lacrimile. Dacă plîngi să știi că plec.

– Bine, i-a răspuns ea mușcîndu-și și mai tare buza, dar lacrimile continuau să i se prelingă pe obraji. Și-a sprijinit capul de umărul lui, lipindu-și obrazul de materialul moale al cămășii. Îmi este a-atît de f-frig... a spus, cu buzele la urechea lui.

– Așa se întîmplă după ce faci baie în Tamisa, i-a răspuns el sec. Mai ales în perioada asta a anului.

Ea și-a umezit cu vîrful limbii buzele crăpate.

– Cine ești?

– Nu-ți amintești?

– Nu. Eu... Gînduri și imagini îi treceau rapid prin minte. Nu-și mai amintea nimic. Totul se transformase într-un gol imens.

I-a dat ușor capul puțin spre spate, sprijinindu-i ceafa. Un zîmbet i-a luminat față.

– Grant Morgan.

– C-ce mi s-a î-întîmplat? Eram în apă... Și-a amintit cum apa rece și sărată îi înțepa ochii și gîtul, îi acoperea urechile și îi paraliza membrele. Nu mai avea aer, plămîinii îi explodau, simțea cum niște mîini necunoscute o trăgeau din adîncuri. C-cineva m-a scos la s-suprafață. Tu ai fost?

– Nu. Te-a găsit un luntraș care a anunțat imediat agenții din Bow Street. S-a întîmplat ca eu

să fiu singurul liber astă-seară. A mîngîiat-o liniștitor pe spate. Cum ai ajuns în rîu, Vivien?

– Vivien? a repetat ea confuză. De ce-mi spui așa?

A urmat un moment de tăcere care a îngrozit-o. Se așteptase ca ea să-și recunoască numele *Vivien*... A căutat cu disperare un înțeles, o imagine pe care să o asocieze numelui. Nimic. Doar întînERIC.

– Cine este Vivien? Gîtul o durea îngrozitor. Că se întîmplă cu mine?

– Liniștește-te, i-a spus el. Nu știi cum te cheamă?

– Nu... Nu știu... Eu... nu-mi amintesc *nimic*...

S-a cutremurat, cuprinsă de un nou val de spasme. Oh... mi se face rău...

Morgan i-a adus repede un lighean crem de pe masa de toaletă și i-a plecat capul deasupra lui. După ce convulsiile au trecut, ea a rămas inertă în brațele lui. Și-a pus capul în poala lui, tremurînd.

– Ajută-mă, a gemut.

Degetele lui lungi i-au mîngîiat obrazul.

– Totul va fi bine. Nu te teme.

Vocea lui, atingerea, prezența au liniștit-o, deși știă în adîncul sufletului că nimic nu va fi bine.

– Respiră, i-a spus el trasînd cu palma deschisă cercuri concentrice pe pieptul ei. Cumva, ea a reușit să inspire. Parcă o atinsese un înger cu aripa lui.

– Mă doare capul, a gemut ea. Mă simt atît de ciudat... Am înnebunit oare? Unde sînt?

– Odihnește-te, i-a spus el. O să se rezolve toate, cu timpul.

– Mai spune-mi o dată numele tău, l-a rugat ea.

– Mă numesc Grant. Ești la mine acasă. În siguranță.

Cumva, în ciuda durerii pe care o simțea continuu, ea l-a simțit încercînd să rămînă cît mai detașat, mai neprietenos. Nu voia să fie blînd cu ea dar nu se putea abține.

– Grant, a repetat ea, prinzîndu-i mîna fierbinte pe pieptul ei și apăsînd-o în dreptul inimii. Îți mulțumesc. L-a simit cum se încorda. Extenuată, a închis ochii și a adormit în poala lui.

Grant a sprijinit-o pe Vivien de perne și a învelit-o cu grijă. A încercat să înțeleagă ce se întîmpla. Doar ajutase atît de des femeii cu probleme! Nici nu-și mai aducea aminte de cîte ori. Nu mai era în stare să se emoționeze văzînd o femeie aflată la ananghie. Era mai bine pentru cei care îl plăteau, dar și pentru el, dacă nu se implica sufletește și-și făcea treaba bine. Nu mai plînsese de ani întregi. Nimic nu ar fi putut pătrunde prin carapacea protectoare în care își zăvorîse inima.

Numai că Vivien, cu frumusețea și neașteptata ei dulceață îl impresionase mai mult decît ar fi

crezut că era posibil. Nu putea să nege plăcerea pe care o simțea văzînd-o în casa lui... în patul lui.

Nu și-a dezlipit palma de inima ei, ca și cum ritmul vieții ei depindea de asta. Voia din tot sufletul să stea cu ea, să o țină în brațe, nu din pasiune ci din dorința de a-i oferi căldura și protecția trupului său.

S-a frecat pe obraji, și-a trecut mîna prin părul scurt și s-a ridicat. Ce naiba se întîmpla cu el?

Își aducea aminte de clipa în care o văzuse întîia oară pe Vivien de parcă ar fi fost ieri. Se întîmplase cu două luni în urmă, la un bal aniversar dat de lordul Wentworth în cinstea amantei lui. La bal fuseseră invitate prostituate care frecventau înalta societate, jucători de jocuri de noroc și o mulțime de *dandy* care nu erau acceptați de aristocrați dar se considerau deasupra clasei muncitoare. Pentru că poziția lui Grant în societate era foarte greu de definit, era invitat la petreceri de tot felul, de la cea mai înaltă treaptă a societății pînă la cea mai de jos. El se asocia cînd cu cei morali și virtuoși, cînd cu cei extrem de corupți; le aparținea tuturor și nici unora.

Sala privată de bal cu picturi elaborate înfățișîndu-l pe Neptun în compania sirenelor și a delfinilor era fundalul perfect pentru Vivien. Ea însăși semăna cu o sirenă, îmbrăcată în rochia verde din mătase care îi scotea în evidență fiecare rötunjime a trupului. Decolteul adînc și poalele

rochiei erau garnisite cu satin alb și voal verde închis, în timp ce mânecile erau făcute doar din voal. Ca și toți ceilalți bărbați din încăperea, Grant și-a dat seama că își umezise fustele, ca să-i stea cât mai lipite de trup, deși afară nu era tocmai cald.

Cînd a văzut-o prima oară parcă a primit un pumn în stomac. Nu era o frumusețe clasică, dar era ca o flacăra, o combinație interesantă de drăgălășenie și vrăjitorie. Gura ei era ca o fantezie devenită realitate, dulce, cu buze pline, cărnoase. Își prinsese în creștet bogăția de bucle de culoarea soarelui la asfințit, expunîndu-și gîtul și cei mai frumoși umeri din cîți văzuse vreodată Grant.

Conștientă că el o privea fix, Vivien îi întorsese privirea, cu un zîmbet care îl invita și-l provoca în aceeași măsură.

– Înțeleg că ai observat-o deja pe domnișoara Duvall, i-a spus lordul Wentworth. Trebuie să te avertizez, prietene. Vivien Duvall a lăsat în urma ei un lung șir de inimi zdrobite.

– A cui este? a murmurat Grant, știind că o femeie cu frumusețea ei nu era niciodată singură.

– Pînă de curînd a fost cu lordul Gerard. L-am invitat și pe el la bal dar nu a venit și nici nu a dat vreo explicație. Cred că își linge rănile în singurătate în timp ce Vivien își caută un nou protector. Wentworth a rîs văzîndu-i expresia: nici să nu te gîndești, omule.

– De ce nu?

– În primul rînd pentru că te-ar costa o avere.

– Și dacă pot să mi-o permit? a întreat Grant.

Wentworth și-a îndepărtat cu un gest leneș o suviță de păr grizonat.

– Îi plac bărbații cu titlu nobiliar și însurați... și ceva mai rafinați decît tine, prietene. Să nu mi-o iei în nume de rău.

– În nici un caz, a spus automat Grant. Nu încercase niciodată să-și ascundă originile. De fapt, majoritatea femeilor erau cucerite de ocupația lui și tocmai de lipsa pedigriului. Poate că Vivien Duvall era dispusă să mai varieze, să renunțe la protectorii ei aristocrați cu manichiura făcută și atitudine plină de importanță.

– E periculoasă, să știi, a insistat Wentworth. Se spune că un nenorocit s-ar fi sinucis pentru ea, acum două săptămîni.

Grant a zîmbit cinic.

– Nu sînt genul care să se topească din picioare pentru o femeie.

A continuat să o privească pe Vivien, care scosese o oglindă bătută în pietre prețioase din săculeț. S-a privit și a atins cu vîrf degetului alunița falsă în formă de inimă pe care și-o lipise chiar în colțul gurii delicioase. Era clar că nici nu-l auzea pe bărbatul care încerca să-i atragă atenția. Plictisită de atențiile lui, i-a făcut un semn spre masa cu răcoritoare. El a plecat imediat să-i aducă

o farfurie în timp ce ea a continuat să se studieze în oglindă.

Grant a profitat de prilej. Cu un pahar de vin în mână, s-a apropiat de Vivien care tocmai își închidea poșeta

– Te-ai și întors? a întrebat plictisită, fără să-l privească.

– Însoțitorul tău ar face bine să nu lase deloc singură o femeie atât de frumoasă.

Surpriza se citea în ochii ei albaștri. Privirea i-a căzut pe paharul din mâna lui. L-a luat și a sorbit delicat.

– Nu este însoțitorul meu. Vocea îi mîngîia urechea precum catifeaua. Îți mulțumesc. Mi se uscaser gîtul. A băut din nou, privindu-l în ochi. Ca majoritatea curtezanelor de succes, avea un fel anume de a se uita la bărbați, făcîndu-i să se simtă de parcă ar fi fost singurii din încăperea. Te-am văzut uitîndu-te fix la mine mai devreme.

– N-am vrut să fiu nepoliticos.

– Oh, sînt obișnuită cu astfel de priviri.

– Sînt sigur că ești.

Ea a zîmbind, arătîndu-și dantura albă, perfectă.

– Nu am fost prezentați.

Grant i-a zîmbit.

– Să găsec pe cineva care să facă onorurile?

– Nu este nevoie. Ești Grant Morgan, agentul din Bow Street. Este doar o presupunere, dar sînt convinsă că nu mă înșel.

– De ce crezi asta?

– Corespunzi descrierii. Iar înălțimea și culoarea ochilor te scot în evidență oriunde. Și-a ținut buzele, gînditoare. Și mai e ceva... simt că nu ești în largul tău aici. Probabil că ai prefera să faci orice altceva decît să stai aici, în căldură, și să faci conversație de salon. Plus că ai nodul de la cravată mult prea strîns.

Grant a zîmbit. Gulerul înalt și cravatele apretate erau mai mult decît putea suporta, de cele mai multe ori.

– Te înșeli într-o singură privință, domnișoară Duvall. Nimic nu-mi face mai mare plăcere decît să stau aici, de vorbă cu tine.

– De unde-mi știi numele, domnule? Ți-a povestit cineva despre mine? Insist să aflu ce ți s-a spus.

– Mi s-a spus că ai frînt multe inimi.

Ea a rîs, vizibil amuzată. Ochii i-au zîmbit viclean.

– E adevărat. Dar presupun că același lucru l-ai făcut și tu, cînd vine vorba de femei.

– E ușor să frîngi inimi, domnișoară Duvall. Mai provocator mi se pare să păstrezi dragostea cuiva, nu să o pierzi.

– Vorbești mult prea ușor de dragoste, i-a spus Vivien. E doar un joc, pînă la urmă.

– Este? Spune-mi și mie regulile.

– Seamănă cu șahul. Îmi stabilesc cu grijă strategia. Sacrific pionul atunci cînd nu-mi mai este

util. Și nu-mi dezvălui adevăratele gânduri adversarului meu.

– Foarte pragmatic.

– Și tu ai fi la fel în locul meu. Zîmbetul ei provocator pălise. Nu-mi place expresia ta, domnule Morgan.

Atracția inițială față de ea începuse să pălească. Știa că nu avea rost să se implice, pentru că nu ar fi dus la nimic. Era dură, obișnuită să manipuleze, să ofere sex fără să ofere totodată și companie. Iar el își dorea mai mult, indiferent de cât de frumos ar fi fost ambalajul.

I-a cercetat cu atenție trăsăturile impasibile și i-a zîmbit:

– Spune-mi care sînt regulile *tale*, domnule Morgan.

– Am una singură, i-a răspuns. Onestitate deplină între mine și partenera mea.

A rîs.

– Poate fi destul de neplăcut, știi asta.

– Da, știu.

Conștientă că era atrăgătoare, Vivien poza în fața lui. Își scotea sîinii înainte, își punea mîna în șold ca să-și marcheze talia. Grant știa că ar fi trebuit să o admire dar nu se putea abține să nu se întrebe de ce erau femeile frumoase atît de pline de ele.

L-a văzut cu coada ochiului pe partenerul lui Vivien care se apropia grăbit, ducînd în mînă o

farfurie plină cu de toate. Era hotărît să-și apere teritoriul iar Grant nù avea chef de o confruntare. Vivien Duvall nu merita o dispută în public.

Vivien i-a urmărit privirea și a oftat.

– Invită-mă la dans înainte să se întoarcă. E atât de plictisitor! i-a spus în șoaptă.

– Iartă-mă, domnișoară Duvall, a murmurat Grant, dar n-ăș vrea să-l lipsesc de compania ta. Mai ales după ce s-a străduit atât să-ți aducă farfuria plină ochi.

Vivien a făcut ochii mari când și-a dat seama că fusese refuzată. A roșit. Când a reușit să vorbească, în ton i se citea disprețul:

– Poate că ne vom mai întâlni, domnule Morgan. O să te chem dacă voi fi asaltată vreodată de vreun hoț de buzunare sau de vreun tâlhar de drumul mare.

– Chiar te rog, i-a spus politicoș și s-a îndepărtat.

Grant crezuse că subiectul fusese închis, dar din nefericire discuția lor nu a rămas neobservată de ceilalți invitați. Iar Vivien, dornică să se răzbune, povestise totul în așa fel încît să dea un nou prilej de bîrfă. Insinuase în fața mai multor guri slobode că redevabilul domn Morgan îi făcuse o ofertă pe care o refuzase imediat. Ideea că faimosul agent din Bow Street încercase să-i cîștige favorurile lui Vivien Duvall și eșuase era motiv de amuzament.

– Nu este chiar atât de periculos pe cît se pretinde, dacă poate fi pus imediat cu botul pe labe

de o femeie, remarcase cineva, atent să fie auzit de Grant.

Morgan se simțise rănit în orgoliul propriu de toate acele minciuni, dar păstrase tăcerea asupra subiectului. Știa că toate zvonurile se vor stinge de la sine dacă nu erau alimentate. Și totuși se enerva ori de câte ori îi auzea numele, din cauză că toată lumea din jurul lui îi pîndea reacția. Încercase să se arate indiferent dar își jurase că Vivien va ajunge să regrete minciunile pe care le răspîndise despre el. Și era o promisiune pe care avea de gînd să și-o țină.

Grant s-a apropiat de fereastră și a dat deoparte draperia din damasc albastru. A privit nerăbdător în josul străzii, încercînd să-l zărească pe doctorul Linley. În mai puțin de un minut, o trăsură de închiriat a oprit în fața casei. Din ea a coborît Linley. Ca de obicei, nu purta pălărie așa că părul blond i-a strălucit în lumina felinarelor. Nu părea foarte grăbit, dar și-a ridicat trusa grea de parcă ar fi fost un fulg și s-a apropiat cu pași mari de intrare.

Grant l-a așteptat în ușa dormitorului și l-a salutat cu o mișcare a capului. Inteligența și priceperea făcuseră din Linley unul dintre cei mai căutați doctori din Londra, iar popularitatea îi crescuse și datorită faptului că era un burlac arătos care nu împlinise încă treizeci de ani. Doamnele bogate din înalta societate îl solicitau în

permanență, pretinzând că doar Linley le putea vindeca de migrene și de bolile femeiești. Pe Grant îl amuza nemulțumirea lui Linley care și-ar fi dorit și cazuri mai grave în loc să fie monopolizat de ele.

Și-au dat mâna. Se plăceau sincer – erau amândoi niște profesioniști care vedeau în fiecare zi tot ce era mai bun dar și mai rău în oameni.

– Ei bine, Morgan, a spus Linley, sper să fi meritat să fi lăsat pe masa lui Tom o ceașcă aproape neatinsă de cafea cu coniac. Ce s-a întâmplat? Îmi pari destul de sănătos.

– Am o vizitatoare care are nevoie de atenția ta, i-a răspuns Grant deschizând ușa și poftindu-l în dormitor. A fost culeasă din Tamisa cu o oră în urmă. Am adus-o aici. Și-a recăpătat cunoștința cam de zece minute. Ciudat este că spune că nu-și mai amintește nimic. N-a știut nici să-mi spună cum o cheamă. Este posibil așa ceva?

Linley a strâns din ochi, gânditor.

– Da, bineînțeles. Pierderile de memorie sînt mai des întîlnite decît ai crede. Pot fi cauzate de îmbătrînire, de consumul de alcool...

– Sau de o lovitură la cap?

– Biata de ea, a murmurat doctorul. Da, am văzut odată un caz de amnezie provocată de o lovitură la cap. Bărbatul fusese rănit într-un accident pe un șantier naval și și-a pierdut cunoștința timp de trei zile. Cînd s-a trezit era extrem de confuz. Putea să meargă, să scrie și să citească,

dar nu recunoștea nici un membru al familiei și nici nu-și amintea nimic din trecutul lui.

– I-a revenit totuși memoria?

– După vreo cinci sau șase luni. Dar am auzit de cazuri în care memoria a revenit după câteva zile. Nu ai cum să prevezi cât va dura. Sau dacă se va întâmpla asta. A trecut pe lângă Grant, s-a apropiat de pat și și-a pus trusa pe un scaun. S-a aplecat deasupra pacientei și a murmurat în barbă: e domnișoara Duvall!

– Ai mai tratat-o?

Linley a dat din cap. Părea tulburat. Ceva îi spunea lui Grant că fusese vorba de ceva mai grav decît o banală durere de cap.

– Pentru ce anume? I-a întrebat Grant.

– Știi că nu-ți pot spune.

– Dar nu-și mai amintește nimic. Ce mai contează dacă-mi spui sau nu?

Linley nu s-a lăsat înduplecat.

– Vrei te rog să ieși din cameră cît îmi examinez pacienta?

Înainte ca el să-i poată răspunde, Vivien s-a mișcat și a gemut. S-a frecat la ochi și a privit chipul necunoscut al doctorului. Grant ajunsese să-i citească fiecare emoție, așa că și-a dat imediat seama că intra în panică. A ajuns imediat la ea și a luat-o de mîină. Gestul a părut să o liniștească.

– Grant, a murmurat ea, ridicînd ochii spre el.

– A sosit doctorul, i-a spus. Aștept afară pînă te examinează, bine?

După un lung moment, ea a dat din cap și i-a eliberat mîna.

– Ce fată cumintel!

– Păreți să vă fi împrietenit destul de repede, a remarcat Linley.

– Așa mă împac eu cu femeile, i-a răspuns Grant. Nu pot rezista șarmului meu.

– Șarm? s-a mirat Linley. Nu știam să ai așa ceva.

Au fost amîndoi luați prin surprindere de vocea slabă a lui Vivien:

– Asta pentru că... nu ești femeie.

Grant a privit-o zîmbind. Poate că era pe jumătate moartă, dar instîntul de a flirta nu o părăsise. Iar el nu era deloc imun, Dumnezeu să-l ajute!

– Ai sărit în ajutorul meu, să înțeleg. I-a atins ușor obrazul cu vîrfurile degetelor. Îți voi mulțumi mai tîrziu. Obrajii lui Vivien s-au colorat ușor. Și-a dat seama că avea un ton de seducător abia cînd a surprins privirea întrebătoare a doctorului.

A ieșit grăbit din cameră. Și-a lipit spatele de peretele acoperit cu tapet:

– Naiba să te ia, Vivien, a șoptit printre dinți.

I se păruse ușor să o respingă înainte, cînd o văzuse ca pe o ființă superficială, manipuloare. Și nu se mai gîndise deloc la ea de cînd cu

zvonurile pe care le răspîndise prin toată Londra. Dar vine o vreme în viața oricărei femei – sau bărbat – cînd devin vulnerabili. Iar acum îi venise rîndul lui Vivien. Oare își pierduse cu adevărat memoria sau se prefăcea? Iar dacă și-o pierduse într-adevăr... însemna că toate zidurile ei de apărare se năruiseră. Cîți bărbați avuseseră șansa să o cunoască pe adevărata Vivien? Nici unul. Era sigur de asta.

Un gentleman nu ar fi profitat niciodată de o asemenea ocazie. Numai că el nu era un gentleman.

Își promisese cîndva că Vivien va plăti pentru micul ei joc – chiar cu dobîndă. Iar acum, că se afla în casa lui, nu o va lăsa să plece pînă cînd mîndria lui nu va fi satisfăcută. Avea de gînd să se distreze cu ea cît timp dorea – sau pînă cînd îi revenea memoria.

A zîmbit mulțumit, iar durerea fierbinte din capul pieptului a părut să dispară.

După un timp care i s-a părut imposibil de lung, Linley a deschis ușa și i-a făcut semn să intre. Vivien părea epuizată dar calmă. Chipul îi era la fel de alb precum perna de sub cap. A zîmbit nesigur cînd l-a văzut pe Grant.

– Ei bine? l-a întrebat el pe doctorul care își strîngea trusa.

Linley a ridicat privirea spre el.

– Se pare că domnișoara Duvall a suferit o contuzie, dar nu una foarte gravă.

Lui Grant termenul nu îi era cunoscut, așa că s-a încruntat.

– O lovitură la cap, i-a explicat Linley. Care i-a afectat creierul. Efectele durează în general câteva săptămîni, poate o lună. Este vorba de confuzie, amețeli, stări de slăbiciune. Și în acest caz și de amnezie.

– Și cum o vei trata? I-a întrebat Grant.

– Din nefericire, contuziile și mai ales amneziile trebuie lăsate să-și urmeze cursul. Nu pot să fac nimic altceva decît să-i recomand odihnă. Nu cred că domnișoara Duvall va avea și alte probleme în urma întîmplării de azi, dar în următoarele câteva zile va avea stări de rău. I-am lăsat câteva prafuri digestive pentru a contracara efectul apei sărate pe care a înghițit-o și o alifie pentru zgîrieturi. Nu am văzut să aibă vreo fractură sau vreun traumatism intern, doar o entorsă a unei glezne. S-a apropiat de Vivien și a bătut-o ușor pe mîină. Dormi, a sfătuit-o. E cel mai bun sfat pe care pot să ți-l dau.

Și-a luat trusa și a străbătut încăperea, oprindu-se în prag ca să discute cu Grant. Privirea lui era gravă cînd i-a șoptit, atent să nu-l audă Vivien:

– Are urme de degete în jurul gîtului și semne că s-ar fi luptat cu cineva. Bănuiesc că ai de gînd să faci cercetări.

– Bineînțeleș.

– Amnezia ei va face ca treaba ta să fie mai dificilă. Nu am experiență în astfel de cazuri dar știu că mintea este un instrument fragil. Îți sugerez ca domnișoara Duvall să rămână într-un mediu liniștit. Când se va simți mai bine poate să viziteze locuri și persoane familiare, în încercarea de a stimula memoria. Numai că trebuie să ai grijă să nu-i faci mai mult rău dacă o forțezi să-și amintească ceva pentru care nu este pregătită.

– Nu am de gând să-i fac vreun rău, a mîrîit Grant.

– Știu prea bine cum obișnuiești să anchetezi oamenii. Am auzit că le-ai smuls mărturii chiar și celor mai înrăiți criminali... În cazul în care te gîndeai să o forțezi să-și amintească...

– Am înțeleș, i-a răspuns ofensat Grant. Dumnezeule! Ai zice că mă ocup cu bătutul cîinilor de pe stradă și cu înfricoșarea copiilor.

Linley a rîs văzîndu-l cît de tare se supăruse.

– Îți cunosc reputația, omule. La revedere. Îți trimit cît de curînd și nota de plată.

– Așa să faci, i-a răspuns Grant, fără să-și ascundă nerăbdarea de a-l yedeaa plecat.

– Și încă ceva... Victima unei contuzii este destul de vulnerabilă. O a doua traumă la cap, cauzată eventual de o căzătură se poate dovedi fatală.

– Voi avea grijă de ea.

– Bine, Morgan. Doctorul i-a aruncat un zîmbet lui Vivien. *Au revoir*, domnișoară Duvall. Ne vedem peste cîteva zile.

Doamna Buttons a băgat capul pe ușă, căutîndu-l din priviri pe Grant.

– Aveți nevoie de ceva, domnule?

– De nimic, deocamdată.

Menajera l-a însoțit pe doctor spre scara principală.

– La ce se referea cînd vorbea de reputația ta? l-a întreat Vivien cu voce slabă. Se părea că auzise totuși cîte ceva din discuția celor doi.

Grant s-a așezat pe scaunul de lîngă pat. Și-a întins picioarele și și-a încrucișat gleznelor.

– Al naibii să fiu dacă știu. A ridicat din umeri. Sînt agent în Bow Street. Oamenii cu care am de-a face obișnuiesc să mintă, să evite să răspundă la întrebări, să se ascundă. Eu am un fel anume de a ajunge la adevăr și asta le dă un sentiment neplăcut.

În ciuda epuizării, ochii lui Vivien au sclipit amuzați.

– Ai un fel anume... Ce vrei să spui cu asta?

El a rîs ironic:

– Înseamnă că sînt capabil de orice pentru a afla adevărul.

– Oh. A căscat, încercînd să rămînă trează, dar extenuarea a fost mai puternică.

– Grant, i-a șoptit, dar eu ce reputație am?

A adormit înainte ca el să-i răspundă.

CAPITOLUL 3

Grant s-a trezit cînd primele raze de soare au pătruns prin obloane. Uimit, a rămas privind la tavanul bleu din camera de oaspeți, așteptîndu-se să fi văzut baldachinul de culoarea vinului de deasupra patului său. Și-a amintit imediat evenimentele din seara trecută. Din camera lui Vivien nu venea nici un zgomot. S-a întrebat ce fel de noapte avusese. După tot ce pățise, mai mult ca sigur că avea să doarmă întreaga zi.

Și-a pus mîinile sub ceafă și a mai rămas un minut în pat, gîndindu-se că Vivien era acolo, în casa lui, la numai cîteva încăperi depărtare. Trecuse ceva vreme de cînd nu mai dormise o femeie sub acoperișul lui. Vivien Duvall era la bunul lui plac... Gîndul îi făcea o imensă plăcere. Iar faptul că nu-și mai amintea ce se întîmplase între ei nu făcea decît să sporească această plăcere.

Căscînd, Grant s-a dat jos din pat și și-a sunat valetul. A luat de pe scaun cămașa și pantalonii gri care îi fuseseră lăsați acolo și i-a tras pe el. Era rutina de dimineață: se trezea la răsăritul soarelui, își făcea toaleta și se îmbrăca în douăzeci de minute, în următoarea jumătate de oră devora un mic dejun copios, timp în care citea *Times*, după care pleca pe jos spre Bow Street. Sir Ross avea pretenția ca toți agenții să se prezinte la raport, nu mai târziu de ora nouă.

În mai puțin de cinci minute a apărut și valetul cu apa fierbinte pentru bărbierit. Între timp, o servitoare strînsese cenușa și făcuse din nou focul.

Grant a turnat apă în vasul de porțelan și s-a spălat pe față, încercînd astfel să mai înmoaie ceea ce era cu siguranță cea mai încăpățînată barbă din toată Londra. Cînd a terminat cu bărbieritul, Grant și-a pus o cămașă albă, o vestă gri și o cravată neagră din mătase. Uniforma oficială a agenților era formată dintr-o vestă roșie, haină albastră și pantaloni bleumarin, la care se adăugau cizme înalte, negre care trebuiau lustruite impecabil. Grant ura uniforma. Pe un bărbat cu statură medie, hainele foarte colorate mai veneau cum veneau. Pentru un bărbat de înălțimea lui, efectul era devastator.

Lui Grant îi plăcea negrul. Hainele lui erau bine croite, în tonuri de gri, bej și negru, fără accesorii,

cu excepția ceasului de buzunar. Se tunde scurt și era adesea obligat să se bărbierească de două ori pe zi, atunci când trebuia să participe la vreun eveniment formal. Își făcea baie în fiecare seară – altfel nu putea să adoarmă. Din cauza efortului fizic și a celor cu care avea de-a face toată ziua, se simțea mai mereu murdar, pe dinăuntru dar și pe dinafară.

Deși majoritatea valeților erau chemați să-și ajute stăpînii, Grant prefera să se îmbrace singur. I se părea ridicol să stai nemișcat în timp ce altcineva îți trăgea hainele pe tine. Era bărbat în toată firea, se descurca și singur cu un afurisit de costum. Dar când își spusese părerea prietenilor lui elevați, aceștia rîseseră de el și-i spusese că aceasta era diferența între clasa de jos și aristocrație.

– Vreți să spuneți că doar cineva din clasa de jos este în stare să încheie niște nasturi? întrebuse ironic Grant.

– Nu, îi răspunsese unul dintre ei, numai că nu au de ales. Aristocrația, pe de altă parte, găsește pe cineva să o facă în locul ei.

După ce și-a înnodat cravata și și-a aranjat gulerul apretat, și-a trecut pieptenul prin păr și a aruncat o privire grăbită în oglindă. Când să întindă mîna după haina gri a auzit un zgomoț înfundat venind dintr-o cameră învecinată.

– Vivien, a spus, lăsînd haina deoparte. A ajuns imediat în dormitor și a intrat fără să se mai deranjeze să bătă la ușă. Menajera fusese deja la ea și aprinsese focul.

Vivien încercase să coboare singură din pat. Cămașa de noapte îi era înfășurată în jurul pulpelor, părul lung îi cădea pe umeri. Stătea într-un picior, într-un echilibru fragil. Glezna luxată era umflată și era evident că o durea, după cum șchiopăta.

– Ai nevoie de ceva? a întrebat-o Grant iar ea s-a speriat la auzul vocii lui. Nu arăta mult mai bine decît în seara precedentă. Era la fel de palidă iar ochii continuau să-i fie umflați. Vrei la toaletă?

Întrebarea fără ocolișuri a făcut-o să se rușineze. S-a înroșit. Iar o roșcată roșind merita privită, și-a spus amuzat Grant.

– Da, mulțumesc, a șoptit ea, încă răgușită. A mai făcut un pas, șchiopătînd. Dacă vrei să-mi spui unde...

– Te ajut eu.

– Oh, nu trebuie... A oftat cînd el a luat-o pe sus. Părea și mai mică acum, lipită de pieptul lui. Grant a dus-o în brațe pînă la baie în timp ce ea încerca în van să-și acopere coapsele. Gestul i s-a părut ciudat la o curtezană. Vivien era recunoscută pentru lipsa ei de inhibiții, pentru felul provocator și totodată elegant de a se îmbrăca.

Modestia nu făcea parte din repertoriul ei. De ce părea acum atât de stînjinită?

– Te vei întrema curînd, i-a spus. Între timp ar fi mai bine să rămîi în pat, să-ți protejezi glezna. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă o cameristă.

– Așa am să fac, mulțumesc. Își ținea mîinile în jurul gîtului lui. Îmi pare rău să te deranjez, domnule... A ezitat iar el a înțeles că-i uitase numele.

– Spune-mi Grant, i-a răspuns, lăsînd-o cu grijă jos. Nu e nici un deranj.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd a ieșit din baie, Vivien a constatat cu uimire că el era tot acolo. A ridicat ochi spre el și i-a zîmbit. Părea un copil în cămașa lui, care îi ajungea aproape pînă în pămînt, cu mînele răsucite de mai multe ori.

– E mai bine? a întreat-o.

– Da, mulțumesc.

I-a întins o mînă:

– Dă-mi voie să te ajut să ajungi în pat.

Ea a ezitat și a făcut doi pași, schiopătînd. Grant a cuprins-o în brațe și a ridicat-o cu grijă să nu o lovească. Dintre toate femeile pe care le ținuse în brațe, niciuna nu i se păruse atât de delicată. Oasele îi erau mici dar carnea îi era tare, voluptuoasă, demnă de a fi dorită.

S-au întors în dormitor iar Grant a așezat-o pe pat și i-a îngrămădit cîteva perne la spate. Ea a tras imediat pătura, acoperindu-se pînă la gît. În

ciuda faptului că ea nu se simțea bine, sau poate tocmai de aceea, Grant se lupta cu dorința de a o alina, mîngîia. Tocmai el, care se știa că avea inima din granit.

– Ți-e foame? a întrebat-o.

– Nu prea.

– Vreau să mănînci totuși ceva, cînd ți se va aduce mîncarea.

Tonul lui poruncitor a făcut-o să zîmbească.

– O să încerc.

Grant era vrăjit de zîmbetul ei... atît de cald, de strălucitor... o magie care îi lumina fața delicată. Nu semăna deloc cu femeia egoistă pe care o cunoscuse la bal. Pentru o clipă s-a întrebat dacă era vorba de aceeași persoană. Dar nu avea cum să o confunde. Era Vivien, fără doar și poate.

– Grant, a ezitat ea, poți să-mi aduci o oglindă? Și-a lipit palmele de obraji. Vreau să știu cum arăt.

Grant a reușit cu greu să-și dezlipească privirea de la ea și s-a duș la dulapul din colțul camerei. A căutat prin sertarele înguste și a găsit un *nécessaire* din piele. În el își ținea pilele de unghii, foarfecele și alte obiecte de toaletă. Pe capac avea o oglindă. Grant s-a întors lîngă pat și i-a întins trusa deschisă.

• Vivien a dus-o aproape de față, dar mîinile continuau să-i tremure din cauza evenimentelor din seara precedentă. Grant a întins mîna și i-a sprijinit oglinda. Mîinile ei erau reci, degetele erau

țepene. A făcut ochii mari și a început să respire greu.

– Ce ciudat, a spus ea, să nu-ți recunoști propriul chip.

– Nu ai motive să te plîngi, i-a răspuns Grant răgușit. Chiar și așa, palidă și plină de zgîrieturi, chipul ei era incredibil de frumos.

– Crezi asta? Se privea în oglindă fără vreo urmă din automulțumirea afișată atunci la bal. Femeia *aceea* era conștientă că era atrăgătoare. Femeia *aceasta* era extrem de neîncrezătoare.

– Toată lumea o spune. Ești recunoscută drept una din cele mai mari frumuseți ale Londrei.

– Nu înțeleg de ce. I-a surprins expresia sceptică și a adăugat: nu caut complimente, sincer. Numai că mi se pare că am un chip... obișnuit. S-a strîmbat, asemenea un copil care se juca cu propria reflexie în oglindă. Parcă nici nu-mi aparține, a adăugat rîzînd. Ochii îi străluceau ca safirele iar Grant a înțeles, alarmat, că era pe punctul să izbucnească în lacrimi.

– Nu, i-a șoptit. Ți-am spus aseară ce părere am despre lacrimi.

– Da... Nu suportă lacrimile femeilor. Și-a șters ochii și i-a zîmbit timid. Nu credeam că un agent din Bow Street poate fi atît de sensibil.

– Sensibil, a repetat indignat Grant. Sînt un dur. A strîns cearceaful în pumn și i-a șters obrajii.

– Chiar așa? Și-a șters nasul și l-a privit pe deasupra cearceafului. Și-a dat seama că zîmbea, printre lacrimi. Mie-mi pari destul de ușor de impresionat.

Grant a deschis gura să o contrazică dar și-a dat brusc seama că ea doar îl necăjea. Cu mare greutate a reușit să-și înfrîneze valul neașteptat de căldură din piept.

– Sînt sensibil ca o stîncă, i-a spus.

– Mai vedem. A închis trusa și a clătinat din cap, gînditoare. N-ar fi trebuit să-ți cer oglinda. Arăt groaznic.

Grant i-a privit încruntat buzele crăpate. A luat borcanul cu cremă și i l-a întins.

– Încearcă asta. Linley ți-a lăsat o mixtură pentru zgîrieturi, arsuri, uscăciune...

– Mi-ar trebui un butoi întreg, i-a răspuns, chinuindu-se să-i deschidă capacul.

Grant i-a luat borcanul din mîină și i l-a desfăcut, dar nu i l-a înapoiat. A privit-o cu mai multă atenție.

– Nu mai tremuri atît de tare, a observat.

Vivien a roșit și a dat din cap, stînjenită de tremurul involuntar.

– Așa este. Numai că nu reușesc să mă încălzesc. Și-a frecat energic brațele. Mă gîndeam... dacă nu este un deranj prea mare...

– O baie fierbinte?

– Oh, da. Entuziasmul din voceă ei l-a amuzat.

– Se poate aranja. Dar va trebui să ai mare grijă și să lași servitorii să te ajute. Sau pe mine.

Vivien rămăsese cu gura căscată.

– Eu... nu vreau să te deranjez... s-a bâlbâit.

– Nu-i nici un deranj, i-a spus cu blîndețe. Numai strălucirea din ochi arăta că de fapt o tachina.

O imagine a apărut în mintea ei: era în cadă, în apa fierbinte, iar el îi atingea trupul gol.

– Ce-ai roșit! a observat zîbind Grant. Dacă nici asta nu te va încălzi, nu știi ce altceva ar mai putea. Și-a trecut degetele prin crema care mirosea a anason și le-a apropiat de gura ei: nu te mișca.

Vivien l-a ascultat și a continuat să-l privească atunci cînd i-a aplicat crema. Buzele crăpate au absorbit-o instantaneu, așa că a băgat din nou mîna în borcan. În cameră era liniște deplină, doar respirația ei tremurîndă se auzea cînd și cînd.

Senzația pe care o încerca îl tulbura profund. Voia să o sărute, să o țină în brațe, să o aline ca pe un copil pierdut. N-ar fi bănuțit niciodată că Vivien Duvall putea fi atît de vulnerabilă, de adorabilă. La naiba, dacă se dovedea că doar se prefăcea, o strîngea de gît cu mîna lui!

Și era evident că îl determinase pe un alt nenorocit să o facă deja.

Grant și-a spus în gînd că nu trebuia să se lase afectat de ea. Putea să se distreze... să obțină ce

voia de la ea... dar fără să se atașeze. Nu avea nevoie de astfel de complicații. I-a uns din nou buzele și gîtul cu crema al cărei miros umpluse deja încăperea. Vivien nu s-a clintit și a continuat să-l privească fix.

– Ne cunoșteam de dinainte, nu-i așa? I-a întrebat în șoaptă.

A durat ceva pînă să-i răspundă.

– Se poate spune și-așa.

I-a trecut din nou degetele pe piele, pe zgîrieturile adînci.

Uimită și confuză, ea încerca să analizeze senzațiile provocate de atingerile lui, surprinzătoarele sentimente de familiaritate și confort pe care i le dădea prezența lui. Nimic pe lumea aceasta nu-i era familiar, nici măcar propriul chip... dar el o făcea să se simtă în siguranță. Nu s-ar fi simțit așa în compania unui străin, nu?

– Cît... de bine ne cunoșteam? I-a întrebat nesigură Vivien.

– Discutăm mai tîrziu despre asta. Trebuia să se gîndească la ce anume putea să-i spună, și cum. Între timp, ea trebuia să se odihnească, să-și revină și să rămîină sub protecția lui.

Deși lui Vivien nu i-a plăcut răspunsul lui evaziv nu a insistat. Probabil că era prea epuizată ca să se contrazică, și-a spus el. A scos din buzunar ceasul și s-a încruntat văzînd cît era de tîrziu.

– Trebuie să plec, i-a spus. Mă voi duce mai târziu la tine acasă să-ți aduc câteva haine.

Ea a făcut un efort să-i zîmbească dar ochii îi erau rugători:

– Am familie sau prieteni pe care să-i anunț?

– Nu știu nimic despre familia ta, a recunoscut Grant. O să încerc să aflu. Și da, ai prieteni... dar nu este momentul potrivit pentru vizite. Trebuie să te odihnești. Nu s-a putut abține și a mîngîiat-o pe frunte, acolo unde îi apăruse o cută din cauza îngrijorării.

– Nu trebuie să-ți faci griji, drăguțo.

Vivien s-a sprijinit de perne, epuizată.

– Altfcea întrebări... A oftat.

– Vei avea curînd toate răspunsurile pe care le dorești. A făcut o pauză, după care a adăugat: deși s-ar putea ca unele din ele să nu-ți placă deloc.

L-a privit serioasă și și-a dus mîna la gît:

– Ce mi s-a întîmplat aseară?

– Asta am de gînd și eu să aflu, i-a răspuns ferm, nelăsînd loc dubiilor.

Strada în formă de fundă data de la 1600. În ultimul secol, Bow Street avusese numeroși rezidenți faimoși. Dar acum un singur nume mai conta cu adevărat... sir Ross Cannon.

Uneori i se părea că atenția întregii lumi se concentra asupra clădirii strîmte cu patru etaje și a faimosului ei ocupant. Cannon era șeful celor șase

agenți speciali și a celorlalți optzeci de ofițeri. Agenții se bucurau de faimă, pentru că ei erau cei care puneau capăt revoltelor, soluționau crime și protejau familia regală.

Cu cinci ani în urmă, după moartea lui Fielding, multe nume importante fuseseră vehiculate drept candidați la postul de magistrat șef. În final fusese ales un necunoscut – Ross Cannon, cel care fusese magistrat la biroul din Great Marlboro. Cannon preluase rapid îndatoririle de magistrat șef și își pusese amprenta proprie asupra biroului din Bow Street, tratând munca de detectiv ca pe o știință, inventând metodologii, testând teorii, ghidându-și și încurajându-și oamenii cu un entuziasm molipsitor. Le cerea mult oamenilor dar era extrem de motivat. Oricare dintre ei ar fi fost în stare să moară pentru el. Inclusiv Grant.

Grant a urcat cele trei trepte de la intrare și a bătut cu putere în ușă. I-a deschis menajera lui Cannon, doamna Dobson, o femeie grasuță, mămoasă, cu părul argintiu. L-a poftit înăuntru cu un zîmbet.

– Tot fără pălărie, domnule Morgan? O să răcești precis într-una din zilele astea, cu vîntul rece care bate dinspre nord.

– Nu pot purta pălărie, doamnă Dobson, i-a răspuns Grant dîndu-i paltonul greu, gri. Sînt și așa destul de înalt. Pălăriile înalte care erau atunci la modă îl făceau să arate ridicol, adăugîndu-i cîteva

zeci de centimetri care nu-i erau deloc necesari și făcându-i pe toți trecătorii să se holbeze la el.

– Ei bine, dacă nu porți pălărie nu înseamnă că lumea nu te va mai considera înalt, a subliniat ea.

Grant a zîmbit și a ciupit-o de obraz, făcînd-o să-l bombăne. Dar nu cu răutate – dintre toți agenții, el era favoritul ei.

– Unde este Cannon? a întrebat Grant iar doamna Dobson i-a făcut semn spre birou.

Proprietatea din Bow Street de la numărul patru conținea o casă, o curte mică, birouri, o sală de judecată și o celulă în care erau ținuți prizonierii.

Născut într-o familie foarte avută, Cannon ar fi putut să ducă o viață de huzur într-un loc mult mai luxos decît acesta... dar nu era genul lui. Era pasionat de justiție, de ceea ce trebuia făcut, nu avea timp pentru lenevie sau frivolități.

Pentru Cannon viața era un lucru serios și o trăia ca atare. Se zvonea că îi promisese soției, aflată pe patul de moarte, că nu se va recăsători niciodată. Și se ținuse de cuvînt. Imensa lui energie era concentrată pe munca lui. Chiar și cel mai apropiat prieten ar fi putut jura că nimic nu va putea doborî zidul ridicat în jurul inimii lui.

Pe holul îngust care ducea la biroul lui Cannon, Grant s-a întîlnit cu doi agenți care plecau... Flagstad și Keyes erau cei mai în vîrstă dintre agenți. Se apropiau de patruzeci de ani.

– Merg să păzesc apartamentele regale, a spus vesel Keyes, în timp ce Flagstad i-a spus că urma să meargă la Banca Angliei, pentru că în ziua aceea se plăteau dividendele.

– Tu cu ce te ocupi azi? l-a întrebat Flagstad pe Grant. Nu, nu-mi spune... alt jaf asupra unei bănci sau o fiilărie pentru care vei încasa o avere la prinderea făptașului.

Grant a zîmbit ironic. Îndurase multe din partea colegilor lui din cauza comisioanelor grase. S-a abținut să-i răspundă că în ultimul an el singur prinsese mai mulți hoți decît toți ceilalți cinci agenți la un loc.

– Iau ce mi se oferă, atîta tot.

– Singurul motiv pentru care ești atît de căutat este pentru că ești foarte spilcuit, i-a răspuns rîzînd Keyes. Chiar ieri mi-a spus o doamnă: dintre toți agenții, singurul care merită privit este Morgan. A pufnit nemulțumit. De parcă felul în care arăți are vreo legătură cu felul în care îți faci meseria.

– Eu sînt spilcuit? l-a întrebat neîncrezător Grant, privind la hainele lui conservatoare și apoi la cele de dandy ale lui Keyes: părul răvășit intenționat, acul de aur din cravata cu model complicat, florile minuscule din mătase brodate pe vesta lui și pălăria crem cu boruri mari.

– Trebuie să mă îmbrac elegant, doar merg la tribunal, s-a apărat Keyes.

Rîzînd, Flagstad l-a luat cu el, încercînd să prevină o dispută.

– Așteaptă, a spus Keyes. Morgan, am auzit că aseară ai fost chemat să investighezi un cadavru găsit în rîu.

– Da.

Keyes a părut enervat de felul lapidar de a-i răspunde.

– Ești tare vorbăreț, se pare. Ei bine, ce ne poți povesti despre asta? Ce era, femeie sau bărbat?

– Ce contează? l-a întrebat Grant, uimit de interesul pe care îl arăta agentul.

– Ai de gînd să te ocupi de caz? a insistat Keyes.

– Probabil.

– Pot să iau eu cazul, dacă vrei, s-a oferit Keyes. Știi prea bine că nu te interesează prea tare o femeie moartă prin înec. Nu se plătește prea mult pentru așa ceva.

Grant l-a privit cu atenție:

– De unde știi că e o femeie?

Keyes a clipit și a ezitat puțin înainte să-i răspundă.

– Am ghicit, pur și simplu. Am dreptate, nu?

Grant i-a aruncat o ultimă privire dar nu a mai scos nici un cuvînt. A intrat grăbit în biroul lui Cannon.

Sir Ross stătea cu spatele spre ușă, la biroul masiv așezat pe un pedestal din stejar, cu fața

spre fereastra care dădea spre stradă. O pisică mare, cu dungi cafenii, se întindea pe un colț al biroului, uitându-se leneș la cel care intrase. Pisica fusese găsită cu câțiva ani în urmă pe treptele de la intrarea în birou. Nu avea coadă – aceasta îi fusese retezată într-un accident sau din răutate, așa că i se spusese pe loc Chopper. Își rezerva întreaga afecțiune unei singure persoane, lui Cannon, și abia dacă mai suporta pe altcineva în preajmă.

Cannon a întors capul și l-a privit binevoitor pe Grant, dar fără să-i zîmbească.

– Bună dimineața. Pe mäsută este un ibric cu cafea.

Grant nu refuza niciodată o cafea. Pasiunea lui pentru lichidul amărui era depășită doar de cea a lui Cannon. O beau amîndoi fără zahăr și cît mai fierbinte posibil. Și-a pus o porție zdravănă în ceașcă și s-a așezat pe scaunul pe care i-l arătase Cannon. Magistratul s-a mai uitat o dată pe niște hîrtii, pe care apoi le-a semnat.

Așteptînd, Grant și-a rotit ochii prin încăperea familiară, confortabilă. Unul dintre pereți era acoperit cu harta orașului cu împrejurimile lui, planul tribunalului din Westminster, al băncii Angliei și a altor clădiri importante. Un alt perete era acoperit cu rafturi ale căror tomuri groase ar fi strivit cu ușurință un elefant. Erau doar cîteva piese de mobilier, grele, din stejar, anoste și

funcționale. Un glob pămîntesc cu pedestalul din mahon era așezat într-un colț. Un perete întreg fusese rezervat unui singur tablou, un peisaj din North Wales, cu o cascadă, copaci întunecați și dealuri gri abia ghicindu-se în fundal.

Cannon s-a întors în sfârșit spre el, arcuindu-și sprîncenele. Aștepta informații. Avea trăsături ferme și ochi gri, glaciali, care îl făceau să semene cu un lup. Dacă expresia lui ar fi fost ceva mai caldă, ar fi putut fi considerat chiar frumos.

– Ei? a spus încet. Ce se aude cu victima înecului de azi-noapte? E nevoie de autopsie?

– Nu e nevoie de medicul legist. Victima – o femeie – era încă în viață. Am luat-o acasă la mine și l-am chemat pe doctorul Linley.

– Ce gest caritabil!

Grant a ridicat nepăsător din umeri.

– O știi, chiar foarte bine. Este Vivien Duvall.

Numele i-a atras atenția lui Cannon.

– Cea care te-a refuzat la balul lui Wentworth?

– *Eu* am refuzat-o, a răspuns Grant iritat. Din cauza atîtor bîrfe adevărul a fost răstălmăcit.

Cannon a rostit un *hmm* ironic:

– Continuă. Spune-mi în ce stare este domnișoara Duvall.

Grant bătea cu degetele în brațele scaunului.

– E vorba de o tentativă de omor, fără doar și poate. Are zgîrieturi adînci și vînatăi în jurul gîtului. Asta ca să nu mai amintesc și de lovitura de la cap.

Linley spune că va fi bine... este o singură problemă: și-a pierdut memoria. Nu-și amintește nimic din ce s-a întâmplat. Nu mai știe nici cum o cheamă.

– Doctorul ți-a spus când e posibil să-i revină memoria?

Grant a clătinat din cap.

– Nu avem de unde să știm. Iar pînă cînd ancheta va da ceva la iveală – sau pînă cînd îi va reveni memoria – e mai bine ca lumea să o creadă moartă.

Cannon a făcut ochii mici:

– Să desemnez unul dintre agenți să se ocupe de caz sau îl prăiești tu?

– Îl iau eu. Grant a luat ultima înghițitură de cafea. O să încep prin a-l chestiona pe fostul ei iubit, lordul Gerard. Pare că un iubit gelos ar fi încercat să o sugrume. El sau altul. Probabil că lista este lungă.

– Voi trimite pe cineva să-l chestioneze pe luntrașul care a găsit-o, ca și pe cei care au transportat aseară pasageri pe lîngă podul Waferloo. Poate că vreunul a auzit ceva. Să mă ții la curent. Între timp, unde va locui domnișoara Duvall?

Grant studia picăturile negre din interiorul ceștii. A încercat să pară cît mai detașat cînd i-a răspuns:

– La mine.

– Sînt sigur că are rude sau prieteni care ar putea să o găzduiască.

– Va fi mai în siguranță sub protecția mea.

I-a susținut privirea lui Cannon fără să clipească. Magistratul se abținuse întotdeauna să comenteze viața personală a agenților lui, atâta vreme cît își făceau treaba bine. Dar punctul lui sensibil erau femeile și copiii și ar fi fost în stare de orice pentru ca aceștia să nu aibă de suferit în vreun fel.

Cannon a tăcut un timp, apoi a vorbit:

– Cred că te cunosc destul de bine, Morgan... suficient ca să fiu sigur că nu ai putea să profiți de ea, chiar dacă ai avut de suferit de pe urma ei.

Grant i-a răspuns cu răceală:

– Nu aș silui niciodată o femeie care nu mă vrea.

– Nu mă gîndeam la așa ceva, i-a spus încet Cannon. Mă refeream la manipulare... seducție...

Era tentat să-i spună să-și vadă de treburile lui. Grant s-a ridicat și a pus ceașca goală pe masă.

– Nu am nevoie de o predică, a mîrîit el. Nu-i voi face nici un rău domnișoarei Duvall. Ai cuvîntul meu. Dar nu uita că nu este nici pe departe o inocentă. Este o curtezană. Manipularea și seducția fac parte din arsenalul ei. Iar pierderea memoriei nu schimbă cu nimic ceea ce este cu adevărat.

Fără să se lase impresionat, Cannon l-a privit lung pe Grant:

– Domnișoara Duvall este de acord cu acest aranjament?

– Dacă nu-i convine este liberă să plece unde vrea.

– Aș vrea să-i fie clar acest lucru.

Grant și-a înghițit câteva comentarii acide și a dat din cap.

– Altceva?

Cannon continua să-l fixeze cu privirea:

– Poate că dorești să-mi explici de ce insiști să o ții pe domnișoara Duvall sub acoperișul tău, după ce ai jurat că o disprețuiești.

– N-am spus niciodată că o disprețuiesc, a ripostat Grant.

– Haide, haide... Nu ai făcut nici un secret din resentimentele tale, mai ales după ce ai devenit ținta ațîtor bîrfe, doar din cauza ei.

– Poate că este șansa mea să-mi răscumpăr greșeala. Și apoi este de datoria mea.

Cannon l-a privit grăitor:

– Indiferent de caracterul acestei femei – sau de lipsa acestuia – aș prefera să-ți ții mâinile departe pînă cînd își recapătă memoria și se sfîrșește ancheta.

Iritat peste măsură, Grant a zîmbit ironic:

– Nu fac eu întotdeauna ce-mi ceri?

Cannon a oftat scurt și s-a întors la birou:

– Aș vrea eu, a murmurat și i-a făcut un semn de rămas-bun.

– La revedere, Chopper, a spus, dar pisica a întors capul, disprețuitoare.

Park Lane, centrul prestigioasei zone Mayfair, era cea mai râvnită adresă din Londra. Respirînd bogăție și autoritate, strada era înțesată de clădiri somptuoase, cu coloane. Casele erau destinate să convingă trecătorii că locuitorii lor erau superiori oamenilor de rînd.

Grant știa prea multe despre viețile intime ale aristocraților ca să se mai lase impresionat de grandoarea din Park Lane. Nobilii aveau tot atîtea defecte și puncte slabe ca și oamenii obișnuiți... sau poate chiar mai multe. Singura diferență dintre un aristocrat și un om de rînd era că primul era mai priceput în a le ascunde. Și adesea aristocrații se considerau deasupra legilor. Ei erau preferații lui Grant și nu se lăsa pînă cînd nu îi aducea în fața judecătorului.

Cel mai recent protector al lui Vivien era William Henry Ellyot, lordul Gerard. Ca viitor conte de Norbury, principala lui ocupație era să aștepte moartea tatălui său ca să-i poată moșteni titlul și o avere considerabilă. Din nefericire pentru el, tatăl lui Gerard era perfect sănătos și nu dădea semne că va renunța prea curînd la titlul lui. Între timp, Gerard se distra cu femei, bea și juca jocuri de noroc. Aranjamentul lui cu Domnișoara Duvall

stîrnise invidia multor bărbați. Ea era un trofeu frumos și extrem de vizibil.

Gerard era recunoscut pentru pornirile lui violente atunci cînd i se refuza ceva. Deși se presupunea că un gentleman își acceptă cu grație înfrîngerea, atunci cînd juca, Gerard trișa și mințea dar nu se recunoștea niciodată învins. Se zvonea că își vărsa nervii pe bieții lui servitori, dovadă fiind că îi era tot mai greu să-și angajeze ajutoare la treburile casnice.

Grant a urcat treptele casei construite în stil clasic, cu coloane și nișe în care se aflau statuete. A bătut de cîteva ori cu pumnul în ușă pînă cînd un valet ursuz i-a deschis.

– Ce doriți, domnule?

– Spune-i lordului Gerard că domnul Morgan vrea să-l vadă.

A citit pe chipul servitorului că îl recunoscuse:

– Vă informez cu regret că lordul Gerard nu este acasă. Dacă doriți să lăsați o carte de vizită...

Grant a zîmbit ironic: „Nu este acasă” era fraza folosită adesea de servitori cînd stăpînii lor, deși erau acasă, nu voiau să primească vizitatori. Dar cînd Grant voia să chestioneze pe cineva politețurile erau ultimele care îi puteau sta în cale.

– Eu nu las cărți de vizită, a spus sec. Du-te și spune-i stăpînului tău că domnul Morgan este aici. Asta nu este o vizită de curtoazie.

Servitorul a rămas impasibil. Fără să-i răspundă, l-a lăsat pe Grant în prag și a dispărut înăuntru. Grant a intrat și a închis ușa în urma lui, folosindu-și gheata grea. S-a întors pe călcâie și a privit holul. Coloanele din marmură străluceau iar pereții erau pictați în culoarea la modă, numită gri parizian. Chiar pe centru, în fața ușii, era o statueta care înfățișa o femeie înaripată.

Grant s-a apropiat și a mîngîiat una dintre aripile delicate, admirînd lucrătura desăvîrșită.

Servitorul a apărut chiar în clipa aceea și s-a încruntat, privindu-l de sus:

– Domnule, aceasta face parte din neprețuita colecție de statui romane ale lordului Gerard.

Grant s-a dat un pas înapoi și i-a răspuns:

– Sînt grecești, de fapt. Iar originalul se află la Atena, în Partenon.

– Ei bine... Servitorul era clar depășit. Nu trebuie atinsă. Vă rog să mă urmați. Lordul Gerard este acum acasă.

Grant a fost condus într-un salon mare, cu pereții acoperiți cu lambriuri crem și paneluri octogonale din damasc roșu. Tavanul era remarcabil: aplicații roșii și aurii se deschideau spre margini, pornind dintr-un soare central. Între cele două ferestre se afla o serie de medalioane, portretele celor cinci foști conți de Norbury.

– Vrei ceva de băut, Morgan?

Lordul Gerard a intrat în cameră, înfășurat într-un halat din catifea verde. Era nepieptănat iar fața îi păstra urmele beției din seara precedentă. Cu un pahar în mână, Gerard s-a prăbușit pe un fotoliu masiv. Deși nu avea mai mult de treizeci de ani, arăta cu cel puțin zece ani mai mare din cauza vieții de excese. Nu era nici gras nici slab, nici înalt nici scund, nici frumos și nici urât. Singurii prin care se distingea erau ochii: mici, întunecați, intenși.

– E un Armagnac excelent, a continuat. Chiar nu vrei?

– E cam devreme pentru mine, i-a răspuns Grant clătinînd din cap.

– Nu-mi pot imagina un mod mai plăcut de a-ți începe ziua. Gerard a luat o înghițitură zdravănă din băutura arămie.

Grant nu și-a schimbat expresia, dar ceva întunecat și urât îi pătrunsese în suflet privindu-l pe Gerard. Îl tulbura imaginea lui Vivien împreună cu el, satisfăcîndu-i fiecare plăcere, fiecare nevoie. Fusese tîrfa lui Gerard și avea să se vîndă următorului bărbat care oferea mai mult. Gelos și plin de repulsie, s-a așezat pe un scaun, lîngă Gerard.

– Îți mulțumesc că ai fost de acord să discutăm, a spus Grant.

Gerard i-a zîmbit cu amărăciune, luînd pentru o clipă privirea de la pahar:

– Înțeleg că nu aveam încotro.

– Nu cred să dureze mult. Am doar cîteva întrebări.

– E în legătură cu vreo anchetă de-a ta? Despre cine este vorba?

Grant s-a sprijinit de spătar, părăind relaxat, dar privirea lui atentă nu a părăsit chipul lui Gerard.

– Aș vrea să știu unde ai fost aseară, cam pe la miezul nopții.

– Eram la club, la *Craven's*. Am cîteva prieteni care îți pot confirma asta.

– Cînd ai plecat de la club?

– Pe la ora patru, chiar cinci. A zîmbit mulțumit. Am avut noroc la joc, după care am plecat acasă cu o femeie. O seară absolut excelentă, pot spune.

Grant a trecut brusc la un alt subiect:

– Care este natura relației tale cu domnișoara **Duvall**?

Numele a părut să-l afecteze. Roșeala din obraji s-a accentuat iar ochii îi păreau de obsidian. S-a aplecat ușor înainte, ținînd paharul cu ambele mîini.

– De ea este vorba, deci. Ce s-a întîmplat? Are necazuri? La naiba, sper să fie vorba de mulți bani. spune-i că nu ridic un deget ca s-o ajut, chiar dacă se tîrăște în genunchi.

– Relația ta cu ea, a repetat Grant.

Gerard și-a terminat coniacul și s-a șters cu mîneca la gură. Băutura a părut să-l liniștească și zîmbit.

– Cred că știi deja răspunsul, Morgan. Cîndva ai fost și tu interesat de ea. Și nu te-a vrut. A chicotit amuzat, apoi a redevenit serios. A naibii Vivien. Doi ani am avut de-a face cu ea. I-am plătit tot, i-am cumpărat o casă în oraș, o trăsură, cai, orice și-a dorit. Totul ca să mă culc cu ea, doar eu. Cel puțin așa ar fi trebuit, să fiu singurul. Dar nu m-am amăgit niciodată că mi-ar fi fost credincioasă. Vivien nu e capabilă de fidelitate.

– De aceea ai pus capăt relației? Pentru că nu ți-a fost credincioasă?

– Nu. Gerard privea gînditor paharul gol. Înainte să-ți mai spun ceva trebuie să-mi explici tu: de ce naiba discutăm despre Vivien Duvall? I s-a întîmplat ceva?

– Îmi răspunzi la întrebări fie aici fie în Bow Street, i-a spus calm Grant. N-ai fi primul aristocrat pe care-l anchetez în detenție.

Gerard s-a ridicat furios de pe scaun.

– Îndrăznești să mă ameninți! Trebuie să te învețe cineva o lecție!

Grant s-a ridicat la rîndul lui, depășindu-l în înălțime cu mai bine de-un cap.

– N-ai decît să încerci, i-a spus calm. Se folosea rar de înălțimea lui ca să-și sperie adversarii, preferînd să apeleze doar la inteligență. Erau prea numeroși cei care doreau să se măsoare cu el; provocîndu-l în speranța că-și vor impresiona prietenii cu îndrăzneala lor. Se bătea doar cînd era

strict necesar – și învingea mereu. Nu-i făcea deloc plăcere să-i bată pînă-i lăsa fără cunoștință, dar pentru Gerard era dispus să facă o excepție.

Gerard s-a dat un pas înapoi văzîndu-l pe uriașul din fața lui. Și-a trecut mîna prin părul răvășit, într-un gest nervos.

– N-o să mă cobor într-atît, a mormăit. Nu pot să mă bat cu un om de rînd.

Grant i-a făcut un gest de exagerată curtoazie, pofîndu-l să se așeze. Gerard s-a prăvălit între perne. -

– Dumnezeule, Vivien e moartă, nu-i așa? Despre asta este vorba.

Grant s-a aplecat și și-a pus coatele pe genunchi.

– De ce spui asta?

Gerard a vorbit ca prin vis:

– N-am mai văzut-o de mai bine de-o lună, de cînd am rupt-o cu ea. Și-a concediat servitorii și a închis casa din oraș. Am mers la toate balurile la care era invitată, la serate... Nimeni nu știa unde este sau de ce nu a venit. Toată lumea a presupus că s-a retras undeva împreună cu noul ei protector. Dar Vivien nu ar fi rămas departe de Londra atîta timp fără un motiv serios, fără să se fi întîmplat ceva grav.

– Ce te face să spui asta?

– Vivien se plictisește repede. Are constant nevoie de amuzament. O seară liniștită petrecută acasă o înnebunește. Urăște singurătatea. Insistă

să meargă la petreceri și serate în fiecare seară din săptămână. Eu nu mai reușeam să țin pasul cu ea. Gerard a zîmbit slab, învins. A rămas cu mine mai mult decît cu orice alt bărbat, și acesta e singurul gînd care mă mai alină.

– Știi să fi avut dușmani?

– Nu i-aș cataloga astfel, dar mulți o dis plăceau.

– Care era situația ei financiară atunci cînd v-ați despărțit?

– Lui Vivien banii i se scurg printre degete. Fondurile pe care le avea nu puteau să dureze prea mult. Trebuia să-și găsească neîntîrziat un alt amant.

– Ai idee cine putea fi următorul candidat?

– Nu.

– Ce știi despre familia ei?

– Nu știu să aibă una. Dar bănuiesc că-ți dai seama că nu aveam astfel de subiecte de discuție. Gerard a oftat, studiindu-și unghiile îngrijite. Mai durează mult, Morgan? Am chef de încă un coniac.

– Dar despre ce anume discutați? I-a întreat Grant. Avea vreun hobby, o interesa ceva?

– Nimic în afara patului. Mă îndoiesc să fi citit vreodată o carte.

– Făcuse vreo cunoștință de dată recentă? Vreun bărbat?

Gerard a dat ochii peste cap.

– Nici Dumnezeu nu i-ar fi putut ține contul.

– Spune-mi ce s-a întîmplat în ziua în care v-ați despărțit. V-ați certat?

– Normal. Investisem destul de mult în ea și nu vedeam nici un motiv ca aranjamentul nostru să nu continue. Închisesem mereu ochii atunci cînd avusese cîte o aventură. Discuția s-a încins, am amenințat-o chiar, dar mi-a rîs în față. I-am cerut să-mi spună numelui celui cu care mă înlocuise, pentru că eram convins că nu ar fi plecat de la mine dacă nu ar fi avut deja un alt aranjament. **M**-a sfidat și mi-a spus că nu-mi poate dezvălui nimic altceva decît că urma să se mărite foarte bine. A pufnit, zîmbind amar. Ce idee! Nimeni nu se căsătorește cu una ca Vivien fără să ajungă de rîsul Angliei. Dar o cred în stare. Probabil că și-a găsit vreun văduv decrepit și l-a prins în mreje.

– Au fost și martori la cearta voastră?

– Servitorii lui Vivien, probabil. Sînt convins că am ridicat tonul în cîteva rînduri.

– Ai lovit-o?

– Niciodată, a răspuns Gerard imediat, părăind ofensat. Recunosc că am fost tentat în cîteva rînduri să o strîng de gît, dar nu i-aș face niciodată rău unei femei. Și în ciuda furiei mele, aș fi primit-o înapoi, fără să mai țin cont de mîndrie.

Grant a simțit un nod în stomac. După părerea lui, nici o femeie nu merita să-ți sacrifice mîndria pentru ea, indiferent cît de atrăgătoare ar fi fost. întotdeauna se găsea un alt chip frumos, o altă

siluetă apertisantă, o altă femeie ale cărei farmece să te facă să o uiți pe prima.

– Știu la ce te gîndești, i-a spus Gerard. Dar este ceva ce nu înțelegi... Vivien este unică. Mirosul, gustul ei... Nimeni nu se poate compara cu ea. În pat era în stare de orice. Te-ai culcat vreodată cu o femeie care să nu aibă rușine? Dacă aș mai putea să o am o noapte... o oră măcar... A clătinat din cap, murmurînd o înjurătură printre dinți.

– Am înțeles, domnule, i-a spus Grant. Am terminat pentru moment. Pe măsură ce ancheta va avansa s-ar putea să mai am întrebări. S-a ridicat și s-a apropiat de ușă, dar s-a oprit auzindu-i tonul rugător:

– Trebuie să-mi spui, Morgan. Ce i s-a întîmplat? Grant s-a întors și l-a privit curios.

– Ai jeli-o dacă ar fi moartă? A așteptat să primească un răspuns, dar Gerard nu mai era în stare să vorbească.

Grant a zîmbit cinic. Gerard era ca un copil căruia îi fusese luată jucăria preferată. Îi lipsea plăcerea sexuală pe care i-o oferea Vivien dar nu ținea cu adevărat la ea. Unele curtezane își iubeau sincer protectorii iar relațiile lor durau decenii întregi. Grant cunoștea mulți bărbați care scăpaseră de dezamăgirile provocate de o căsătorie aranjată luîndu-și o amantă. Ele le dăruiau copii și le erau partenere de viață iubitoare, așa cum ar fi trebuit să le fie soțiile lor. Numai că Vivien își juca

rolul de curtezană doar pentru propriul profit, ca o afacere.

– Ai un set de chei de la casa ei din oraș? I-a întrebat Grant.

– Bănuiesc că da. Ai de gând să o percheziționezi? Ce te aștepti să găsești acolo?

– Nu mă aștept la nimic, în ceea ce o privește pe domnișoara Duvall. Era însă curios să-i vadă casa. Cu cât descoperea mai multe despre ea și trecutul ei sordid, cu atât era mai încruntat.

CAPITOLUL 4

Grant a deschis cu ușurință ușa casei lui Vivien din Grosvenor Square. Aflată la o adresă renumită, cu șirurile de case albe spectaculoase cu coloane și arcade, locuința ei trebuia să fi costat o avere. Un testament al priceperii ei în meserie, și-a spus sumbru.

Interiorul era slab luminat și liniștit, cu un aer stătut din cauză că ferestrele nu fuseseră deschise de câteva săptămîni. Grant a aprins cîteva lămpi care au luminat pereții acoperiți cu tapet pictat manual. A luat cu el o lampă și a pornit-o prin încăperile de la primul etaj. Casa era elegantă, cu accente feminine: picturi cu flori în culori pastel, pereții acoperiți cu tapet franțuzesc, mobilier delicat cu picioare fusiforme și oglinzi mari deasupra fiecărui șemineu.

A urcat treptele, observînd balustrada scumpă, sculptată și lămpile din cristal. Nici o cheltuială nu fusese prea mare pentru a-i satisface gusturile.

Sus, aerul părea să păstreze un iz de parfum. S-a luat după el și a ajuns în dormitorul principal. A aprins alte câteva lămpi și s-a uitat în jur, cu atenție.

Pereții erau acoperiți cu mătase de culoarea smaraldului iar covorul gros avea aceeași tonalitate de piatră prețioasă. Deși era la modă ca paturile să fie acoperite pe jumătate de un alcov, Vivien făcuse dintr-al ei piesa de rezistență, așezându-l în centru, pe un postament, ca să fie cât mai vizibil. Dar ceea ce i-a atras atenția a fost portretul ei, agățat pe peretele din fața patului. **F**usese pictată nud, pe jumătate întoarsă, dezvelindu-și spatele alb și fesele. Privea peste umăr iar corpul îi era răsucit în așa fel încât să-i dezvelească sînul rotund, frumos.

Artistul o idealizase pe Vivien, făcînd-o mai plinuță decît era în realitate, cu picioarele mai lungi, talia mai subțire și părul roșu ca flacăra. **D**are se culcase cu ea în timpul vreunei ședințe de pozat? Era foarte posibil. Doar dacă făcuse dragoste înainte ar fi putut avea acea expresie, cu obrazii roz, privirea satisfăcută, gura dulce, mulțumită și ochii albaștri ca de pisică, cu pleoape grele.

Se uita la tablou și încerca aceeași reacție familiară pe care o avea în prezența ei... un amestec de gheață și foc... o flăcără de dorință intensă domolită de gândurile reci. O dorea, și mai mult decît atît, voia să o umilească. Să se obosească de Vivien, așa cum o făcuse și ea cu

ațfia bărbați. Era timpul ca Vivien să-și primească pedeapsa.

S-a apropiat de măsuța de toaletă stil Ludovic al XV-lea și a luat o sticlă mare de parfum. Mirosea greu, a trandafiri și lemn de santal. Și-a amintit imediat de balul dat de Wentworth. Mirosea exact la fel. Pielea ei emana și atunci același parfum dulce.

A lăsat deoparte parfumul și a deschis sertarele. În ele erau amestecate perii, borcane mici cu farduri pastelate, podoabe de păr din fildeș și argint. În spatele lor se afla un carnet roșu, legat în piele.

Grant l-a răsfoit cu atenție. Conținea o listă cu bărbați, descrieri detaliate ale activităților sexuale, date al întâlnirilor amoroase. O unealtă perfectă pentru șantaj. A recunoscut câteva nume care aparțineau unor domni care făceau paradă de căsniciile lor solide și reputațiile nepătate. Nici unul dintre ei nu ar fi dorit ca infidelitățile lor să fie dezvăluite și ar fi plătit orice pentru tăcerea ei. Sau ar fi putut chiar să ajungă la crimă, ca să o reducă definitiv la tăcere.

– Ai fost o fată tare ocupată, a murmurat Grant strecurându-și carnetul în buzunar și a închis cu putere sertarul.

A căutat metodic prin cameră, cu buzele încleștate. A găsit o valiză de piele în care a îndesat primele lucruri decente pe care le-a găsit: câteva

rochii viu colorate, lenjerie, ciorapi și pantofi, batiste din dantelă și trei perechi de mănuși. Cu valiza burdușită, a stins lampa și a ieșit din dormitor. Avea de gând să revină a doua zi, dar acum voia să-i facă o vizită musafirei lui, să vadă cum se mai simțea.

S-a întors acasă cu o trăsură închiriată. Doamna Buttons l-a întâmpinat la ușă, tremurînd din cauza vîntului rece care se strecura în casă. I-a luat paltonul și l-a pus pe braț.

– Bună ziua, domnule. Mîncăți de prînz?

– Nu mi-e foame, i-a răspuns privind spre scări.

Cum se simte?

Netulburată de felul lui direct de a-i vorbi, menajera i-a răspuns calm:

– Foarte bine, domnule. Domnișoara Duvall a făcut o baie fierbinte iar Mary a ajutat-o să-și spele părul. Cred că starea ei s-a îmbunătățit.

– Bine. A privit-o atent, cu sentimentul că ar mai fi avut ceva să-i spună. Sînt convins că te pricepi la oameni, doamnă Buttons.

Ei i-a făcut plăcere complimentul.

– Sînt de aceeași părere, domnule.

– Spune-mi te rog... ce crezi despre domnișoara Duvall?

Doamna Buttons a părut nerăbdătoare să-i răspundă, renunțînd la obișnuita ei reticență. Și-a

coboșit tonul ca să nu fie auzită de servitorii care treceau pe acolo.

– Are un comportament care mi s-a părut foarte ciudat. După ce i-am dus micul dejun pe o tavă și m-am dus să-i pregătesc baia, s-a dat jos din pat și și-a făcut curat prin cameră. Și-a făcut chiar și patul, în ciuda durerilor pe care trebuie să le fi avut. Nu înțeleg de ce a făcut asemenea eforturi, ținând cont de starea ei de sănătate. Iar la baie a încercat să ridice una din gălețile cu apă, să-și umple singură cada. I-am luat-o imediat din mână, bineînțeles, dar și-a cerut scuze pentru munca în plus pe care am făcut-o pentru ea. Pare îngrijorată ca nu cumva să deranjeze pe cineva și ne-a mulțumit ori de câte ori am ajutat-o, de parcă nu ar fi obișnuită să fie servită.

– Înțeleg. Pe chipul lui Grant nu se citea nimic, ca de fiecare dată când era uimit sau contrariat.

Doamna Buttons abia se pornise:

– Este cea mai atentă și drăguță tânără din câte am cunoscut. Cu tot respectul, domnule, nu pot să cred că poate fi adevărat ce mi-ați spus aseară despre ea.

– Este adevărat, a repetat Grant.

Poate că amnezia îi schimbase caracterul? Uitase să se poarte arogant, superior... sau de fapt se juca cu ei toți? Nărăbdător, Grant i-a întins valiza.

– Spuneți-i uneia dintre cameriste să-i aranjeze lucrurile.

– Da, domnule Morgan. Menajera a lăsat jos valiza și l-a privit cu ochi calmi. Mary i-a oferit cea mai bună cămașă de noapte a ei, pentru că nu aveam cu ce s-o îmbrăcăm.

– Mulțumesc. Consider că mi-ați făcut o favoare personală purtându-vă atât de atent cu ea. Spune-i lui Mary să-și comande o rochie nouă și să o treacă în contul meu. Să-și comande ceva frumos, să nu se zgîrcească.

Doamna Buttons i-a zîmbit.

– Sînteți un stăpîn tare bun.

El s-a strîmbat:

– Sînt doar un păcătos, și o știm amîndoi.

S-a îndreptat spre scară. I se pusese un nod în stomac. Era un sentiment pe care nu-l mai încercase niciodată. Vivien Duvall juca rolul prințesei aflate la ananghie... Nu putea tolera asta. În următoarele minute avea să o demaște, exact așa cum era. Să-i amintească, în caz că uitase, că era doar o tîrfă lipsită de principii. Să-i dezvăluie fiecare fațetă lipsită de rușine a caracterului ei desfrînat și să vadă dacă după asta va mai continua să facă pe nevinovata.

A ajuns în fața ușii dormitorului și a deschis-o fără să bată, așteptîndu-se să o găsească distrîndu-se pe seama felului în care îi înșela pe ei toți prefăcîndu-se virtuoasă. A intrat... și s-a oprit în

loc. Ea stătea în fotoliu lângă șemineu, cu picioarele sub ea. Avea în poală o carte desfăcută. Flăcările se jucau în părul ei, luminându-i chipul vulnerabil atunci când a ridicat ochii să-l privească. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte care îi era cam mare, albă, încheiată pînă la gît, iar picioarele și le acoperise cu un halat albastru din cașmir.

A lăsat cartea pe podea și s-a acoperit cu halatul pînă în dreptul gîtului. Tensiunea din trupul lui Grant ajunsese la paroxism. Ea avea chip de înger și părul unei servitoare de-a diavolului. Șuvițele proaspăt spălate îi încadrau fața, valurile de bucle aveau tot felul de nuanțe, de la scorțișoară la roșu-auriu. Era genul de păr pe care natura îl dăruia de obicei femeilor drept compensație pentru lipsa de frumusețe.

Dar Vivien avea un chip care putea aparține unei picturi renașcentiste, numai că realitatea era mai delicată, mai proaspătă ca orice imagine pictată. Acum, că nu mai avea ochii umflați, își dădea seama că erau de un albastru intens. Gura ei plină, cu buze roz, era o minune a naturii.

Era ceva în neregulă cu respirația lui. Plămîinii parcă nu-i mai funcționau cum trebuia, inima îi bătea prea tare și dinții îi clănțăneau. Dacă nu ar fi fost un bărbat civilizată, renumit pentru stăpînirea de sine, ar fi făcut-o chiar atunci a lui, indiferent de consecințe. Într-atît de mult o dorea.

Părintd să nu-i înțelegă lupta interioară, Vivien i-a zîmbit timid în semn de bun-venit. Aproape că a urît-o pentru acel zîmbet, dulce și cald, care i-a pătruns pînă în adîncul sufletului.

I-a întors zîmbetul, încrezător.

– Bună ziua, domnișoară Duvall. A sosit vremea să stăm de vorbă.

Vivien continua să-și țină halatul lipit de trup și îl privea fix pe bărbatul din fața ei. Emoțiile o copleșeau, ca și curiozitatea, de altfel. Servitoarele îi spusese că Grant Morgan era agent în Bow Street, cel mai faimos dintre toți. Unul din cei mai neînfricați bărbați din Anglia, adăugase una din ele, iar acum Vivien înțelegea de ce.

Era un uriaș. În teama și disconfortul ultimelor douăzeci și patru de ore ea nu remarcase că vocea groasă și ochii verzi, adînci, aparțineau unui bărbat care era atît de... mare. Nu era doar înalt, ci masiv. Acum, că își mai revenise, putea să-l vadă bine. Avea umerii largi iar brațele păreau gata să rupă mînecele hainei.

Nu era frumos în sensul convențional al cuvîntului. Chipul lui era tot atît de expresiv ca un bloc de granit. Privirea i-a coborît pe mîinile lui și a simțit cum roșea, amintindu-și atingerea lor blîndă.

– Da, și eu aș vrea să stăm de vorbă, a șoptit ea.

Morgan a tras un fotoliu greu aproape de ea, ridicîndu-l cu o ușurință uimitoare. Privindu-l,

Vivien s-a întrebat cum era oare să posezi o asemenea forță. Simpla lui prezență, masculinitatea lui aspră, vitalitatea, toate păreau să umple încăperea. A studiat-o cu ochii lui pătrunzători, verzi, umbriți de gene lungi. Nu aveau strălucirea smaraldelor, ci erau o nuanță mai închisă, o culoare care îi amintea de frunzele de faș sau de culoarea fumurie a unei sticle vechi de vin.

– Domnule Morgan, a spus ea fără să-și poată desprinde privirea de la ochii lui uimitori. Nu-ți voi putea mulțumi niciodată îndeajuns pentru tot ce ai făcut pentru mine... pentru bunătatea și generozitatea ta și... A simțit cum obrajii i se colorau. Îți datorez viața mea.

– Nu eu te-am scos din rîu, i-a spus Morgan, care nu a părut prea impresionat de gratitudinea ei. Ci luntrașul.

Vivien nu voia să renunțe prea ușor. Trebuia să fie sigură că îi înțelegea sentimentele:

– Chiar și așa, așa fi murit dacă nu erai tu. Îmi amintesc cum zăceam pe piatra rece. Îmi era atât de frig și de rău că nu mai conta dacă supraviețuiesc sau nu. Atunci ai apărut tu.

– Îți mai amintești și altceva? Despre tine, despre trecutul tău? Că te-ai luptat cu cineva, poate că te-ai certat...

– Nu. Și-a dus mâinile la gît, atingînd locurile care o dureau și l-a privit gînditoare. Domnule Morgan... cine mi-a făcut asta?

– Nu știi încă. Ar fi fost mult mai ușor dacă nu-ți pierdeai memoria.

– Îmi pare rău.

El a ridicat din umeri.

– Nu e vina ta.

Unde era acum străinul tandru care avusese grijă de ea noaptea trecută și în dimineața aceea? nu-i venea să creadă că tot el era cel care o ținuse în brațe și o alinase, care îi unsese zgîrieturile și o învelise pînă la gît, părintește. Acum părea atît de distant! Era furios pe ea și nu știa din ce motiv. Se simțea pierdută și mult mai confuză decît înainte – dacă așa ceva era posibil. El era tot ce avea și nu putea suporta să o trateze cu răceală.

– Ceva te nemulțumește, i-a spus ea. Ce s-a întîmplat? Am făcut ceva greșit?

Întrebarea a părut să-l mai îmblînzească puțin. **Deși** nu a privit-o în ochi, a expirat lung, de parcă alunga o emoție neplăcută.

– Nu, i-a șoptit clătinînd din cap. Nu s-a întîmplat nimic.

Poate că aflate despre ea ceva care nu-i făcuse plăcere, și-a spus Vivien și tot trupul i s-a încordat din cauza îngrijorării.

– Mi-e teamă, a spus. Încerc să-mi amintesc de ceva, orice, despre mine. Nimic nu-mi este familiar, nimic nu are sens. Iar gîndul că cineva mă urăște într-atît încît să-mi dorească moartea...

– El crede că ai murit.

– Ei?

– Nici o femeie nu ar fi avut într-atît de multă putere încît să te strîngă de gît cu mîinile goale.. Mai mult decît atît, printre cunoștințele tale se numără prea puține femei.

– Oh. De ce nu-i spunea oare tot ce era de spus, în loc să o facă pe ea să-i tot pună întrebări? Era ca o formă de tortură: trebuia să-i privească chipul împietrit și să se întrebe ce secrete ale trecutului ei o aduseseră într-o asemenea situație.. Mi-ai spus că... s-ar putea să nu-mi placă anumite lucruri despre mine, i-a spus cu voce nesigură.

A dus mîna la buzunar și a scos carnețelul legat în piele roșie.

– Uită-te puțin aici, i-a spus sec, punîndu-i-l în mîini.

– Ce este? a întrebat temătoare.

El nu i-a răspuns ci s-a mulțumit să o privească, sporindu-i tulburarea.

A deschis cu grijă carnețelul și l-a răsfoit, privind scrisul curat, feminin. Erau acolo liste, nume, date... l-a luat mai puțin de un minut ca să ajungă la un pasaj într-atît de explicit, încît l-a închis repede, oripilată. A ridicat spre el o privire șocată:

– De ce îmi arăți așa ceva, pentru numele lui Dumnezeu? A încercat să-i înapoieze carnetul, dar el nu l-a luat. L-a aruncat pe jos, de parcă era un șarpe. Cui îi aparține și de ce ar trebui să-l citesc eu?

– Este al tău.

– Al meu? Un fior rece a străbătut-o și s-a înfășurat mai bine în halat. Te înșeli, domnule Morgan. În vocea rece i se citea indignarea. Nu am scris eu acele cuvinte. N-aș fi putut s-o fac.

– De unde știi?

– Știu că nu aș fi putut! L-a privit ofensată.

Cînd i-a vorbit, vocea lui era rece și calculată.

– Ești o curtezană, Vivien. Cea mai cunoscută din toată Londra. Ai cîștigat o avere de pe urma talentelor” tale.

Ea a pălit. Inima îi bătea cu putere.

– Nu este adevărat! a strigat. Sigur carnetul îi aparține altcuiva!

– L-am găsit la tine acasă, în dormitorul tău.

– Și de ce aș fi... adică de ce ar scrie cineva toate astea?

– Este unealta perfectă pentru șantaj, i-a sugerat el. Sau poate că era felul tău de a „contabiliza” totul.

Vivien a sărit de pe fotoliu, lăsînd halatul să cadă pe podea. Înfrîngîndu-și durerea, a făcut șchiopătînd cîțiva pași înapoi, simțind nevoia să se distanțeze de el.

– Nu am făcut nici unul dintre lucrurile scrise acolo!

Morgan o studia atent și și-a dat seama că lumina flăcărilor trecea prin muselina subțire,

conturându-i fiecare detaliu al corpului. Și-a strâns cămașa de noapte în jurul trupului.

– Nu sînt o prostituată, i-a spus vehementă. Aș fi știut, dacă aș fi. Te înșeli în ceea ce mă privește. Dacă acesta este un exemplu al abilităților tale de agent, să știi că nu sînt deloc impresionată! Iar acum... du-te și mai întrebă. Fă ceea ce trebuie ca să afli cine sînt cu adevărat!

Morgan s-a ridicat la rîndul lui de pe scaun și s-a dus spre ea.

– Nu pot schimba adevărul doar pentru că nu-ți convine.

– Nu numai că nu-mi convine, i-a răspuns Vivien, dar resping cu vehemență ceea ce mi-ai spus. Te înșeli, înțelegi? Spre umilința ei, s-a clătinat; aproape să-și piardă echilibrul. Glezna nu o putea susține.

– Vrei să-ți aduc o armată de martori care să jure pe biblie că tu ești Vivien Duvall? a întrebat-o aspru Morgan, Vrei să te duc la tine acasă, să vezi nudul care te înfățișează, agățat pe peretele dormitorului tău? Ți-am adus cîteva haine. Vrei să le îmbraci, să vezi că ți se potrivesc? Îți aduc munți de dovezi, dacă vrei.

A prins-o chiar în clipa în care a încercat să se îndepărteze de el. A lipit-o de trupul lui puternic și a ținut-o strîns, făcînd-o prizoniera lui.

– Chiar dacă aş fi Vivien Duvall, i-a spus cu **încăpăţinare**, nu poţi dovedi că am făcut ce scrie acolo. Sînt doar nişte invenţii.

– Totul e adevărat, Vivien. Îţi vinzi trupul pentru bani. Nu părea mai încîntat decît ea de această idee. Treci de la un bărbat la altul şi iei de la fiecare tot ce vrei.

– Zău? Şi atunci care este protectorul meu de-acum? Unde este şi de ce nu ai trimis după el?

– Tu cine crezi că este? a întreat-o blînd Morgan.

Vivien a rămas cu gura căscată auzindu-l.

– Nu...

– Am fost amanţi încă de cînd l-ai părăsit pe lordul Gerard. Te-am vizitat de cîteva ori la tine acasă. Am fost discreţi, dar tocmai eram pe cale să scriem un contract, negru pe alb. Grant spunea toate acele minciuni fără urmă de vinovăţie. Nu aveau cum să o rănească, după viaţa sordidă pe care o dusesese, dar îi erau de ajutor ca să-şi atingă scopul. O dorea iar aceasta era cea mai rapidă cale să o facă a lui.

– Înseamnă că tu şi cu mine sîntem... Nu putea rosti cuvîntul.

– Da.

– Minţi! Vivien se zbătea în îmbrăţişarea lui, dar mîinile lui erau ca de oţel. În curînd efortul a epuizat-o. Nu avea cum să nu-şi dea seama că dezbaterile ei îl excitaseră. Îi simţea bărbăţia lipită de

ea, fierbinte. Cum de fusese intimă cu acest bărbat iar acum nu-și mai amintea nimic?

S-a lipit de el, tremurînd. Era prea epuizată ca să se mai miște. A inspirat adînc aroma de săpun de bărbierit și haine curate. Și-a lipit capul de pieptul lui, ascultîndu-i bătăile inimii.

– Te înșeli, a spus ea, prea uimită ca să poată plînge. Nu sînt genul acela de femeie. Nu pot fi, pur și simplu.

Pentru că el nu i-a dat nici un răspuns, și-a dat seama că era într-atît de convins că nu se mai obosea să o contrazică. Reușise să o înfurie. Foarte bine. Nu avea să se mai obosească să nege acuzațiile... Timpul urma să-i dovedească faptul că se înșela.

– Ce vrei acum de la mine? I-a întrebat. A simțit un fior cînd el și-a trecut mîna pe spatele ei, căldura palmei lui trecînd prin muselina subțire.

– Te voi ține aici, i-a răspuns el. Pentru protecția ta și plăcerea mea.

Plăcerea lui? Asta însemna că avea de gînd ca aranjamentul lor să continue, chiar dacă ea își pierduse memoria. S-a uitat peste umăr la patul imens care pîna acum i se păruse raiul pe pămînt. Nu putea să suporte gîndul că el voia să o posede chiar acolo, în noaptea care urma. Era în stare să fugă pe străzi, doar în cămașă de noapte, dacă el încerca.

– Nu-ți pot satisface plăcerile la noapte, dacă asta ai de gînd, s-a răzvrătit ea. Și nici mîine seară. Și nici...

– Șșt. Pentru prima oară de cînd își vorbeau, în tonul lui se ghicea amuzamentul. Nu sînt într-atît de ticălos încît să te forțez. Vom aștepta să mai prinzi puteri.

– Nu vreau s-o mai fac niciodată! Nu sînt o prostituată!

– Vei dori s-o faci. Este felul tău de a fi, Vivien. Nu poți schimba ceea ce ești.

Cuvintele lui au înfuriat-o.

– Nu-mi mai doresc compania unui bărbat, mult timp de-aici încolo. Și nu pe-a ta, în special.

Șfidarea ei l-a obligat să-i dovedească ceva... ei și lui însuși. A tras-o spre el înainte ca ea să poată reacționa. A dus-o în brațe pînă la pat și a așezat-o pe cuvertura perfect întinsă, apropiindu-și fața de a ei.

– Nu, a gemut Vivien.

Gura lui părea crudă, dar cînd buzele li s-au atins, sărutul a fost dulce și prelung. Se sprijinea de o parte și de alta a ei, fără să o atingă cu vreo parte a corpului, cu excepția buzelor. Dacă ar fi vrut, s-ar fi putut da deoparte cu ușurință. A rămas însă pe loc, uluită de senzațiile fierbinți care i se răspîndeau în trup.

A ridicat mîinile, încercînd fără tragere de inimă să-l dea deoparte, dar el a sărutat-o și mai apăsat

și orice gând de a i se împotrivi i-a dispărut. Limba lui s-a aventurat în gura ei, ațîțînd-o, gustînd-o. Avea gust de cafea și încă altceva, o esență masculină care îi atrăgea limba, făcînd-o să-i răspundă timid. Atingerea ei ușoară a părut să-l excite și mai tare. A inspirat adînc și a copleșit-o cu săruturi, tot mai tandre și mai intime. Vivien s-a relaxat în îmbrățișare și o durere grea, delicioasă i-a cuprins sîinii și partea de jos a abdomenului, spre coapse. Minte ei nu mai putea înțelege ce i se întîmpla și nici nu-i mai păsa. Nu mai exista decît acea senzație, fiecare pîrticică a trupului ei se concentra asupra căldurii gurii lui.

Cu o bruschete care a uimit-o, Morgan și-a dezlipit buzele și a țintuit-o cu privirea.

– Vezi? i-a spus răgușit. Acum spune-mi tu ce fel de femeie ești.

Lui Vivien i-au trebuit cîteva clipe să înțeleagă ce-i spusese. Rușinată și furioasă, s-a rostogolit pe o parte.

– Pleacă! a exclamat, acoperindu-și urechile cu mîinile. Lasă-mă singură.

El i-a făcut imediat pe plac și a lăsat-o acolo, pe pat.

Fără să conștientizeze prea bine ce anume se întîmplase între ei, Grant a coborît treptele. Minte îi era asaltată de întrebări, de senzații... *Vivien*, a murmurat iar și iar, ca pe un blestem, ca pe o rugă.

S-a trezit în bibliotecă, un paradis din piele și stejar, cu rafturi special concepute. Cele de jos erau acoperite de geamuri, cele de sus aveau o lucrătură complicată din alamă. Colectiona obsesiv cărți – orice se găsea între două coperte merita cumpărat. Teancurile de ziare de pe mesă și birouri îl făceau pe doamna Buttons să se plîngă mereu – casa devenise un adevărat pericol, în caz de incendiu:

Grant nu-și petrecea nici o clipă de liniște fără o carte sau un ziar în mînă. Cînd nu muncea și nu dormea, citea. Ar fi făcut orice să nu se mai gîndească la trecutul lui. Noaptea, cînd regretele îi apăreau în fața ochilor precum fantomele, nelăsîndu-l să doarmă, el venea în bibliotecă, bea un coniac și citea pînă cînd literele i se amestecau sub ochi.

A trecut pe lîngă rafturile cu tomuri legate în piele și a căutat ceva care să-i distragă atenția. Și-a trecut ușor degetele peste vitrine. A deschis una din ele, dar atingerea copertii i-a displicut, pentru prima oară în viață. Mîna lui tînjea după altceva, după pielea dulce de femeie, după părul mătăsos, sîinii rotunzi și...

Și-a surprins propria imagine în oglindă. Părea trist, nefericit.

S-a întors cu spatele și s-a dus la bufetul unde își ținea băutura. A căutat înăuntru pînă cînd a dat de sticla plată de coniac, aproape plină. A deschis-o și a băut direct din sticlă. Coniacul franțuzesc i-a

alunecat pe gît. Se aștepta să-l cuprindă o senzație de căldură, dar a simțit doar un gol imens.

Imaginea lui Vivien i-a revenit în minte, dulceața gurii ei, inocența cu care îi răspunsese. Ca și cum nu era obișnuită să sărute, ca o elevă neîndemînică dar ascultătoare în mîinile unui profesor experimentat. Dar totul era o iluzie.

Inocență, a rîs el cu amărăciune și a mai băut o dată din sticla cu coniac. Vivien era de calitate înțîi, dar rămînea o tîrfă. Iar el era un prost pentru că voia să o protejeze pentru că o dorea și mai rău decît atît, pentru că *o plăcea*.

S-a așezat într-un fotoliu, cu picioarele pe birou, încercînd să se obișnuiască în tăcere cu acest gînd. Dacă nu ar fi știut cine și ce era Vivien, ar fi fost deja nebun după ea. Și ce bărbat nu ar fi fost? Era frumoasă, inteligentă și cu o aparență vulnerabilă. Cînd îi spusese că era o curtezană, răspunsul ei fusese amestecul perfect între uimire și furie. Exact modul în care ar fi reacționat orice femeie inocentă. Instinctul lui se înșela rareori și se simțea mereu tentat să se încreadă în el. Nu și în acest caz, însă. Știa că Vivien ațîșa doar o falsă inocență. Nu conta cum se purta acum. Mai devreme sau mai tîrziu avea să redevină așa cum fusese cîndva.

Așa că nu putea să se îndrăgostească de ea.
Dar... nu avea să-i fie ușor, la naiba!

CAPITOLUL 5

Vivien s-a ghemuit într-un colț al patului, chinată de gânduri și de îngrijorare pînă cînd s-a cufundat în uitare. Nu și-a găsit însă pacea nici în somn, ci a avut un vis straniu, chiar sinistru.

Mergea grăbită pe o stradă întunecată, fiind urmărită de niște străini fără chip. Din timp în timp, ea se oprea și rîdea de ei, îi provoca, după care o lua la fugă, înainte ca ei să o ajungă. S-a apropiat de un pod și s-a suit pe un parapet pe care se afla o statuie care reprezenta o zeităte a rîului. Necunoscuții încercau să o ajungă, să se suie pînă la ea, dar ea rîdea și-i îmbrîncea. Brusc, spre oroarea ei, statuia masivă din bronz a început să se miște. Brațele ei imense s-au încleștat în jurul ei, prinzînd-o captivă într-o îmbrățișare rece, lipsită de milă.

A strigat îngrozită, s-a luptat cu statuia, dar aceasta o trăgea spre rîu... și a aruncat-o în adîncurile negre ale acestuia. A încercat să strige, dar

nu o auzea nimeni, iar apa murdară o îneca; îi umplea gura și gâtul...

– Trezește-te, Vivien. La naiba, trezește-te.

Ea a tresărit, speriată, continuînd să se lupte cu brațele încleștate în jurul ei... apoi a văzut chipul lui Morgan aplecat peste ea. Părea îngrijorat. O ținea în brațe și-i îndepărta cu o mîină părul care i se lipise de fața transpirată. Era îmbrăcat doar cu o cămașă albă, deschisă la gît.

Dezorientată, Vivien s-a străduit să-și domolească ritmul respirației. S-a uitat în jur și și-a dat seama că erau pe jos.

– Ai căzut din pat, i-a spus Morgan.

– Am... am avut un coșmar.

– Povestește-mi, i-a spus cu blîndețe.

Văzînd că rămînea tăcută; i-a atins sprînceana cu vîrfurile degetelor. Gestul plin de intimitate a făcut-o să vorbească. Și-a mușcat buza, din cauza nervozității, și a spus:

– Am visat că mă înecam. Era atît de real... Nu puteam să respir.

A bătut-o liniștitor pe spate și a legănat-o ușor, ca pe un copil. Căldura trupului său trecea prin țesăturile care îi despărțeau, încălzind-o. Preț de o clipă a fost tentată să-l respingă, pentru că acuzațiile lui îi răsunau încă în minte.

A rămas însă nemișcată în brațele lui. Deși plin de ură și arogant, el era totodată un uriaș care o făcea să se simtă în siguranță. Iar în clipa aceea

nu-și dorea să fie nicăieri altundeva decât în brațele lui. A simțit un miros delicios, un amestec de coniac, sare și rufărie curată... mirosuri care îi aminteau de ceva... de cineva... a cărui imagine reconfortantă era îngropată adânc în memoria ei. Tatăl sau fratele ei, poate? Un iubit la care ținea mult?

Confuză și frustrată, ea și-a mușcat și mai tare buzele, încercînd să-și amintească.

– Nu trebuie să faci asta, i-a spus Morgan, atingîndu-i cu blîndețe buzele. Încearcă să te relaxezi. Vrei să bei ceva?

– Nu știu.

A continuat să o țină strîns, pînă cînd bătăile nebunești ale inimii ei s-au domolit. Mîna lui a alunecat pe piciorul ei, pe șold și a poposit în talie. Atingerea lui îi părea cumva familiară, naturală. Ca și cîm locul ei era în brațele lui, lipită de trupul lui... ca și cum fuseseră într-adevăr iubiți. Și-a lipit obrazul ud de lacrimi de pieptul lui și a savurat senzația pe care i-o dădeau buzele lui atingîndu-i părul.

Morgan a ridicat-o cu grijă și a pus-o pe pat, apoi i-a aranjat cearșafurile și păturile răvășite. S-a dus la măsuța de toaletă și i-a turnat puțin coniac într-un pahar împodobit cu frunze pictate:

– M-am gîndit că s-ar putea să ai nevoie de asta, peste noapte. Vei mai avea astfel de vise, cînd și cînd. Unele dintre ele vor fi atît de puternice

încît te vei trezi țipînd. Se întîmplă, atunci cînd ai văzut moartea cu ochii.

Părea să știe destul de multe despre acest subiect, și-a spus Vivien, luînd paharul. A sorbit din băutura cu o ușoară aromă fructată:

– Ai fost și tu atît de aproape de moarte?

– O dată sau de două ori.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu-mi place să mă laud cu aventurile mele, i-a răspuns el zîmbind. Agenții obișnuiesc să se laude mult, să inventeze povești fantastice despre ei... așa că mi-am impus să nu discut despre munca mea.

– Aflu eu oricum, i-a spus Vivien. A mai băut o dată din coniac și a simțit cum o învăluia o căldură plăcută. Doamna Buttons mi-a spus că s-au publicat și cîteva romane de jumătate de penny despre aventurile tale.

– Sînt o mizerie, i-a răspuns el pufnind disprețuitor. N-o să găsești așa ceva în casa mea.

– Ba da. Cîteva servitoare de-ale tale le colecționează.

– Nu cred așa ceva, a murmurat el surprins. Sînt doar prostii. Nu trebuie să crezi nici o vorbă.

– Ești stînjinit, i-a spus cu satisfacție și și-a ascuns zîmbetul în pahar.

– Cu cine ai vorbit? Cu doamna Buttons? Cu vreă servitoare? Le iau capul dacă au bîrfit ceva.

– Servitoarele sînt mîndre de tine, i-a spus Vivien. Se pare că ești o adevărată legendă. Ai salvat moștenitoare bogate, ai luat urma unor criminali, ai rezolvat cazuri imposibile...

– Legendă, pe naiba. Morgan o privea circumspect, ca și cum o bănuia că-și bătea joc de el în loc să-i complimenteze reputația. În majoritatea cazurilor am returnat bunuri furate de la bănci. Îmi plac mult băncile și mai ales recompensele pe care le oferă. Sir Ross sau oricare dintre agenți îți pot spune că am o pușculiță în loc de inimă.

– Vrei să spui că nu ești un erou, a spus Vivien privindu-l întrebător.

– N-ai spune același lucru, după cele douăzeci și patru de ore de cînd ne-am revăzut?

Ea s-a gîndit la întrebare și i-a răspuns gînditoare:

– Este evident că nu ești perfect – de parcă ar exista așa ceva. Dar ai făcut bine multor oameni, uneori riscîndu-ți viața. Asta te face erou, chiar dacă ești sau nu de acord cu mine.

– Nu, *tu* nu ești de acord *cu mine*, a repetat el.

– Nu. Cred însă că nu trebuie să faci asemenea servicii unei femei ca mine.

Comentariul ei a părut să-l amuze și să-l descumpănească în același timp.

– Oh, Vivien, nu pot să cred că poți spune asta.

– Nu? Nu am nici cea mai mică idee ce ar trebui să spun, tot ce știu este că cu cât îmi dezvălui mai multe despre mine cu atât mă întreb mai des de ce și-ar dori cineva compania mea. Nu sînt o femeie prea drăguță, nu-i așa?

Între ei s-a lăsat tăcerea. Privirea lui Morgan era cercetătoare, critică, asemeni privirii unui om de știință care examina rezultatele neașteptate ale unui experiment. Fără să scoată un cuvînt, el s-a întors pe călcîie și s-a apropiat de ușă. Vivien a crezut că pleca, însă el a luat de pe o măsuță o tavă și s-a dus cu ea spre pat.

– Cina ta, i-a spus, așezîndu-i tava în poală. Tocmai eram pe scări și ți-o aduceam cînd te-am auzit căzînd.

– Tu îmi aduceai mie cina? a întrebat Vivien, întrebîndu-se de ce nu trimisese o servitoare.

Morgan a citit întrebarea nerostită din ochii ei.

– Aveam de gînd să ți-o ofer împreună cu scuzele mele. Purtarea mea de mai devreme a fost de neiertat.

Vivien era fermecată. Instinctul îi spunea că era sincer. Deși nu o respecta, era dispus să-și ceară scuze atunci cînd considera că greșise. Poate că nu era chiar căpcăunul pe care-l crezuse.

A încercat să-i răspundă cu aceeași onestitate.

– Mi-ai spus doar adevărul.

– Trebuia să ți fac cu mai multă blîndețe. Nu-am fost tocmai diplomat.

– Nu trebuia să te învinovățesc pentru ce mi-ai spus. La urma urmei, nu este vina ta că eu sînt...

– O femeie frumoasă și fascinantă, a terminat el fraza în locul ei.

Vivien a roșit și a început să se joace cu șervetul. Nu se simțea deloc frumoasă și fascinantă, dar nici ca o curtezană.

– Îți mulțumesc, a rostit cu greutate. Dar nu sînt femeia pe care o crezi tu... cel puțin în clipa de față. Nu-mi amintesc nimic despre mine. Și nu știu cum să mă port cu tine.

– Nu-i nimic, a întrerupt-o Morgan, așezîndu-se pe scaunul de lîngă pat. Părea relaxat, dar privirea lui nu a părăsit-o nici un moment. Poartă-te cum crezi. Nimeni nu te va obliga să faci ce nu vrei, cu atît mai puțin eu.

Deși îi era greu, ea i-a căutat privirea.

– Înseamnă că nu vrei ca eu să...

– Nu, i-a răspuns el încet. Ți-am pus deja că nu voi insista. O vom face atunci cînd o vei dori tu.

– Și dacă nu o să-mi doresc niciodată? a șoptit ea.

– Alegerea este întru totul a ta, a asigurat-o el. Un zîmbet i-a luminat fața. Dar să nu spui că nu te-am avertizat: s-ar putea să te simți atrasă de farmecul meu.

Rușinată, Vivien și-a coborît privirea în tavă. Pe farfurie avea un copan de pui, o felie de pudding și

legume cu smîntînă. A mușcat din pîine, dar i-a fost greu să înghită.

– Este camera ta, nu-i așa? Aș vrea să mă mut într-una din camerele de oaspeți, să poți dormi în patul tău.

– Rămii aici. Vreau să stai confortabil.

– Patul este prea mare pentru mine și... Vivien a ezitat. Nu-i putea spune că îi simțea prezența în cameră, chiar și atunci cînd el nu era acolo. Parfumul lui, aura lui păreau să plutească prin aer. Am mai fost vreodată aici? I-a întreat brusc. În casa ta... în camera aceasta?

– Nu. Este pentru prima oară că îmi ești oaspete.

Înseamnă că atunci cînd fuseseră intimi o făcuseră în patul ei, sau în altă parte. Era prea stînjenită ca să ceară detalii.

– Domnule Morgan... Grant... vreau să te întreb ceva...

– Da?

– Promite-mi să nu rîzi de mine. Te rog.

– Bine.

Ea s-a jucat cu furculița prin aer, concentrîndu-și întreaga atenție asupra ei.

– Între noi a existat dragoste? Afecțiune? Sau a fost doar un aranjament, o afacere? Nu putea suporta gîndul că ar fi putut să se vîndă doar pentru bani. În timp ce aștepta răspunsul, obrajii îi ardeau. Spre marea ei ușurare, el nu a rîs.

– Nu a fost doar o afacere, i-a spus cu grijă. Bănuiesc că mi-ai oferit bucuria de care aveam atîta nevoie.

– Deci s-ar putea spune că eram prieteni? a întrebat Vivien, strîngînd cu putere furculița în palmă, pînă cînd această i-a lăsat urme roșii.

– Da, eram... Morgan s-a întrerupt, i-a luat furculița din mîină și i-a frecat ușor locul înroșit cu degetul mare. I-a acoperit mîina cu mîina lui mare și s-a încruntat văzînd urmele violente. Eram prieteni, Vivien. Nu te întrista. Nu ești doar o tîr... doar o prostituată ieftină. Ești o curtezană rîvnită și sînt prea puțini cei care te condamnă pentru asta.

– Eu o fac, a spus ea cu durere. Cred tot ce e mai rău despre mine. Aș fi vrut să fiu orice altceva.

– Te vei obișnui cu ideea.

– De asta mi-e teamă și mie, i-a șoptit ea.

Ceva în privirea ei a părut să-l deranjeze. I-a dat drumul mîinii, a mormăit ceva și a ieșit din cameră, lăsînd-o să se uite cu tristețe la mîncarea din farfurie.

– Oh, n-aș putea purta așa ceva! a exclamat Vivien uitîndu-se la rochia care îi fusese adusă. Era una dintre cele luate de Morgan de la ea de-acasă, și deși nu-și putea exprima dubiile în privința faptului că era a ei, se îndoia în privința bunului-gust. Deși materialul era bun și era bine croită, culoarea era în profund dezacord cu cea a

părului ei. Catifeaua avea aceeași nuanță cu prunele coapte sau cu cireșele negre. Arăt îngrozitor, cu părul meu cel roșu, a adăugat.

Doamna Buttons o privea cu ochi critic în timp ce Mary o ajuta să iasă din cadă și o ștergea cu un prosop gros, alb.

– S-ar putea să fii plăcut surprinsă, domnișoară Duvall. De ce nu o probezi, să vezi cum îți vine?

– Bine, o încerc, a spus Vivien tremurînd în aerul rece. I se făcuse pielea de găină. Dar știu că voi arăta ridicol!

– Te asigur că nu va fi așa, i-a răspuns doamna Buttons. În ultimele trei zile, în ceea ce o privea pe Vivien, menajera trecuse de la o politețe distantă la blîndețe. Ceilalți servitori îi copiaseră imediat comportamentul. Sincer recunoscătoare pentru ajutorul pe care i-l dădeau, Vivien îi lăuda și le mulțumea ori de cîte ori avea ocazia.

Dacă ar fi făcut parte din aristocrație, probabil că ar fi considerat că merita să fie servită și ar fi încercat să nu devină prea familiară cu ei. Dar era foarte departe de a avea sînge nobil, din cîte aflase despre trecutul ei, așa că i se părea că servitorii lui Morgan erau mult prea amabili cu ea. Fără îndoială că știa ce era și ce fusese, dar o tratau cu o deferență demnă de o ducesă. Cînd îi pomenise asta doamnei Buttons, menajera îi explicase, zîmbind:

– În primul rînd, domnul Morgan ne-a arătat foarte clar că te prețuiește și că dorește să fii tratată cu respect. În plus de asta, domnișoară Duvall, caracterul tău vorbește de la sine. Indiferent ce s-ar spune despre tine, se vede că ești o persoană drăguță și decentă.

– Dar nu sînt așa, a spus Vivien. Nu-i putea susține privirea, așa că a plecat capul. A urmat o tăcere lungă, după care a simțit că doamna Buttons i-a pus mîna pe umăr.

– Cu toții facem greșeli, i-a spus încet. Iar ale tale nu sînt nici pe departe cele mai rele din cîte am auzit eu. Dată fiind profesia domnului Morgan, am văzut și cunoscut cele mai abjecte caractere, fără vreo urmă de bunătate sau de speranță. Tu nu ești nici pe departe un caz disperat.

– Mulțumesc, i-a șoptit Vivien cu umilință. Sper să merit bunătatea pe care mi-o arăți. Începînd cu acel moment, doamna Buttons aproape că își asumase rolul de mamă.

Cît despre Grant, Vivien îl vedea foarte puțin, pentru că se ocupa de cazul ei și de încă alte două. O vizita dimineața, stăteau de vorbă cinci minute, după care lipsea întreaga zi. Serile și le petrecea citind, în bibliotecă, după ce lua o cină spartană și solitară.

Morgan rămînea un mister pentru Vivien. Romanele de jumătate de penny pe care le împrumutase de la Mary nu aruncaseră prea multă

lumină asupra caracterului lui. Romanele puneau mare accent pe latura lui aventuroasă și dădeau detalii despre crimele pe care le anchetase și despre celebra lui urmărire pe două continente. Era însă foarte clar că autorul nu-l cunoștea personal. Vivien bănuia că erau prea puțini cei care doreau să-l cunoască pe Morgan cel adevărat, preferînd să-i dea proporții legendare. Așa se întîmpla de obicei cu oamenii faimoși: oamenii voiau să afle despre victoriile lor și nu despre vulnerabilități.

Dar tocmai acestea erau cele care o interesau pe Vivien. Părea să aibă prea puține puncte slabe. Era un bărbat retras, cu o aparență de invulnerabilitate, căruia nu-i plăcea să discute despre trecutul lui. Vivien nu se putea abține să nu se întrebe ce secrete păstra în inima pe care și-o păzea cu strășnicie. Un lucru era sigur... Morgan nu avea să se încreadă niciodată *în ea* în felul acela.

Vivien era foarte conștientă de disprețul pe care-l avea Morgan față de viața ei de dinainte de „accident”. Era evident că nu o plăcea pe femeia care fusese și nici nu-l putea învinovăți, pentru că și ea simțea exact la fel. Din nefericire, în cursul investigațiilor lui, Morgan părea să descopere noi lucruri despre ea. Recunoscuse deja că îi chestionase mai multe cunoștințe și se părea că

ceea ce-i spusese ră nu era nici plăcut și nici de mare ajutor.

Încruntată, Vivien a încercat să-și alunge din minte acele gânduri. S-a ținut de spătarul unui scaun, ca să-și mențină echilibrul, în timp ce Mary îi încheia rochia din catifea. Glezna i se vindeca rapid. O mai durea doar când stătea în picioare timp îndelungat.

– Gata, a spus mulțumită doamna Buttons, dîndu-se cîțiva pași înapoi ca să o vadă. Rochia este minunată iar culoarea ți se potrivește perfect.

Vivien s-a apropiat cu grijă de oglinda în care se vedea pe trei sferturi. Spre surprinderea ei, menajera avea dreptate. Culoarea rochiei făcea ca tenul ei să pară de porțelan, punîndu-i în valoare rubiniul părului. Liniile simple ale rochiei îi dădeau eleganță, fiind potrivite unei femei rașate. Vivien a răsuflet ușurată, constatînd că avea și haine în care să nu arate neapărat ca o curtezană.

– Slavă Domnului, a murmurat zîmbindu-le lui Mary și doamnei Buttons. Par aproape respectabilă.

– Domnișoară Duvall, dă-mi voie te rog să-ți perii părul și să-l aranjez. Vei arăta ca o adevărată doamnă... și ce fericit va fi domnul Morgan să te vadă atunci!

– Îți mulțumesc, Mary. Vivien s-a apropiat de măsuta de toaletă și s-a aplecat în drum să ridice prosopul ud.

– Nu, nu! a exclamat servitoarea, repezindu-se în același timp cu doamna Buttons. Ți-am mai spus, domnișoară Duvall, nu trebuie să faci asemenea lucruri!

Vivien i-a întins prosopul cu un zîmbet.

– Pot și eu să ridic ceva de pe jos.

– Dar nu se cade, i-a spus Mary, făcîndu-i semn să se așeze.

Doamna Buttons s-a apropiat de Vivien. Privirile li s-au întîlnit în oglindă.

– Mi se pare că nu ești obișnuită să fii servită.

Vivien a oftat.

– Nu-mi amintesc cu ce sînt obișnuită și cu ce nu.

– O doamnă care are servitori nu și-ar face niciodată ordine în cameră și nu și-ar pregăti singură baia, indiferent dacă a avut sau nu amnezie.

– Dar știu că am avut servitori. Vivien a luat un ac de păr din casetă și s-a jucat cu el. Cel puțin asta am aflat de la domnul Morgan. Eram o ființă răsfățată care nu făcea nimic altceva decît... S-a oprit și s-a încruntat, confuză.

Doamna Buttons o privea pe Mary cum îi peria părul lung și mătăsos.

– Nu te comporți nicidecum ca o ființă răsfățată, i-a spus. Și cred că anumite lucruri nu se schimbă, indiferent ce s-a întîmplat cu memoria ta. A ridicat din umeri și i-a zîmbit. Dar nu sînt doctor. Și abia

dacă pot să păstrez ceva ordine în propriul cap, de unde să mai ghicesc ce se întîmplă într-al altuia?

Mary a pieptănat-o simplu, ridicîndu-i coada împletită și lăsîndu-i cîteva bucle libere, să-i încadreze fața. Pentru că se simțea mai bine, acum că era frumos îmbrăcată și aranjată, Vivien s-a hotărît să viziteze și alte părți din casă.

– Aș putea oare să stau într-o altă cameră, în afara acesteia? Nu există un salon mai mic sau o bibliotecă? Domnul Morgan nu are niște cărți pe care m-aș putea uita?

Fără să-și dea seama ce motiv aveau, le-a surprins pe Mary și pe doamna Buttons uitîndu-se una la alta și zîmbind cu subînțeles.

– Are cîteva, i-a răspuns doamna Buttons. Te conduc în bibliotecă, numai să ai grijă să nu-ți forțezi prea tare glezna și să nu te obosești.

Nerăbdătoare, Vivien a luat-o de braț și au coborît împreună, pas după pas. Casa era foarte frumoasă, plină de lambriuri din mahon, covoare groase, mobilă Sheraton și șeminee din marmură. Cînd s-au apropiat de bibliotecă, Vivien a simțit imediat în aer mirosul de piele și pergament. A intrat pînă în mijlocul încăperii și s-a rotit în loc, cu ochii mari de uimire.

– Este una dintre cele mai mari încăperi din toată casa, i-a spus cu mîndrie doamna Buttons. Domnul Morgan nu s-a zgîrcit deloc, pentru că a vrut ca prețioasele lui cărți să fie bine depozitate.

Vivien se uita reverențioasă la rafturile protejate cu geamuri, la volumele legate în piele și împodobite cu frunze aurii, la busturile din marmură așezate în fiecare colț al încăperii. Privirea i-a poposit pe mesele încărcate cu cărți, multe din ele lăsate deschise, ca și cum cititorul ar fi trebuit să plece în grabă, chiar atunci când era în mijlocul unui pasaj interesant.

– Nu e o colecție pe care a strâns-o doar din vanitate, nu-i așa?

– Nu. Stăpînul este foarte dedicat cărților lui. Doamna Buttons i-a tras un scaun confortabil lîngă foc și a tras draperiile, pentru ca lumina să pătrundă înăuntru. Te las să le explorezi, domnișoară Duvall. Să-ți trimit niște ceai?

Vivien a clătinat din cap și a început să se plimbe de la un raft la altul, studiind cu rapiditate titlurile. Menajera a izbucnit în rîs:

– Pînă acum n-am mai văzut pe nimeni care să se uite la cărți așa cum se uită domnul Morgan.

Vivien abia dacă a observat plecarea menajerei. A deschis o vitrină și a cercetat cu privirea șirul de volume de versuri. În timp ce citea titlurile s-a întîmplat ceva ciudat... Multe îi păreau extrem de familiare, cuvintele se legau între ele. Uimită, a întins mîna după o carte. A deschis-o și a dat peste un poem de John Keats. I se părea că-l mai citise de mii de ori. O ușă i s-a deschis în minte, scoțînd la iveală ceva ce fusese păstrat în străfundurile

minții ei. Vivien a strâns volumul la piept și a mai luat unul, și încă unul... Shakespeare, Keats, Donne, Blake. Și mulți alții, ale căror poeme le-a recunoscut imediat, fragmente pe care le putea reproduce din memorie.

Își amintea *ceva*. O luase ameteala din cauza emoției. A luat în mâini cât mai multe cărți și le-a ținut aproape. Din grabă, câteva i-au căzut. Voia să le ia cu ea într-un colț liniștit și să citească, să citească...

Pe un raft de jos a găsit câteva volume uzate de filozofie. A luat *Meditațiile* lui Descartes, le-a deschis și a citit un pasaj cu voce tare. Era sigură că mai citise cândva cartea, erau cuvinte la care ținea enorm. Cărțile îi dădeau un sentiment de siguranță, liniștea de care avea atîta nevoie. A închis ochii și a strâns și mai tare cartea la piept.

– la te uită! O voce ironică i-a tulburat liniștea. Nu m-aș fi așteptat să te găsesc tocmai în bibliotecă. Ai găsit ceva care să te intereseze?

CAPITOLUL 6

Vivien s-a întors și l-a văzut pe Morgan în prag, cu un zîmbet în colțul gurii. Griul sumbru al pantalonilor era atenuat de haina de culoarea mușchiului de copac, care îi accentua culoarea verde a ochilor. Era cît pe ce să se împiedice din cauza nerăbdării. Voia să-i împărtășească ce descoperise.

– Grant, a spus cu sufletul la gură. Cîteva cărți i-au căzut din brațele încărcate. Am găsit... astea. Îmi *amintesc* că le-am citit pe majoritatea... Nici nu-ți imaginezi cum mă simt. A rîs, frustrată. Oh, oare de ce nu-mi amintesc mai multe? Dacă...

– Vivien, i-a spus încet iar zîmbetul i s-a șters de pe chip. A ajuns la ea din trei pași mari, ajutînd-o cu cărțile. Vivien l-a văzut că se încruntase și și-a dat seama că probabil o credea pe jumătate nebună. A dat să mai spună ceva dar el i-a făcut semn să tacă.

– Dă-mi voie, i-a spus și i-a luat volumele grele din mîinile nesigure. Le-a așezat pe măsuta din

apropiere și s-a întors cu fața spre ea. A prins-o de umeri cu mâinile lui mari și a tras-o lângă el. A strâns-o în brațe și a mîngîiat-o ușor pe spate. Povestește-mi ce-ți amintești.

Vivien s-a înfiorat de plăcere pentru că se afla în brațele lui.

– Știu că am mai citit unele din cărțile acestea, împreună cu cineva la care țineam foarte mult. Nu-i văd chipul, nu-i aud vocea... Cu cît mă strădui mai tare cu atît se îndepărtează și mai mult.

– Ai citit cărțile *acestea*? a întrebat-o neîncrezător Grant, uitîndu-se la teancul de lângă el.

Vivien a dat din cap.

– Pot chiar să-ți reproduc pasaje întregi.

– Hmm.

Uimită, ea a ridicat ochii spre chipul lui sceptic.

– De ce spui *hmm*, așa? Nu mă crezi?

– Nu-ți stă în caracter, i-a răspuns el într-un final.

– Îți spun adevărul, s-a apărut ea.

– Ai citit Descartes, a spus el neîncrezător. Aș vrea atunci să-mi spui ce părere ai despre dualismul cartezian.

Vivien s-a gîndit cîteva momente, mulțumită că măcar înțelesese întrebarea.

– Bănuiesc că te referi la teoria lui Descartes potrivit căreia spiritul și materia sînt entități diferite? Că nu ne putem baza pe simțurile noastre ca bază a cunoașterii? Cred că este corect și mai cred că...

A făcut o pauză, după care a continuat, vorbind rar: cred că adevărul îl putem recunoaște cu ajutorul inimii, chiar și atunci când dovezile par să susțină contrariul.

Pe chipul lui Morgan nu se putea citi nimic, dar Vivien a simțit că-l luase prin surprindere.

– Se pare că am adăpostit o filozoafă, a spus cu umor. A pus cartea la loc pe masă și a luat o alta de pe raft. Spune-mi atunci ce părere ai despre Locke și ce anume îl diferențiază de Descartes.

Vivien i-a luat cartea din mână și i-a mîngîiat scoarțele din piele marochin.

– Locke afirmă că la naștere mintea umană este ca o tablă goală... nu-i așa? L-a privit pe Morgan iar acesta a dat din cap, încurajînd-o. Și mai susține că orice cunoaștere se bazează pe experiență. Gîndurile vin mai apoi, după ce începem să aflăm diverse lucruri prin intermediul simțurilor. Eu nu sînt complet de acord cu el. Nu putem fi o tablă goală atunci cînd ne naștem. Trebuie să existe anumite lucruri în noi, înainte ca experiența să-și lase amprenta.

Morgan i-a luat cartea din mână, a pus-o la loc pe raft și s-a întors din nou spre ea. Cu gesturi blînde i-a dat deoparte cîteva șuvițe, după ureche.

– Poți să-mi spui ce alte cărți ți se mai par familiare?

Vivien s-a apropiat de un alt tronson de rafturi și a început să scoată cărți... istorie, romane,

teologie, dramă. Le-a așezat una peste alta pe masă.

– Este posibil să o fi citit pe asta, și pe asta...
Oh, asta era una dintre favoritele mele.

El a zîmbit văzînd-o cît de tare se entuziasmase.

– Ești remarcabil de cultă pentru o femeie care nu a citit niciodată nimic.

– De ce spui asta? I-a întrebat surprinsă.

– Lordul Gerard m-a asigurat că nu-ți place să citești.

– Dar nu poate fi adevărat.

– Ești un cameleon, Vivien, i-a spus încet. Te adaptezi gusturilor celor pe care îi frecventezi.

– Vrei să spui că am ascuns faptul că-mi place să citesc și m-am prefăcut o proastă doar ca să-l atrag pe lordul Gerard, să înțeleg.

– N-ai fi prima care să recurgă la asemenea tertipuri. Majoritatea bărbaților suferă de un complex de inferioritate în fața unei femei inteligente.

– Lordul Gerard este genul acesta de bărbat? I-a citi răspunsul pe chip și a oftat adînc. În fiecare zi mai aflu cîte ceva despre mine. Și nu este neapărat și plăcut.

Grant o privea cum stătea cu capul plecat și a încercat un sentiment nou. Era atît de convins de cine și ce anume era Vivien Rose Duvall... și cu toate astea ea nu contenea să-l uimească.

A studiat-o din cap pînă în picioare, alarmat de răspunsul intens pe care-l dădea trupul lui. Nu-și

mai îngăduise niciodată pînă atunci să-și imagineze că undeva pe acest pămînt se afla o femeie nu doar frumoasă și inteligentă, dar și blîndă și fără aere. Iar faptul că găsise toate aceste calități în Vivien îl uimea și mai mult. Știa prea bine că dacă nu ar fi fost prostituată de lux, dacă nu ar fi cunoscut-o în trecut, acum ar fi fost îndrăgostit nebunește de ea.

Își ridicase părul, lăsînd la vedere cele mai fine urechi din cîte văzuse vreodată, gîtul vulnerabil, bărbia delicată care îl tenta să o atingă. I-a șoptit numele iar ea a ridicat ochii limpezi, albaștri, fără urmă de prefăcătorie. Amintindu-și cît de șiret îl priviseră cîndva aceiași ochi, Grant a clătinat din cap.

– Ce este? I-a întrebat ea.

– Ai ochi de înger.

A văzut-o cum se îmbujora.

– Îți mulțumesc, i-a răspuns cu voce nesigură.

Grant a prins-o ușor de braț.

– Vino cu mine.

S-au apropiat de scaunul de lîngă foc și i-a făcut semn să se așeze. Vivien l-a privit îngrijorată:

– Ai de gînd să continui să mă chestionezi?

– Nu, i-a zîmbit ei. Pentru moment avea de gînd să ignore toate lucrurile contradictorii pe care le aflase despre ea și să se bucure pur și simplu de compania ei. O femeie frumoasă, focul făcut în șemîneu, o cameră ticsită cu cărți, o sticlă cu vin...

Poate că nu era tocmai ideea de paradis a oricărui bărbat, dar a lui era cu siguranță.

A luat un braț de cărți și le-a așezat într-un teanc la picioarele lui Vivien. Părînd să înțeleagă că-și dorea doar compania ei, Vivien a început să se uite prin ele, timp în care el a deschis un bufet și a scos de acolo o sticlă de Bordeaux. A umplut două pahare și s-a așezat lîngă Vivien, întinzîndu-i unul din ele. Ea a sorbit imediat, fără ritualul care însoțea degustarea unui vin bun, fără să rotească ușor paharul ca să-i testeze aroma. Ca o femeie care frecventa lumea bună, Vivien ar fi trebuit să cunoască acest ritual. Cu toate acestea însă, nu părea o curtezană obișnuită cu tot ce era mai fin pe lume... părea doar o tînără naivă și retrasă.

– Încep să-mi fac speranțe, a spus ea ridicînd primul volum din stivă și punîndu-l în poală. Știu că este un lucru neînsemnat, faptul că-mi amintesc că le-am citit... dar dacă mi-a revenit o frîntură de memorie poate că-mi voi aminti și alte lucruri.

– Ai spus că-ți amintești să le fi citit împreună cu cineva. Grant a băut din pahar, fără să-și desprindă privirea de la chipul ei, luminat de focul din șemineu. Te-ai referit la acea persoană ca la un „el” Îți aduci aminte ceva legat de el? Cum arăta, sunetul vocii lui? Vreun loc în care să fi fost împreună cu el?

– Nu... i-a răspuns gînditoare. Dar am încercat să-mi amintesc cum mă simțeam... A făcut o

pauză, fixînd vinul din pahar. Singură, a rostit cu un efort vizibil. Ca și cum am pierdut ceva, sau pe cineva care îmi era foarte drag.

O iubire pierdută, și-a spus Grant, încercat de gelozie. A încercat să-și mascheze emoția privind la rîndul lui în pahar.

– Uite aici, a murmurat Vivien, întinzîndu-i un volum de Keats. Spune-mi care este pasajul tău preferat.

L-a urmărit cum dădea paginile uzate. Focul se juca în părul lui întunecat, făcîndu-l să strălucească precum abanosul. Șuvițele groase erau tunse mult prea scurt, dar chiar și așa aveau tendința să se onduleze. Ar fi trebuit să-și lase părul puțin mai lung, și-a spus, să mai îndulcească puțin liniile ferme ale chipului său.

Privirea i-a coborît pe cartea pe care aproape că o acoperea complet cu mîinile lui mari. Nici un sculptor nu ar fi fost prea dornic să le surprindă forma în marmură. Erau mîini puternice, aproape brutale, dar Vivien le găsea de o sută de ori mai frumoase decît mîinile fine, de gentleman. Și mult mai potrivite pentru un bărbat de talia lui. Gîndul a făcut-o să zîmbească.

Morgan i-a surprins expresia și a ridicat o sprînceană, întrebător:

– Ce este atît de amuzant?

Ea s-a ridicat de pe scaun și a îngenuncheat lîngă el. Fustele i s-au înfoiat, părănd pîtelele unei

flori. Drept răspuns, i-a luat mîna și și-a lipit palma ei mică de-a lui.

– Nu-mi amintesc despre nici un alt bărbat pe care să-l fi cunoscut, dar sînt sigură că ești cel mai înalt dintre ei. Palma a început să o frigă, așa că și-a retras-o repede. Cum este să fii atît de înalt?

– Este ca o durere de cap permanentă, i-a răspuns Morgan punînd cartea deoparte. Capul meu a făcut cunoștință cu aproape toate tocurile de ușă din Londra.

Vivien i-a zîmbit, înțelegătoare.

– Probabil că ai fost un copil greoi, cu picioare lungi.

– Ca o maimuță pe picioroange, i-a răspuns el, făcînd-o să rîdă.

– Bietul Morgan! Ceilalți băieți te necăjeau?

– Mereu. Cînd nu împărțeam insulte, mă băteam. Fiecare încerca să-l învingă pe uriașul de la *Lady of Pity*.

– *Lady of Pity*, a repetat ea. Numele nu-i era deloc familiar. Așa se chema școala?

– Orfelinatul. Morgan a părut să regrete această mărturisire chiar din clipa în care a rostit cuvîntul. Preț de o clipă, în ochii lui a apărut o strălucire de revoltă – sau poate era doar amărăciune. N-am fost dintotdeauna orfan, a continuat. Tatăl meu era librar. Un om bun, dar care nu se pricepea la afaceri. Și-a împrumutat cîțiva prieteni care nu i-au mai dat banii înapoi, apoi a urmat un an foarte

prost pentru vânzările de carte și uite așa ne-am trezit cu toții în închisoarea datornicilor. Iar odată intrat acolo, nu mai ieși niciodată. Nimeni nu poate face bani din închisoare ca să-și plătească datoriile.

– Cîți ani aveai? I-a întrebat Vivien.

– Nouă, zece, nu mai știu exact.

– Și ce s-a întîmplat apoi?

– O boală s-a răspîndit în închisoare. Părinții și două surori de-ale mele au murit atunci. Am supraviețuit doar eu și un frate mai mic. Am fost trimiși la *Lady of Pity*, iar după un an am fost alungat, pentru „tulburarea ordinii interne”

Rostise cuvintele detașat, fără emoție, dar Vivien a reușit să vadă dincolo de fațadă.

– De ce? I-a întrebat.

– Fratele meu Jack era plătînd pentru vîrsta lui și foarte sensibil. Ceilalți băieți îl necăjeau mereu.

– Iar tu săreai să-l aperi.

A dat scurt din cap.

– După o bătaie mai serioasă, directorul orfelinatului mi-a citit dosarul, care era plin de cuvinte ca „violent” și „incorrigibil”. A decis că eram un pericol pentru ceilalți copii, așa că m-am trezit afară, fără bani, fără mîncare, doar cu hainele de pe mine. Am rămas la poartă două zile și două nopți, strigînd să mă primească înapoi. Știam ce urma să se întîmple cu Jack dacă nu eram acolo să-l apăr. Într-un final, un profesor a venit la poartă

și mi-a promis că va avea grijă de fratele meu. M-a sfătuit să plec și să încerc să-mi croiesc o viață decentă. Și asta am și făcut.

Vivien a încercat să și-l imagineze copil fiind, mic și înspăimîntat, despărțit de singurul membru al familiei care-i mai rămăsese, obligat să-și croiască un drum în viață. I-ar fi fost extrem de ușor să facă din crime și violențe un mod de viață, dar el alesese să servească societatea care îl victimizase. Fără să pozeze însă în erou. De fapt, susținea sus și tare că era doar un ticălos care se folosea de lege doar pentru recompensele grase. Ce fel de om s-ar fi dedicat întru totul să-i ajute pe alții și în același timp să fi negat orice faptă bună?

– De ce ai devenit agent?

Morgan a ridicat din umeri și a zîmbit cinic.

– A fost un lucru natural. Cine să înțeleagă mai bine mentalitatea unui criminal decît unul care vine de pe stradă? Nu am fost prea departe să ajung și eu ca ei.

– Nu este adevărat.

– Ba este, a murmurat el. Sînt doar cealaltă fațetă a aceleiași monede.

Au urmat cîteva clipe de liniște, timp în care Vivien și-a făcut de lucru cu cărțile așezate pe podea. Se gîndea la ce-i spusese el, simțind cum tensiunea plutea în aer. El era neclintit, asemenea unui bloc de granit. Vivien bănuia însă că invulnerabilitatea lui era doar o iluzie. Avusese

parte de mult prea puțină blîndețe în viața lui. Ar fi vrut să-l îmbrățișeze, să-i plece capul pe umărul ei. Dar nu a făcut-o. Probabil că nu avea să aprecieze gestul, ar fi putut chiar să o umilească. Era mai înțelept să nu mai discute despre asta.

Cuvintele i s-au rostogolit însă fără voie:

– Unde este acum fratele tău?

Morgan nu a părut să o audă.

– Unde este Jack? a întrebat din nou, îngenunchind în fața lui și privind-l cu atenție.

Privirea lui a întîlnit-o pe a ei:

– Te rog, i-a spus ea încet. Știi tot ce e mai rău despre mine. Sînt sigură că-mi poți împărtăși măcar asta. Spune-mi.

Morgan căpătase o expresie sumbră, ca și cum un secret teribil îl otrăvea pe dinăuntru. Exact cînd a crezut că nu va mai primi nici un răspuns, el a vorbit atît de încet încît nici nu i-a auzit toate cuvintele:

– M-am întors după Jack, atunci cînd am putut... un pescar îmi promisese că-l angajează să curețe pești. Știam că-i vor da drumul de la orfelinat dacă o rudă îl lua în grijă. Aveam aproape paisprezece ani, eram aproape bărbat și eram pregătit să am grijă de el. Dar cînd am ajuns mi s-a spus că nu mai era.

– Nu mai era? a repetat Vivien. Fugise?

– Variolă. Jumătate din copii se îmbolnăviseră. Jack a murit fără să mă aibă lîngă el...

Ea nu-și găsea cuvintele. L-a privit cu compasiune și a strâns din pumni ca să nu-l atingă.

– Dacă aș fi venit mai devreme... l-aș fi salvat.

– Nu trebuie să gîndești așa.

– Acesta este adevărul. Nu am cum să gîndesc altfel.

– Ești nedrept cu tine.

– Nu am fost acolo. Doar asta contează. S-a ridicat brusc și s-a întors spre foc. A luat vătraiul și l-a ațîțat, pînă cînd flăcările s-au înviorat.

Vivien s-a ridicat la rîndul ei, cu pumnii strînși. Compasiunea pentru el depășea acum toate problemele ei. Morgan își dedicase viața salvării altora pentru că nu fusese în stare să-și salveze propriul frate. Și indiferent cîți oameni ar fi ajutat, nu putea să-și ierte acest lucru. Vina avea să-l urmărească întreaga lui viață. Ea nu-și dorea decît un singur lucru: să-l poată ajuta cumva. Dar nu putea face nimic.

l-a pus ușor mîna pe umăr, apoi pe gît. L-a simțit cum s-a încordat sub atingerea ei. S-a tras înapoi, înjurînd printre dinți, de parcă încercase să-l înjunghie.

– Nu am nevoie de milă din partea unei... S-a oprit, înghițindu-și restul cuvintelor.

Vorba nerostită a rămas plutind prin aer.

Vivien știa perfect ce voise să spună și s-a simțit rănită. Dar de ce oare nu-și terminase fraza? De ce

încercase în ultima clipă să o cruțe? L-a privit curioasă.

– Îți mulțumesc, i-a spus cu un ușor tremur în voce. Mulțumesc pentru că nu ai spus-o.

– Vivien, a oftat el, eu...

– Nu ar fi trebuit să-ți pun întrebări atât de personale, i-a spus agățându-se de ultima fărîmă de demnitate. S-a apropiat de ușă. Sînt foarte obosită, domnule Morgan. Ar fi mai bine să mă duc sus, să mă odihnesc.

L-a auzit încercînd să-i spună ceva, dar a ieșit cît de repede a putut.

Morgan a plecat de acasă cu mult înainte de cină iar Vivien a luat masa în singurătate. S-a întrebat pe a cui tovarășie o alesese el în seara aceea, dacă mersese la cafenea să discute politică sau mersese la club să joace cărți, cu vreo femeie așezată pe genunchi. Un asemenea bărbat nu putea să ducă lipsă de femei disponibile. Morgan avea aparența unui gentleman dar avea și ceva dintr-un sălbatic, o combinație irezistibilă pentru orice femeie. Fără îndoială că inspirase nenumărate fantezii în toată Londra, printre femeile de rang înalt sau nu.

Îi era imposibil să mănînce. A luat cu ea cîteva cărți și s-a retras în dormitor. A citit pînă la miezul nopții, încercînd să se piardă în magia cuvîntelor. Dar acest lucru nu s-a întîmplat. Toate problemele

păreau să plutească deasupra patului ei, ca niște spirite răuvoitoare.

Cineva încercase să o omoare și era posibil să mai încerce atunci când descoperea că era încă în viață. Deși avea încredere în capacitatea lui Morgan de a o apăra, știa că nu era infailibil. Și în loc să-i furnizeze informații care să-i fie de ajutor, ea stătea acolo ca proasta, totul fiindu-i ferecat adînc în minte. Gîndul acesta o înnebunea.

A lăsat cartea deoparte, s-a întors pe burtă și a privit umbrele lăsate pe pereți de lampa de la capul patului. Ce se va întîmpla cu ea? Alesese o cale pe care nici o femeie decentă nu s-ar fi aventurat. Nu avea prea multe opțiuni: putea să se întorcă la prostituție, să găsească un bărbat cu care să se căsătorească sau să încerce să-și găsească de lucru, ceva respectabil din care să se poată întreține. Doar cea de-a treia alternativă părea să-i surîdă. Dar cine ar fi angajat-o, cînd caracterul ei era recunoscut în toată Londra?

Și-a studiat cu tristețe părul lung, răsfirat pe pernă. Fără urmă de vanitate, știa că arăta suficient de bine ca să atragă bărbații, fie că o dorea sau nu. Și nu va putea niciodată să ascundă faptul că fusese prostituată. Adevărul avea să iasă întotdeauna la iveală. Indiferent ce și-ar fi găsit de lucru, bărbații o vor insulta și îi vor face propuneri, iar ea va trebui să li se ofere dacă voia să-și păstreze slujba.

Gîndurile au chinuit-o pînă cînd a căzut într-un somn agitat. Alte coșmaruri o așteptau, cu apa care o îneca. S-a răsucit printre cearșafuri, a dat din mîini, s-a luptat. Într-un final s-a trezit țipînd și s-a ridicat în șezut, respirînd greu, privind fix în gol.

– Vivien.

S-a speriat la auzul vocii.

– Ce...

– Te-am auzit țipînd. Am venit să văd dacă ești bine.

Era Morgan, dar prezența lui familiară nu a părut să o ajute să se relaxeze. Preț de o clipă s-a gîndit că venise să-i ceară să-l primească în patul ei. Într-al lui, mai exact.

– Am avut un coșmar, i-a spus cu vocea tremurînd. Sînt bine acum, îmi pare rău că te-am deranjat.

Vivien i-a zărit silueta prin întuneric, un trup masiv care se apropia de pat. Inima a început să-i bată cu putere. S-a tras spre mijlocul patului și a întepenit cînd l-a simțit trăgînd pilota. Din cîteva mișcări, el i-a netezit cearșafurile.

– Vrei un pahar cu apă? a întrebat-o.

Întrebarea părea complet inofensivă. Deși nu-și amintea prea multe despre bărbați și despre lucrurile legate de sex, nu părea probabil ca cineva care voia să o seducă să-i ofere un pahar cu apă înainte să o necinstească.

– Nu, mulțumesc, i-a șoptit, rearanjându-și perna. Crezi că ai putea să aprinzi lumina? Coșmarurile sînt atît de intense că mi-e frică să adorm la loc. E o prostie, nu-i așa? Parcă aș fi un copil care se teme de întuneric.

– Nu, nu e o prostie. Tonul i se împlînzise. Lasă-mă să stau cu tine în noaptea asta, Vivien. Mai sînt doar cîteva ore pînă în zori.

Ea a tăcut, mirată.

– Te voi ține în brațe, prietenește. Frățește. Vreau doar să-ți alung coșmarurile. A făcut o pauză, apoi a adăugat cu o urmă de rîs în voce: ei bine, nu e singurul lucru pe care-l vreau... dar voi aștepta. Pot să rămîn sau preferi să-ți aprind lampa?

Surprinsă, Vivien și-a dat seama că voia cu adevărat ca el să rămînă. Nu era cea mai înțeleaptă decizie, totuși. Era ca și cum invita pericolul lîngă ea. Dar trebuia să ia în calcul liniștea pe care i-o putea aduce el... faptul că era un bărbat puternic, care nu se temea de nimic.

– Vreau să te întreb ceva, pentru început, i-a spus prevăzătoare. Cu ce ești îmbrăcat?

– Cum adică?

Ea a decis să fie sinceră.

– Nu ești gol, nu-i așa?

– Mi-am tras halatul pe mine înainte de a veni aici. Ești dezamăgită?

– Nu, i-a răspuns ea repede, făcîndu-l să izbucnească în rîs.

– Pot face o impresie deosebită fără haine pe mine.

– Te cred pe cuvânt.

– Hotărăște-te, domnișoară Duvall. Rămîn sau nu?

Vivien a ezitat înainte de a-i răspunde.

– Rămîi, a spus încet.

CAPITOLUL 7

Salteaua s-a lăsat sub greutatea lui, deloc de neglijat. Vivien a inspirat adânc și și-a apăsat stomacul cu pumnii, încercînd să calmeze tremurul nervos dinăuntru ei. S-a lungit lîngă ea, dînd cearșaful deoparte. A simțit imediat cum căldura trupului lui a învăluit-o.

Cu multă grijă, Morgan a prins-o de talie și a tras-o lîngă el, lipindu-i spatele de trupul lui. Vivien nu s-a putut abține să nu scoată un sunet atunci cînd i-a simțit fermitatea sexului, în ciuda hainelor care îi despărteau.

– Nu te temi, nu-i așa? I-a șoptit el.

– Nu. Numai că... mi-e greu să mă gîndesc la tine doar ca la un prieten.

A strîns-o și mai tare în brațe.

– Asta-i bine.

Vivien a tăcut cîteva clipe, absorbînd fiecare senzație. Mirosul de săpun și de piele curată de bărbat o învăluia, căldura emanată de trupul lui o

copleşea. Membrele i s-au relaxat, şira spinării a luat forma lui. S-a arcuit, lipindu-se şi mai mult de el. El i-a pus mîna pe şold, împiedicînd-o să se mai mişte.

– Nu te mai foi, i-a spus. Nu sînt eunuc.

Ruşinată, a conştientizat abia atunci că erecţia lui o ardea, cuibărită între fesele ei.

– Nu cred că este o idee bună, a reuşit să spună. N-o să reuşesc să adorm în felul acesta.

– Vrei să plec?

S-a gîndit în tăcere la întrebarea lui, luptîndu-se cu ceea ce-i dicta conştiinţa dar şi cu plăcerea fizică pură de a se afla în braţele lui. Conştiinţa ei a fost cea care a avut de suferit.

– Ei bine, i-a răspuns nesigură, chiar dacă nu dorm, măcar nu voi mai avea coşmaruri.

– Mă bucur că ai încredere în mine, a rîs el. Mă aşteptam să-mi respingi oferta.

– Eram cît pe ce s-o fac, i-a răspuns ea. Dar mi-am spus că dacă ai fi vrut să mă siluieşti ai fi avut destule ocazii pînă acum.

– Nu aş poseda niciodată cu forţa o femeie care nu mă doreşte.

– Nu cred să fi întîlnit prea des femei care să nu te vrea.

– Au fost cîteva, i-a răspuns sec.

Vivien s-a liniştit în îmbrăţişarea lui. Îi simţea respiraţia în ceafă, unul din picioarele ei îi atingeau glezna, părul lui sîrmos îi gîdila plăcut pielea.

Faptul că toată puterea și virilitatea lui erau ținute în șah de un singur cuvînt de-al ei ar fi trebuit să o sperie. În loc de asta, ea era fascinată. Să flirteze cu pericolul era un sentiment îmbătător.

– Grant? a spus ea. De ce nu te-ai căsătorit pînă acum?

El a rîs încet.

– Nu sînt genul. I-a luat o șuviță între degete și a început să se joace cu ea.

– Nu vrei să ai nevastă și copii?

– Ce motiv aș avea? Nu cred că trebuie neapărat ca numele meu să dăinuie. Și nu sînt prea convins că aș putea să-i rămîn fidel unei singure femei timp îndelungat. Iar cînd vreau companie feminină nu-mi e deloc greu să o obțin. Servitorii mei au grijă de casă, mănînc bine și trăiesc în confort. La ce mi-ar trebui o soție?

– Nu ai cunoscut nici o femeie fără de care să simți că nu poți trăi?

L-a simțit zîmbind:

– Ai citit prea multe romane.

– Sînt convinsă că ai dreptate, i-a răspuns cu tristețe. Și totuși... nu vei regreta cînd vei îmbătrîni, că nu ai cu cine împărtăși...?

– Și că nu am nepoți care să-mi stea pe genunchi, i-a terminat el fraza. Nu, mulțumesc. Aș prefera să fiu liniștit la bătrînețe... dacă voi trăi atît.

– Cît de cinic ești!

– Sînt, a recunoscut el. Este ciudat, dar și tu ești la fel. Dar cine te-ar auzi acum ar crede că ești o inocentă idealistă.

– Nu mă simt cinică, a spus ea după cîteva secunde. Nu mă simt deloc așa cum m-ai descris tu, de fapt.

Au urmat cîteva minute de tăcere, timp în care mîna lui nu i-a părăsit umărul.

– Grant, a spus ea înăbușindu-și un căscat, cînd voi putea să merg acasă la mine, în vizită?

– Cînd doctorul Linley va spune că ești în stare.

– E bine, pentru că vine mîine să mă vadă. Sînt sigură că nu va avea obiecții.

– De ce atîta grabă? a întrebat-o încet Morgan. Ce sperî să găsești acolo?

– Memoria mea. Și-a cufundat capul în pernă. Cînd îmi voi revedea lucrurile familiare, cărțile, sînt sigură că-mi voi aminti totul. Nu mai suport ca totul să fie... alb.

– Nu ai multe cărți, i-a spus el. Nu-mi amintesc să fi văzut mai mult de două.

– Oh. S-a întors cu fața spre el iar nasurile aproape că li s-au atins. De ce acum îmi plac lucruri care nu-mi plăceau înainte?

– Nu știu. Poate că Linley va avea un răspuns la întrebarea ta.

– Ce crezi că se va întîmpla cînd îmi voi recăpăta memoria? Voi redeveni așa cum eram?

– Sper din toată inima, a șoptit el în barbă.

– De ce? I-a întrebat ea, jignită. Nu mă placi așa cum sînt acum?

– Te plac mult prea mult, i-a spus el dintr-o dată. Și mi-ar fi al naibii de greu dacă...

– Dacă...?

Nu i-a răspuns imediat.

– Te previn, Vivien, dacă te joci cu mine probabil că voi sfîrși prin a te ucide cu mîna mea.

– Nu e vorba de nici un joc, i-a răspuns ea, cu mîndra rănită. De ce ar fi? Dacă aș ști ceva în legătură cu persoana care a încercat să mă omoare, crede-mă că ți-aș spune imediat. Pentru că nu voi fi în siguranță pînă cînd nu va fi prins, nu-i așa?

– Așa este. Ceea ce ne aduce la un alt subiect: nu ai voie să pleci nicăieri fără mine.

– Știu asta. Doar nu sînt proastă. A întors-o cu spatele la el și a împins-o spre centrul patului, la o distanță apreciabilă de el. Acolo să stai, i-a spus. Și ai grijă să nu te rostogolești peste mine peste noapte, că n-o să-ți placă ce-o să pățești.

– Nu-i nici un pericol, i-a răspuns ea. Patul e atît de mare că am putea la fel de bine să dormim în comitate diferite.

Cumva, contrar așteptărilor ei, Vivien a reușit să adoarmă iar somnul nu i-a fost tulburat de nici un coșmar. S-a trezit o dată sau de două ori și l-a văzut pe Morgan, prin întuneric. Avea un sentiment nou, de confort, pentru că dormea alături de un

bărbat. Se simțea protejată. *Uite că și bărbații pot fi folositori*, și-a spus ea și s-a cufundat la loc într-un somn adânc.

Era una din cele mai rele nopți din viața lui Grant. Să se ofere să rămână cu Vivien fusese nebunie curată și o plătea cu vîrf și îndesat. Încercase să fie amabil, ceea ce nu se va mai repeta prea curînd.

Nu, și-a spus încercînd să fie cinstit cu el însuși... amabilitatea nu avea nici o legătură cu asta. Își dorise să o țină în brațe, pur și simplu. Încercase să nu o placă pe Vivien, dar atracția pe care o simțea pentru ea nu-l lăsa să rămână departe. Voia să devină cel la care apela ea, cel care să-i satisfacă orice nevoie. Ceea ce era greșit.

De ce oare un simplu plan de răzbunare se dovedise un asemenea talmeș-balmeș?

Pentru că Vivien era caldă, spirituală, neașteptat de inteligentă, era tot ce admira la o femeie. Nu făcuse pînă acum dragoste cu ea, dar știa că o noapte, o săptămînă, o lună cu ea nu ar fi fost de ajuns. O dorea pentru totdeauna. Și o dorea așa, fără amintiri, fără vanitatea care îl făcuse să o disprețuiască.

La naiba, i-ar fi fost mult mai ușor dacă Vivien ar fi rămas la fel. Atunci ar fi putut să se folosească de ea și apoi să o părăsească, să-i rîdă în față și să-i spună că meritase să fie pedepsită. Dar acest

lucru nu mai era posibil acum. Nu o putea răni pe Vivien și probabil că ar fi fost în stare să-l omîoare pe cel care ar fi încercat asta.

A deschis ochii și s-a uitat la forma suplă întinsă lîngă el. Mîinile îi tremurau de dorința de a-i smulge cămașa de noapte. Ar fi vrut să o posede atunci și acolo, să se cufunde în căldura ei feminină, pînă la orgasm. Dar nu putea să abuzeze de încrederea ei. Așa că a rămas nemișcat, suferind și așteptînd, abia controlîndu-și dorințele carnale.

A rememorat cu amărăciune ultimele ore de plăcută tortură. Fiecare mișcare a lui Vivien, fiecare oftat care îi scăpa printre buze îl chinuiau pînă peste poate. Pe el, care reușise întotdeauna să-și stăpînească emoțiile. Și totul din cauza unei femei minione care se culcase cu jumătate din bărbații din Londra. Începuse deja să nu-i mai pese de asta, chiar ajunsese să-i caute scuze pentru legiunea de amanți pe care îi avusese. Naiba să-i ia pe toți! Voia doar să fie unul dintre ei.

Trupul ei firav se potrivea de minune cu al lui. Picioarele ei erau aproape lipite de ale lui. Era mititică și drăgălașă ca o păpușă. Mirosul pielii ei curate, lipsite de parfum, îl înnebunea. Și-a cufundat fața în părul ei mătăsos, dorindu-și să i-l poată răsfirea pe pieptul lui.

Ca și cum intensitatea gîndurilor lui ajunsese pînă la ea, Vivien a oftat în somn și și-a strecurat un picior între picioarele lui.

Era prea de tot. Grant nu se putea abține să nu o atingă așa cum nu se putea abține să respire. Și-a pus palma pe talia ei, mângîind-o cu vârful degetului mare. Ațîțat, a trecut mai sus și i-a explorat curba dulce a sînului, sfîrcul delicat. Palma i s-a umplut cu rotunjimea dulce și s-a întrebat de ce era Vivien atît de deosebită de orice altă femeie pe care o cunoscuse. Cîți bărbați simțiseră același lucru atunci cînd erau cu ea? s-a întrebat cu tristețe, luptîndu-se cu dorința primitivă de a o poseda, de a-i șterge de pe trup săruturile și atingerea altor bărbați.

Vivien s-a mișcat aproape imperceptibil. Un tremur slab a dat-o de gol. Se trezise... știa că el o atinge... și nu încerca să se ferească. Asta însemna ceva: fie rămăsese nemișcată din cauza șocului, fie era curioasă. I-a eliberat cu grijă sînul și a coborît încet... încet... pînă a ajuns la sexul ei, ascuns de părul de culoarea scorțișoarei. A simțit-o cum se înfiora, parcă pregătindu-se să scape.

Și-a lipit buzele de urechea ei și a început să-i șoptească cuvinte liniștitoare, să-i spună că o dorea, că avea nevoie de ea, că voia să fie blînd și răbdător. S-a aventurat și mai mult între coapsele ei, dîndu-i în continuare șansa să se retragă, dacă asta voia. Dar Vivien nu a făcut-o, ba chiar i-a răspuns cu stînjeneală, aproape virginal. S-a întors cu fața spre el, cu ochii închiși. El a sărutat-o cu patimă iar limba lui a cercetat-o, a ațîțat-o. Vivien a

gemut și l-a cuprins cu brațele, trăgându-l mai aproape, iar el s-a ridicat deasupra ei...

Ușa s-a deschis cu zgomot și cineva a intrat, fără să aștepte să fie poftit înăuntru. Era o servitoare care venise să curețe grătarul și să reaprindă focul. A văzut imediat că în pat se aflau două persoane, nu una. S-a oprit în loc, uluită.

Conștientă că erau priviți, Vivien a înlemnit, panicată.

Grant a ridicat capul și s-a răstit la servitoare:

– Nu acum!

– Da, domnule, a bîiguit ea și a ieșit grăbită, închizînd ușa în urma ei.

Nu era vina ei, bineînțeles. Servitorii din casa lui nu erau obișnuiți cu astfel de întâmplări, pentru că de obicei Grant își vizita partenererele ocazionale la ele acasă, nu le aducea acolo. Nu ceruse niciodată prea multă intimitate la el în dormitor. Dar asta urma să se schimbe. Grant și-a notat în minte să-i spună menajerei că voia să schimbe imediat acel sistem.

Din expresia lui Vivien a înțeles că-i dispăruse orice înclinație amoroasă. Trupul parcă îi împietrise și era roșie ca focul de rușine. Grant s-a rostogolit pe o parte și a privit-o cum se dădea jos din pat. Ereția lui nu voia însă să dispară. Dacă nu se elibera curînd, avea să rămînă schilodit pe vecie.

Vivien și-a tras grăbită un halat peste cămașa de noapte. S-a dus la măsura de toaletă, și-a turnat

apă rece și și-a stropit obrajii îmbujorați. Grant o privea atent, observînd rigiditatea spatelui ei și graba gesturilor. Și-a șters obrajii cu un prosop, și-a îndreptat umerii și s-a întors spre el, de parcă trebuia să se achite de o sarcină neplăcută.

– Vrei să mă întorc în pat? I-a întrebat privind fix covorul.

Întrebarea l-a luat prin surprindere. De fapt... ar fi vrut... dar mai întîi trebuia să afle de ce i se oferea ea. A întrebat-o iar ea i-a răspuns, evitîndu-i în continuare privirea:

– Îți sînt datoare. M-ai salvat viața, mi-ai oferit ospitalitatea și protecția ta, și mai presus de toate am avut înainte o relație. Nu e ca și cum... nu am mai fi făcut-o niciodată. Așa că ar fi o ipocrizie din partea mea să mă tot feresc. Dacă vrei, eu sînt dispusă să mă întorc în pat.

Avea hotărîrea unei martire, iar răceala de pe chipul ei i-a domolit pasiunea, asemenea unei găleți cu apă rece

– Nu, nu vreau, a șoptit el, frustrat. Al naibii să fiu dacă vreau să vii în patul meu de parcă ai face un mare sacrificiu. A coborît din pat și i-a dat halatul deoparte, privindu-i goliciunea și strîmbîndu-se atunci cînd a văzut că ea se îmbujorase și mai tare. Roșeața virginală nu te prinde deloc, Vivien. Uți că te cunosc dinainte de a-ți fi pierdut memoria?

– Ce vrei de la mine? Ți-am dat voie să te folosești de trupul meu. Dacă înțeleg corect, acum te plîngi că nu arăt suficient de mult entuziasm.

I-a aruncat o privire grăitoare.

– *Suficient* entuziasm? a repetat, acid. Ai entuziasmul Ioanei d’Arc, în drum spre rug.

În încăperea s-a lăsat tăcerea. Deși chipul ei frumos părea al unei pocăite, ochii i-au strălucit amuzați. S-a întors cu spatele, dar nu suficient de repede încît el să nu o vadă că rîdea înfundat.

– Iartă-mă, i-a spus ea. Nu a fost deloc măgulitor, nu-i așa?

– Nu, n-a fost, a mîrîit el. Ar fi rîs la rîndul lui, dacă erecția nu ar fi continuat să-l chinuiască. S-a urcat înapoi în pat, s-a rostogolit pe burtă și și-a îngropat fața în pernă. A simțit că Vivien se apropia, așa că a ridicat capul și a privit-o amenințător: ține-te departe de mine, altfel mă culc cu tine fără să mă mai gîndesc la nimic.

– Am înțeles, domnule. Era suspect de supusă. Poate că ar fi mai bine să-mi strîng lucrurile și să mă îmbrac în camera cealaltă.

– Așa să faci. A lăsat din nou capul pe pernă, cu un oftat.

Vivien s-a îmbrăcat cu o rochie frumoasă din catifea albastră și mătase italienească, cu mîneci lungi înfoiate în partea de sus și strînse pe mîini, pînă la cot. Mînecele se sfîrșeau cu dantelă albă de

Bruxelles, la fel și decolteul. A încercat să-și închidă toți nasturii minusculi de la spate dar a reușit doar cu câțiva, așa că s-a decis să o roage pe Mary să se ocupe de restul, mai târziu.

Și-a despletit părul și și-a trecut degetele prin el, apoi s-a dus la oglinda ovală atârnată pe peretele cu tapet din damasc. Rochia îi venea foarte bine, accentuându-i albastrul ochilor și culoarea care nu îi părăsise încă obraji.

Se gîndea la Grant, care se găsea în camera de alături. A expirat cu putere. Răsufierea îi era fierbinte, mâinile îi erau reci, se simțea cuprinsă de agitație. Chiar și acum își dorea să se întoarcă la el, să-i ceară să o atingă iar... să o facă a lui.

Înțelegea cum se desfășura totul, dar nu-și amintea să o fi făcut și nici nu știa ce anume trebuia să facă. Iar toate aceste necunoscute îi dădeau un sentiment de nervozitate. Fusese incredibil de blînd iar ea aproape că se predase în fața mâinilor lui experimentate. Nu putea să nu recunoască faptul că îl găsea atrăgător. Dar nu era îndrăgostită de Grant Morgan. Și ceva în adîncul sufletului îi spunea că acest act atît de intim trebuia să-i fie rezervat bărbatului pe care îl iubea mult. Iar acest sentiment era contrar felului în care trăise pînă atunci.

Frustrată, Vivien a dus mîna la cap și a oftat. Nu-l putea condamna pe Grant că o suspecta că s-ar fi jucat cu el. Cum altfel putea fi explicată

purtarea ei? Era o prostituată și nimeni nu se schimbă așa, peste noapte.

– Oh, de ce nu-mi-pot aminti nimic? s-a întrebat cu voce tare, încleștîndu-și pumnii la tîmple și apăsînd cu putere.

Grant s-a îmbrăcat și a plecat în Bow Street fără să mănînce sau să citească *Times*, fără să-i adreseze un cuvînt lui Vivien. Era evident că servitoarea le spusese celorlalți despre scena din dormitor. Cu toții, inclusiv doamna Buttons, l-au tratat cu atîta politețe și deferență că-i venea să muște pe cineva.

A intrat în casa de la numărul patru și i-a întins haina doamnei Dobson. În dimineața aceea, la birou era liniște iar sir Ross Cannon tocmai termina ultima ediție a ziarului *Alarmă generală*. Acest raport săptămînal ajungea în toată Anglia și conținea detalii despre criminalii încă neprinși și despre faptele lor.

Cînd să intre în biroul lui Cannon, acesta i-a ieșit în cale și i-a întins o hîrtie și un creion.

– Bine că ești aici, i-a spus direct. Uită-te la asta. Trebuie să plece la tipografie în zece minute.

Grant s-a sprijinit de tocul ușii și a studiat rapid hîrtia, făcînd cîte o corectură minoră ici-colo. Cînd a terminat, a intrat în birou și l-a găsit pe Keyes răsfoind o carte de proceduri. Arăta ca un dandy, ca de obicei, cu pantalonii verzi, vesta crem cu

broderii și haina maro. La gât avea o eșarfă cu un nod complicat, care îl făcea să-și înalțe bărbia exagerat de mult.

– Bună dimineața, a spus Grant punînd hîrtia pe biroul de mahon al lui Cannon.

Keyes a mormăit ceva, părănd să fi găsit pasajul care îl interesa. A citit jumătate de pagină, a închis cartea și a pus-o la loc, pe raft.

Între timp Grant s-a așezat la birou. A scos din buzunar carnetul legat în piele roșie care îi aparținea lui Vivien și l-a privit abătut. Îl citise iar și iar, pagină cu pagină, căutînd informații. Deja detaliile cumplite nu-l mai șocau, dar fiecare cuvînt i se înfipsese în memorie, ca un cui.

– Ce citești? l-a întrebat Keyes.

Grant a rîs scurt, fără să pară deloc amuzat:

– Nimic potrivit pentru urechile tale delicate, Keyes.

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta. l-a luat carnetul din mîină și a citit vreo două pagini. Ce mizerii! a exclamat, întinzîndu-i-l înapoi. Pot să știi cine este autoarea?

– Nu cred că vrei să o cunoști, Keyes. Este o vrăjitoare chinuitoare.

Deși nu voia să arate asta, Keyes era foarte interesat.

– Are legătură cu victima culeasă din rîu, nu-i așa? E încă în viață iar tu o adăpostești la tine acasă. Am auzit ceva zvonuri.

Grant s-a sprijinit de spătarul scaunului și l-a privit impasibil.

– N-ar trebui să dai crezare zvonurilor, Keyes.

– Cine este? a insistat agentul. A spus cine a atacat-o?

– De ce ești atît de fascinat de cazul meu? l-a întrebat Grant.

– Îmi ofer ajutorul, în caz că ai nevoie, asta-i tot. Și tu m-ai ajutat de cîteva ori, la urma urmei. Dar nu înțeleg de ce ești atît de defensiv, băiete. N-am făcut decît să-ți pun o întrebare sau două și ai sărit ca ars.

– Dacă voi avea nevoie de ajutorul tău ți-l voi cere.

– Așa să faci, i-a spus Keyes și a ieșit din birou, afișînd un zîmbet neutru.

Grant a rămas singur cu gîndurile lui. Keyes avea dreptate – *era* defensiv, prost-dispus, așa cum ar fi fost orice bărbat în locul lui. Cînd era cu Vivien, uita cu ușurință cine era ea și de ce era în stare. Doar cînd era departe de ea vedea situația în adevărata lumină. Era o curtezană, o femeie care se dovedise incapabilă de iubire sau fidelitate. Cineva încercase să o omoare, mai mult ca sigur unul dintre foștii ei iubiți. Treaba lui era să afle cine era făptașul și să-l prindă... iar mai apoi să o scoată pe Vivien Duvall din casa și din viața lui, pentru totdeauna... înainte ca ea să-i zdrobească inima.

Sir Ross a reapărut în birou și s-a îndreptat glonț spre ibricul cu cafea. Între timp, pisoii s-a urcat la locul lui, pe colțul biroului și s-a aplecat pe o parte, studiindu-l serios pe Grant.

Grant a întins mâna să-l mângâie, dar pisoii s-a retras disprețuitor, făcând ochii mici. L-a lăsat totuși să-l atingă puțin, punându-și capul între lăbuțe.

– Ești exact ca o femeie, a murmurat Morgan. Îți oferi afecțiunea doar atunci când urmărești ceva.

Cannon și-a turnat o nouă ceașcă de cafea și s-a strîmbat când a luat o înghițitură. Cafeaua era rece, numai zaț.

– Doamnă Dobson, a strigat scoțind capul pe hol. Nu mai am cafea!

De la capătul holului s-au auzit proteste care s-au încheiat cu cuvintele „nervii tăi, domnule”

– Nervii mei sînt în regulă, i-a răspuns enervat. Am multă treabă, doamnă Dobson. Doar cu un alt ibric plin pot trece de dimineața asta. S-a așezat la birou și i-a zîmbit lui Morgan. Sclipirea de amuzament i-a luminat fugar chipul întunecat.

– Dumnezeu să ne apere de femeile care cred că știu ele mai bine

– Amin, a murmurat Grant.

Cannon s-a lăsat pe spate și l-a studiat atent:

– Arăți ca naiba. Ești bolnav?

Asemenea întrebări din partea lui ar fi alarmat orice agent. Cannon nu era interesat de viața lor

personală, atîta timp cît își făceau treaba bine. Grant s-a strîmbat, deranjat:

- N-am dormit, i-a răspuns scurt.
- Necazuri cu domnișoara Duvall?
- Nimic special.
- Cum se mai simte?

– Cred că începe să-și revină. Dar nu a făcut nici un progres în privința memoriei.

Cannon a făcut un semn din cap spre carnetul roșu pe care i-l întindea Grant:

- Ce este?
- Un jurnal. L-am găsit în casa domnișoarei Duvall. Cred că ar putea conține numele celui care a încercat să o omîoare.

Grant l-a urmărit răsfoind carnetul și s-a întrebat ce părere avea Cannon, care aproape că făcuse un jurămînt de celibat, despre rîndurile scrise atît de explicit. Ar fi fost natural ca magistratul să dea măcar un semn de emoție, dar nu s-a întîmplat nimic. Nu s-a îmbujorat, nici semn de tensiune, nici o urmă de sudoare. Omul era extraordinar de stăpîn pe sine.

– Se pare că domnișoara Duvall a dus o viață extrem de colorată, a remarcat Cannon. De ce crezi că atacatorul ei este pomenit aici?

– Tentativa de omor a fost de natură pasională, a spus cu convingere. Domnișoara Duvall nu are legături cu lumea interlopă, nu are datorii. Doar o lungă listă de amanți, căroro le-a fost necredincioasă.

Și-a notat însă totul despre ei și despre ce anume le făcea plăcere. Pentru ea este doar o afacere – iar după cum vezi, este extrem de organizată. Când avea o alternativă mai bună își părăsea amantul fără să ezite.

– Și crezi că unul dintre ei a fost într-atît de supărat că a fost părăsit încît a încercat să o omoare?

– Da.

Cannon i-a înapoiat jurnalul.

– Ar trebui să reduci cît poți de mult lista, și încă repede. În cazurile de acest gen suspectul nu trebuie să aibă mult timp la dispoziție.

Grant a privit carnetul din mîna lui și l-a mîngîiat ușor cu vîrfurile degetului mare.

– Aș vrea ca lumea să afle că Vivien trăiește. Cel care a încercat să o omoare va ști atunci că planul lui a eșuat.

– Și va veni din nou după ea, a murmurat Cannon. Asta înseamnă să o supui pe domnișoara Duvall unui risc enorm.

– Nu, a răspuns imediat Grant. Se află sub protecția mea. Îl voi aștepta chiar eu pe ticălos, cînd va încerca din nou.

– Foarte bine. Să o arătăm pe domnișoara Duvall lumii întregi, atunci. Te-ai decis asupra locului și momentului?

– Nu încă.

– Atunci dă-mi voie să fac o sugestie. Prietena mea lady Lichfield dă un bal sîmbătă seară. Oricine își dorește să fie invitatul ei iar evenimentul este descris a doua zi în *Times*, cu lux de amănunte. O s-o rog să-ți trimită o invitație, pentru tine și însoțitoarea ta.

Grant a zîmbit:

– Să o aduc pe Vivien la reședința lady-ei Lichfield?

– De ce nu?

– Vivien nu este acceptată în societatea așa-zis decentă. Nu de femei, în orice caz. Doar s-a culcat cu mai toți soții lor.

– Cu atît mai bine dacă la bal se vor afla și unii dintre foștii ei iubiți, i-a răspuns Cannon.

Discuția a fost întreruptă de doamna Dobson, care le-a adus o tavă cu două cești curate și un ibric mare cu cafea aburindă.

– Beți prea multă cafea, amîndoi, le-a spus dezaprobator.

– Cafeaua stimulează simțurile și te ajută să gîndești limpede, i-a spus Cannon, în timp ce ea le turna în cești.

– Și te ține treaz jumătate de noapte, a mormăit doamna Dobson, clătînînd din cap. S-a întors spre Grant, ca și cum ar fi căutat în el un aliat: sir Ross nu doarme mai mult de patru ore pe noapte, nu are niciodată timp să mănînce... și pentru ce? Cu cît

muncește mai mult, cu atît mai multe dosare se strîng pe biroul lui.

– Dacă ar fi după doamna Dobson, aş ajunge curînd la fel de gras și de leneș ca pisioul, i-a spus Ross lui Grant.

Continuînd să clatine din cap, doamna Dobson a ieșit din birou.

Cannon a suflat în ceașcă, făcînd ca aburul să iasă din ea.

– Foarte bine, a spus privindu-l pe Grant. Cu permisiunea ta, îi voi cere lui lady Lichfield să-și mărească lista invitațiilor.

– Mulțumesc. Grant a făcut o pauză, apoi a adăugat gînditor: mai este ceva ce nu ți-am dezvăluit... ceva ce mi-a spus lordul Gerard cînd l-am chestionat. Nu știi dacă să îi dau sau nu crezare, pentru că nu mi-a fost confirmat nici de jurnalul ei, nici de ceilalți pe care i-am întrebat.

– Ei bine? A întrebat Cannon.

– Gerard mi-a spus că domnișoara Duvall era pe cale să se mărite curînd. Cu un bărbat foarte bogat.

– Hmm. Ce bărbat cu avere alege să se căsătorească cu o asemenea femeie?

– Exact, a spus Grant. Așa spunea și Gerard. Cine ar vrea să fie de rîsul Londrei? Dar poate că totuși ea găsisese pe cineva.

În ciuda faptului că încerca să nu pară afectat, în tonul lui se citea amărăciunea. Cannon a observat imediat.

– Spune-mi ce crezi tu despre domnișoara Duvall, Morgan, a spus el încet.

– *Părerea mea nu are nici o importanță.* Grant s-a ridicat și și-a îndepărtat cîteva fire de praf imagine de pe pantaloni. Dacă te referi la dovezi...

– Ți-am cerut părerea, a spus Cannon, inflexibil. la loc, te rog.

Biroul devenise dintr-o dată prea mic. Grant a încercat să ignore întrebarea, dar privirea lui Cannon era de-a dreptul enervantă. S-a gândi să-i dea un răspuns insolent sau să-l mintă... dar al naibii să fie el dacă se ferea vreodată de adevăr, indiferent care era acela! S-a așezat la loc pe scaun.

– În domnișoara Duvall sînt două femei. Una este cea din carnețel, experimentată, blazată, lacomă... o ticăloasă perversă. Și mai este cea care locuiește în casa mea.

– Cum este?

– Inteligentă, dulce, blîndă. Visul oricărui bărbat.

– Și al tău?

Grant s-a prins de brațele scaunului.

– Și al meu, a recunoscut într-un tîrziu.

Cannon l-a privit cu o urmă de simpatie:

– Ai grijă, Morgan, a fost tot ce a spus.

Grant s-a gîndit să-i răspundă îndrăzneț, așa cum o făcea de obicei... dar nu găsea cuvintele.

– Bine, a conchis Cannon iar Grant a ieșit, cu un oftat de ușurare.

CAPITOLUL 8

– Un bal? Vivien se uita la Grant ca la un nebun.

Stăteau în salonul de la parter iar el îi dezvăluise planul pus la cale împreună cu sir Ross. Deși îi înțelegea tulburarea, nu avea de gând să se lase înduplecat.

– Îmi ceri să apar în public, a continuat Vivien. Nu doar în public, ci la un mare bal, pentru ca toată Londra să afle că sînt în viață. Și atunci voi fi într-un pericol de zece ori mai mare ca acum.

– Vei fi sub protecția mea, i-a răspuns Grant și a venit să se așeze lîngă ea pe canapeaua tapițată cu damasc auriu. I-a luat mîna mică în mîna lui și a strîns-o ușor. Ai încredere în mine, i-a spus zîmbind încurajator. Nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă rău.

– Nu voi ști pe nimeni acolo, a spus ea agățîndu-se de mîna lui. N-o să știu ce să fac, ce să spun.

– Nu va trebui să faci sau să spui nimic. Trebuie doar să-ți faci apariția.

– Nu vreau, i-a spus privindu-l rugător și frecându-și fruntea cu mîna rămasă liberă, încercînd să alunge durerea de cap.

– Te înțeleg, i-a răspuns el. Dar trebuie să o faci, Vivien. Și acum... vreau să mergem la tine acasă să-ți iei ceva de îmbrăcat. Ai pe puțin douăzeci și cinci de rochii de bal și mi-ar fi foarte greu să-ți aleg una. Tot ai spus că vrei să-ți vezi casa. Acum este cel mai bun moment.

Vivien privea fix la degetele lor înlănțuite. A inspirat adînc, încercînd să se liniștească. Toți aveau să se holbeze la ea. Cum să converseze, să zîmbească și să danseze cînd nu-și mai amintea nici o persoană din viața ei anterioară? Și mai presus de toate se temea că va deveni o țintă extrem de vizibilă. Dacă bărbatul care o atacase avea de gînd să termine ce începuse? Și dacă, în încercarea de a o salva, Morgan era rănit sau chiar omorît?

– Nu are nici un rost, a spus ea. De ce să merg la bal și să-mi fac apariția într-un mod atît de dramatic? De ce nu poți să răspîndești tu niște zvonuri, pe ici, pe colo? Nu ai nici cea mai mică idee cine a vrut să mă omoare, nu-i așa? Este doar o încercare disperată să-l faci să iasă la iveală pentru că nu știi cine este.

– Vreau să-l prind pe ticălos, a spus Morgan. Iar aceasta este cea mai rapidă cale s-o fac.

A ajutat-o să se ridice și a condus-o spre holul de la intrare, făcându-i semn menajerei să le aducă hainele. I-a pus o pelerină pe umeri și o bonetă din catifea pe cap. O voaletă de culoarea liliacului îi acoperea fața, ca un abur pastel.

– Seamănă cu o bonetă de doliu, a spus Vivien. Parcă aș merge la o înmormântare. Sper doar să nu fie a mea.

El a râs încet.

– N-am găsit una care să te acopere mai mult. Pentru că nu vreau să pățești ceva. Fără tine, lumea ar fi un loc mult mai anost – dar și mai liniștit, recunosc.

Morgan și-a pus și el haina și un servitor i-a însoțit la trăsură. Vivien se așteptase să meargă cu una închiriată și a fost plăcut surprinsă să vadă trăsura lăcuită, neagră cu accente aurii, trasă de doi cai roibi care se potriveau perfect. Era impresionată de eleganța vehiculului.

– N-aș fi crezut că ai o asemenea trăsură, a spus ea. Credeam că agenții merg peste tot pe jos.

– Putem s-o facem, dacă vrei, i-a răspuns amuzat.

Ea i-a zâmbit la rîndul ei:

– Nu. Mă mulțumesc cu asta.

Servitorul a ajutat-o să urce și a învelit-o cu o pătură din cașmir. Vivien i-a mulțumit și s-a

cufundat în canapeaua moale din piele, cu un oftat de plăcere. Morgan s-a urcat lângă ea și a luat frîiele. A așteptat ca servitorul să se așeze pe scaunul din spatele trăsurii și au pornit pe strada pietruită.

Vivien se uita la tot ce-i trecea prin fața ochilor, căutînd un singur detaliu care să-i pară familiar.

Fiecare stradă era diferită, pe una locuiau tipografi și scriitori, pe alta măcelari și brutari, pe alta erau înșirate mai multe biserici. Lumea bună își croia drum printre prostituate și cerșetori. Bogăția și sărăcia trăiau alături, aerul era plin de mirosuri de animale, mîncare, canal, praf... Curînd, nu a mai făcut distincția între mirosurile care îi asaltau nările.

Și-a îndreptat atenția spre Morgan, care mîna cu îndemînare caii printre căruțe, vite și trecători. Era complet în largul lui acolo, pe străzile animate ale Londrei, cunoștea fiecare alee, fiecare colțișor. A realizat atunci că Morgan se număra printre puținii londonezi care se simțeau în largul lor și în compania nobililor și în cea a hoților de buzunare.

Au ajuns la un șir de case elegante și s-au oprit în fața uneia dintre ele, avînd o ușă de culoarea bronzului.

– Este a mea? a întrebat Vivien nesigură, uitîndu-se la coloanele care străjuiau ușa masivă.

– Este a ta, i-a răspuns Morgan.

Servitorul s-a grăbit să se ocupe de cai iar Morgan a ajutat-o să coboare din trăsură. A lăsat-o cu blîndețe la pămînt, ținînd-o cu grijă pînă cînd a atins pămîntul cu picioarele. I-a dat brațul și a însoțit-o pînă la ușă.

Vivien a intrat cu grijă în casă și a așteptat în hol ca Grant să aprindă lumina. Era un loc minunat, feminin, cu tapet floral franțuzesc și mobilă stil Ludovic al XIV-lea... dar ciudat de nefamiliar. Și-a scos pălăria și a așezat-o pe capătul balustradei.

Holul a fost imediat invadat de lumină. Vivien s-a apropiat de o masă din marmură, a luat în mînă o piesă delicată din porțelan de Staffordshire și a studiat-o cu atenție. Piesa înfățișa un domn și o doamnă care făceau conversație iar femeia avea în poală un coș cu flori sălbatice. Scena era fermecătoare prin inocența ei. Dar cînd Vivien a întors bibeloul a văzut cum mîna bărbatului se strecura adînc pe sub fustele femeii. Era ca o glumă crudă, s-a încruntat ea. A pus bibeloul la loc și s-a uitat la Morgan. Acesta o privea cu un amestec straniu de amuzament și resemnare.

– Îți amintești ceva? a întrebat-o.

Ea a clătinat din cap și s-a îndreptat spre scară. Morgan a urmat-o imediat, potrivindu-și pasul după al ei. Au ajuns la cel de-al doilea etaj. Lampa pe care o purta cu el arunca pe pereți umbre lipsite de formă. Vivien s-a oprit pe ultima treaptă, întrebîndu-se încotro să se îndrepte.

– Dormitorul este acolo, i-a spus Morgan. A prins-o ușor de cot și a condus-o spre ultima încăpere din dreapta. Au intrat într-o încăpere ai cărei pereți erau acoperiți cu mătase verde închis, în care trona un pat cu un baldachin imens, bogat ornamentat. Îi inspira o scenă în miniatură, pregătită pentru spectacol. Vivien s-a uitat încruntată spre pat în timp ce Morgan aprindea mai multe lămpi. Abia atunci s-a întors și a văzut tabloul.

Pentru o clipă tot ce a văzut a fost carnea de femeie și pielea expusă vederii... abia apoi a realizat pe cine înfățișa tabloul.

– Eu sînt, a șoptit. A roșit violent și s-a întors imediat. Nu mai era în stare să privească.

– Înțeleg că nu-ți amintești să fi pozat pentru el. În tonul lui Morgan se citea amuzamentul. Vivien nu-i putea împărtăși buna dispoziție dar nici nu-i putea purta pică pentru asta. Rușinea o copleșea iar furia era direcționată doar spre ea. Pînă atunci, undeva într-un colț al minții, ea fusese convinsă că nu făcuse toate acele lucruri de care era acuzată. Dar acum adevărul o copleșea, înrămat cu rama grea, aurie, expunînd fiecare detaliu.

– Cum am putut... cum ar putea cineva poza așa? a întrebat ea, acoperindu-și fața cu mîinile.

– Artiștii pictează frecvent nuduri. O știi prea bine.

– Tabloul acesta nu îmi pare deloc vreo capodoperă artistică, a spus ea disprețuitoare. Singurul lui scop este de a...

– Excita, i-a sugerat el.

Nu îndrăzne să dea ochii cu el. Era practic imposibil să suporte o asemenea umilință.

– Dă-l jos sau acoperă-l, a spus disperată.

El a părut uimit atunci când i-a răspuns, fără vreo urmă de amuzament în glas:

– L-am mai văzut, Vivien.

Poate că nu avea nici un sens, dar nu putea suporta ideea că tabloul era atârnat acolo, în fața amîndurora – era ca și cum ea ar fi fost goală, în fața lui.

– Nu-mi place, a spus scurt. Nu pot stă în încăperea aceasta dacă e atârnat pe perete. Fă ceva, *te rog*.

S-a încordat când el s-a apropiat, prin spate și a cuprins-o de umeri.

– Tremuri, i-a spus, surprins. Nu ai nici un motiv de supărare.

– N-ai spune asta dacă ai vedea un nud de-al tău agățat pe perete.

– M-aș mira să existe vreun pictor care să fie de acord să mă picteze gol, iubito. Nu sînt tocmai un model.

Aici ar fi putut să-l combată, și-a spus în gînd. Din cît apucase să vadă, Morgan era atrăgător... dar nu avea de gînd să-i spună asta.

El a întors-o cu blîndețe cu fața spre el.

– Haide, nu e chiar atît de rău. Inspiră adînc.

Ea i s-a împotrivit, încăpățînîndu-se să-și îndrepte privirea în jos.

– Nu mă mișc pînă nu dai tabloul jos.

Rîsul lui i-a mîngîiat urechea.

– Bine, la naiba! I-a dat drumul și a străbătut camera, îndreptîndu-se spre tablou. S-a auzit un zgomot, rama grea a scîrțîit, apoi vocea lui Morgan a rupt tăcerea tensionată: poți deschide ochii acum.

Vivien s-a întors și a văzut tabloul pe podea, așezat cu fața spre perete.

– Îți mulțumesc, a oftat ea. Vreau ca obiectul acesta îngrozitor să fie ars.

– S-ar putea să te răzgîndești, după ce-ți recapeți memoria.

– Nu-mi pasă ce se va întîmpla atunci, i-a răspuns ea. După cum ți-am spus, nu am de gînd să continui să fiu curtezană.

Morgan a privit-o cu un scepticism care a enervat-o peste măsură:

– Vom vedea, a murmurat el.

Un alt tablou i-a atras atenția, un ulei pe pînză cu o ramă delicată. Era atîrnat pe peretele de lîngă măsuța de toaletă, ca și cum ar fi vrut să-l privească atunci cînd se parfuma, cînd se pudra sau își peria părul. S-a dat mai aproape și l-a privit curioasă. Nu părea să se potrivească deloc cu

restul casei. Era evident pictat de un amator, în culori aprinse, vesele. Scena înfățișa o căsuță de țară, cu pereții din paiantă zugrăviți în alb, cu flori de jur-împrejur și mesteceni în fundal.

Vivien nu-și putea desprinde privirea de la tablou. Era sigură că vizitase cândva acel loc, că era un loc în care fusese fericită.

– Ce ciudat, a murmurat. Cred... cred că tabloul mi-a fost dăruit de cineva care... S-a oprit, confuză. Oh, dacă aș ști unde este casa asta!

– Ar putea fi oriunde în Anglia, i-a răspuns ironic Grant.

Vivien a atins cu vârful degetelor semnătura din colțul pânzei.

– Devane, a citit cu voce tare. Cît de familiar sună, Devane. Mă întreb dacă îmi era prieten sau chiar...

– Iubit? a sugerat Grant

Ea și-a retras mîna, încruntată.

– Tot ce se poate. Amintirile continuau să rămînă în spatele unui zid impenetrabil al minții ei. Frustrată, Vivien s-a dus la garderobul imens cu oglinzi mari, flancat de ambele părți de dulapuri cu lenjerie. A deschis o ușă-două, dînd la iveală un lung șir de rochii de seară, în toate nuanțele posibile, făcute din mătase, catifea sau satin, cu fustele înfoiate ca aripile unor fluturi. Multe dintre ele păstrau un ușor iz de parfum, o combinație de trandafiri și un lemn ușor picant.

– Par să fie de stiluri diferite, a spus ea, conștientă de privirea lui Morgan ațintită asupra ei. De toate, de la serios la șocant. Care este efectul pe care-l urmărim?

– Vivien Duvall în toată splendoarea, a spus el. Ea l-a privit peste umăr.

– Ce purtam atunci când ne-am cunoscut?

– O rochie stil sirenă. Din mătase verde, cu mâneci din voal.

A căutat printre rochiile pînă cînd a găsit-o pe cea care corespundea descrierii.

– Asta este? l-a întrebat, ridicînd-o ca să o vadă mai bine.

El a dat din cap, părăind inexplicabil de trist.

Vivien s-a uitat la rochie. Era frumoasă, de un verde strălucitor, cu volane din satin alb în jurul decolteului, care îi aminteau de spuma valurilor. Era într-adevăr o rochie de sirenă. Avea gusturi excelente în ceea ce privea rochiile, era evident. Și de ce n-ar fi avut? Cea mai mare grijă a unei curtezane este să arate cît mai bine.

– Aș putea s-o port la bal, a spus ea. Ce zici? S-o mai scot o dată în lume?

– Nu. O umbră i-a acoperit fața. Privea rochia cu dezgust.

Gînditoare, Vivien a pus rochia la loc în dulap.

– Nu ne-am înțeles prea bine la prima noastră întîlnire, nu-i așa? l-a întrebat ea, scotocind printre rochiile.

Vocea lui era tensionată:

– Îți amintești?

– Nu... dar expresia ta... Oricine și-ar da seama că nu este o amintire plăcută.

– Într-adevăr, a încuviințat el scurt.

– Eu nu te-am plăcut pe tine sau invers?

– Cred că a fost reciproc.

– Și atunci cum de... cum de am ajuns la un asemenea aranjament?

– Ai un fel anume de a te strecura pe sub pielea omului.

Vivien a scos o rochie albă, una aurie și una de culoarea lavandei și le-a pus grămadă pe pat. A început să le strângă cu grijă, în timp ce Morgan o urmărea cu privirea.

– O să aleg una dintre ele.

– Nu ai de gând să le probezi? a întrebat-o el.

– La ce bun? Doar sînt ale mele. De ce nu mi-ar veni?

– Ai mai slăbit în ultimele zile. I-a măsurat talia cu mîinile. La început, atingerea lui a speriat-o. Apropierea de Grant și de patul acoperit cu mătase îi puneau nervii la încercare. Își amintea cum mîinile lui îi cercetaseră trupul, cum gura lui fierbinte o sărutase dulce și abia și-a stăpînit un fior. El probabil că a simțit, pentru că a strîns-o mai tare de talie iar buzele lui aproape că s-au lipit de urechea ei, mîngîindu-i-o cu răsufierea fierbinte.

– Nu e nevoie să probez nimic, a reușit ea să spună. Și apoi, nu reușesc de una singură să închei și să deschii toți nasturii.

– Sînt dispus să te ajut:

– Sînt sigură de asta, i-a răspuns cu un zîmbet. Simțea că o lăsa genunchii. Pentru o clipă s-a gîndit să se lase pe spate, arcuindu-și trupul într-o invitație mută, să-i ducă mîinile la sînii ei.

Dar chiar înainte de a închide ochii a zărit patul ostentativ care se reflecta în oglindă... În camera aceea, unde fusese cu atîția bărbați... Brusc a avut o senzație de rău. Probabil că Morgan avea anumite fantezii pe care se aștepta ca ea să i le satisfacă. Chiar dacă ar fi vrut să se culce cu el, cum ar fi putut să se ridice la nivelul reputației ei? Nu-și mai amintea nimic despre cum să ofere plăcere unui bărbat. Își amintea ceea ce citise din cărți... dar de ce nu-și amintea nimic din vasta ei experiență într-ale sexului? Confuză, s-a tras de lîngă el.

– Grant, a spus roșie ca focul, trebuie să știi ceva. Cînd tu și cu mine... cînd noi... Nefericită, a aruncat o privire spre pat, apoi l-a privit în ochii verzi. Cum ți s-a părut experiența aceea? Adică... cum am fost? M-am ridicat la înălțimea reputației mele? Adică... oh, știi prea bine ce vreau să spun!

Morgan părea la fel de încurcat ca și ea de întrebare.

– Nu te pot compara cu nici una dintre femeile cu care m-am culcat, i-a răspuns el, evaziv.

– Da? a întrebat ea, încercînd să-l facă să continue.

Grant rămăsese nemișcat. Era tensionat, se simțea încolțit, iar cuvintele lordului Gerard îi răsunau în urechi. S-a trezit repetîndu-le pe un ton indiferent, încercînd să-și mascheze agitația.

– Nu ai pic de rușine în pat. Ești o parteneră foarte antrenantă, ca să zic așa.

– Ce ciudat, a murmurat ea, roșie la față. Pentru că par să am cam prea multă rușine *în afara* lui.

S-au privit cu precauție, de parcă protejau fiecare cîte un secret pe care celălalt nu trebuia să-l descopere.

CAPITOLUL 9

Veteran al nenumăratelor baluri și serate, Grant ajunsese să nu vadă cu ochi buni asemenea evenimente. Erau toate la fel: domnii făceau paradă de costume iar doamnele de rochii de seară... oaspeții mai în vîrstă jucau whist în timp ce tinerii dansau în salon iar cuplurile de îndrăgostiți se adunau în camera de zi. Un pianist, un violonist și un violoncelist cîntau, iar doamnele stăteau pe scaunele înșirate de-a lungul pereților și așteptau să fie invitate la dans. În sala unde se serveau răcoritoarele era un zumzet permanent... iar mîncărurile, întotdeauna aceleași, erau aproape reci.

Și toată căldura, bîrfele, zîmbetele nesincere, amestecul de pomezii și parfumuri aplicate din abundență.

O plictiseală, de la un cap la altul.

Seara aceasta avea să fie diferită, însă. Grant își făcea apariția însoțit de femeia pe care Londra

o credea moartă. Pînă a doua zi, vestea avea să se răspîndească peste tot: Vivien Duvall era în viață și venise la balul dat de lady Lichfield, la brațul lui Grant Morgan. Era convins că, după seara aceasta, cel care încercase să o omoare avea să iasă din ascunzătoare.

Își turnase un pahar cu coniac iar acum aștepta în holul casei lui. Trăsura neagră cu auriu era trasă în fața casei. Trecuseră deja zece minute de cînd Vivien ar fi trebuit să coboare, dar știa din experiență că femeile întîrziu întotdeauna în ocazii de genul acela.

Mary, una dintre servitoare, a coborît grăbită scările, cu fața strălucind de emoție:

– Este aproape gata, domnule. Doamna Buttons se ocupă de ultimele detalii.

Grant a dat scurt din cap. S-a uitat în jur și și-a dat seama că holul se umpluse de servitori, lachei și cameriste care priveau în sus, spre scări. Li se alăturase chiar și valetul lui, Kellow. Era mirat să vadă cît erau de încîntați de ce se întîmpla. Prezența lui Vivien însuflețise casa și mai estompase din atmosfera ei strict masculină. Nu mai semăna cu reședința unui burlac. Ar fi putut la fel de bine să fie o adunare oarecare a servitorilor, care așteptau nerăbdători apariția stăpînei lor, în toată splendoarea – un ritual care avea loc în multe case elegante din Londra... dar niciodată într-a lui.

Grant s-a strîmbat la servitori, dar niciunul nu a părut să-l ia în seamă. Vivien nu era doamna casei, dar nimeni nu părea să țină cont de asta. Îi făcuse să o placă, se folosise de șarmul și dulceața ei ca să-i vrăjească pe toți, de la menajeră la ultima cameristă. Iar el îi disprețuia pe toți – inclusiv pe el însuși – pentru că îi căzuseră în plasă.

Toate aceste gânduri i-au dispărut din minte când Vivien și-a făcut apariția și s-a auzit un oftat colectiv de admirație. Ea a coborât neînsoțită, îmbrăcată într-o rochie aurie care i se lipea de șolduri și se învoldura la poale, ca metalul lichid. Nici o altă culoare nu i-ar fi pus astfel în valoare culoarea părului și luminozitatea tenului. Decolteul adânc, sîni ridicai, dezvăluiți, au făcu să-i lase gura apă, la propriu. A înghițit în sec și a rămas privind la ea, în timp ce paharul de coniac îi tremura în mînă. Abia dacă și-a dat șeama când Kellow i l-a luat ușor din mînă, cu mult tact.

Mînele scurte îi dezveleau umerii rotunzi, pe care își aruncase neglijent un șal tivit cu fir auriu, din mătase franțuzească. Singura podoabă a rochiei era o pafta așezată deasupra taliei înguste, din aur și bronz.

I-a întîlnit privirea lui Vivien, iar zîmbetul din ochii ei albaștri a făcut să-i bată inima cu putere. Își ridicase părul într-un aranjament regal de bucle și cozi împletite, un stil pe care nu-l mai văzuse

niciodată dar care avea să fie copiat, fără îndoială, de toate femeile din Londra. Nu avea nici o bijuterie – realiza abia acum. Vechea Vivien ar fi avut nevoie de multe bijuterii, mai ales acum, când mergea la un bal la care toate celelalte femei aveau să-și afișeze cele mai ostentative bijuterii.

Vivien și servitorii improvizaseră însă ceva. Își înfășurase în jurul gâtului o panglică delicată, aurie, ca să ascundă urmele vînațiilor. Un ac de cravată minuscul, din aur, în formă de cruce, fusese folosit pentru a prinde panglica în față. Era un ac deosebit, un dar din partea regelui pentru toți agenții care îl păziseră în ocazii speciale. Era de altfel singura bijuterie pe care o avea Grant.

Văzînd acul la frumosul ei gît, toată lumea avea să bîrfească. Cu toții ar fi presupus că Vivien era amanta lui Grant.

Pe jumătate încîntat, pe jumătate deranjat, Grant i-a aruncat lui Kellow o privire întrebătoare. Valetul s-a înroșit.

– Păi... doamna Buttons mi-a cerut un ac, a spus el, scuzîndu-se. A fost singurul pe care l-am găsit, domnule.

– Pe viitor te-aș ruga să nu-mi mai împrumuți lucrurile fără să mă întrebi, a spus Grant cu voce joasă.

– Da, domnule.

Vivien a ajuns lîngă Grant și a ridicat o sprînceană, întrebător. El a privit-o fără să-i zîmbească.

– Merge, i-a spus sec. Nu putea spune mai mult fără ca vocea să-l trădeze.

Au urmat câteva clipe de tăcere. Grant era conștient de privirile servitorilor ațintite asupra ei. Au izbucnit cu toții, în cor, încercînd să atenueze cu complimentele lor mojicia stăpînului.

– Ești frumoasă ca o cadră, domnișoară...

– Nici una din invitate nu te va eclipsa...

– Ești ca o regină...

Grant ar fi vrut să-i facă să tacă, să le spună să nu mai fie atît de amabili cu o prostituată. Dar nu a putut... pentru că era la fel de vrăjit ca și ei.

Nu au vorbit mai deloc în trăsura, în drum spre reședința Lichfield. Vivien era emoționată, era evident, iar Grant s-a simțit vinovat pentru că nu-i alina temerile. Urma să dea ochii cu o adunare de oameni care-i erau străini. La asta se adăuga și faptul că știa sigur că după seara aceea avea să redevină o țintă în fața celui care mai încercase o dată să o omoare. Grant îi admira curajul, calmul aparent și dorința de a-i încredința lui viața ei.

Cu toate astea însă, evita în mod deliberat să-i ofere încurajările de care avea nevoie. I se pusese un nod în gît, nu reușea să-i ușureze situația. Era furios pe ea pentru că era atît de frumoasă, pentru că dusese o astfel de viață. Voia să o pedepsească pentru fiecare favor sexual oferit... pentru că nu i se dăruise numai lui.

Gîndul l-a șocat, dar nu și-l putea scoate din minte. Voia să aibă drepturi exclusive asupra lui Vivien, asupra trecutului, prezentului și viitorului ei. Iar așa ceva nu era nici posibil, nici rațional.

Era o ipocrizie din partea lui să-i reproșeze lui Vivien trecutul ei, și-a spus. La urma urmei, nici el nu trăise o viață de călugăr. Iar Vivien nu avea puterea de a-și schimba trecutul. Pretindea că-și regreta promiscuitatea, iar el o credea. Dar nu-și putea controla gelozia... gelozia față de o tîrfă... Oh, ce s-ar mai distra prietenii lui dacă ar ști! Nimeni nu trebuia să afle, nici măcar Vivien, cît de mult ținea la ea.

– Cîți oameni vor fi acolo? l-a întrebat Vivien, uitîndu-se pe fereastră la clădirea impozantă, din piatră de culoarea ambrei și la leii sculptați care păreau să păzească împrejurimile cu un aer disprețuitor, regesc.

– Cel puțin trei sute, i-a răspuns scurt Grant.

S-a înfiorat vizibil și a continuat să privească pe geam, cu fruntea lipită de el.

– Atîția oameni care să mă studieze... ce bine că nu pot dansa! S-a sprijinit de spătar și și-a ridicat puțin rochia, descoperindu-și glezna acoperită de ciorapul de mătase.

Grant se uita fix la glezna ei fină. Ar fi vrut să o poată atinge, să urce spre genunchi, apoi spre interiorul coapsei și mai departe. În trăsură se lăsase tăcerea iar Vivien l-a privit preocupată.

– S-a întâmplat ceva, i-a spus direct. Te porți altfel... ești distant. Oare ai și tu un atac de panică, asemenea mie? Sau te neliniștește altceva?

Îl deranjau întrebările ei. Oricărei femei cu experiență i-ar fi fost foarte clar ce simțea. A prins-o de umeri și a scuturat-o:

– Ghicește, i-a spus printre dinți.

Uimită, Vivien a clătinat din cap:

– Dacă am făcut sau am spus ceva care te-a jignit... *oh*... S-a oprit brusc și a dus mâna la gât, acolo unde era prins acul. Despre asta este vorba, nu-i așa? I-a întrebat, plină de remușcări. Știam eu că nu trebuia să-l pun, dar am vrut să ascund cumva urmele de pe gât. Le-am spus lui Kellow și doamnei Buttons, dar mi-au răspunsă că tu nu ai... A încercat să desprindă acul. Îmi pare atât de rău! Ajută-mă să-l desfac înainte să intrăm și iartă-mă pentru că am împrumutat ceva de-al tău...

– Oprește-te, i-a spus pe un ton aspru. Nu este vorba de nenorocitul acela de ac. Văzînd că nu renunța și continua să încerce să-l desprindă, i-a prins mâinile într-ale lui. Ea a rămas nemișcată, cu chipul apropiat de al lui, cu sîinii chiar sub nasul și bărbia lui. Cu un mic efort, el ar fi putut să-i elibereze și să-i sărute, să-și lipească buzele de sfîrcurile moi și roz, să le necăjească cu limba.

A sporit strînsoarea dar Vivien nici nu a clipit și nu a încercat să se elibereze. Grant știa că răsuflarea îl trăda – începuse să respire ca un

agent care alerga în urma unei trăsurii. Cu fiecare inspirație era tot mai conștient de mirosul dulce și pur care-i invadea nările și-i învăluia creierul ca un drog.

– Ce miros e acesta? i-a șoptit.

Vivien i-a răspuns, tot în șoaptă:

– Doamna Buttons mi-a dizolvat puțină vanilie.

Îți place?

– Ți-am adus parfumul de acasă. De ce nu l-ai folosit?

Ochii ei au poposit o clipă pe buzele lui, apoi l-a privit în ochi:

– Nu mi se potrivea, i-a șoptit. Era prea greu.

Grant a mai inspirat o dată parfumul de vanilie:

– Miroși ca un biscuit cu zahăr, i-a spus. Unul din care ar fi vrut să muște cu poftă. Parfumul ei era inocent și apetisant și îi răscolea simțurile.

Mîinile lui Vivien s-au relaxat în strînsoarea lui, trupul ei se bucura de apropierea de el. Răsufările li s-au amestecat iar Grant a văzut-o că se îmbujora. Un gând i-a trecut prin minte... să-i facă semn vizitiului să meargă mai departe, să cutreiere străzile Londrei în timp ce făcea dragoste cu ea, acolo, în trăsură...

Vizitiul a bătut în ușă și a deschis-o. Grant i-a dat imediat drumul din îmbrățișare, cu o bruschete care a descumpănit-o. Aerul de afară a pătruns în trăsură, aducînd cu el și o răcoare binevenită pentru creierul lui Grant. S-a frecat cu putere la

ochi, ca și cum se trezise dintr-un somn adânc și a coborât din trăsură. Vizitiul a pus o treaptă mobilă în dreptul ușii și a ajutat-o pe Vivien să coboare.

Aproape imediat Vivien a atras atenția unui grup de domni și doamne care se îndreptau și ei spre intrare. Părul ei roșu strălucea, părfînd să atragă toate luminile din preajmă. L-a luat pe Grant de braț, strîngîndu-l cu putere de mîneca hainei.

– Dumnezeule, s-a auzit vocea cuiva. Nu poate fi ea...

– Privește... a exclamat altcineva.

– Dar auzisem...

Bîrfele înfundate i-au urmărit în scurtul drum de la trăsură la conac. Chipul lui Vivien era lipsit de expresie, privirea îi rătăcea de la o figură la alta. S-au amestecat printre cei care intrau, oprindu-se din cînd în cînd, pentru că gazda își întîmpina personal oaspeții. Interiorul era grandios, în stil italian, cu lambriuri din stejar și tavane cu stucaturi aurite. Cînd au intrat în salonul principal, Vivien s-a agățat din nou de mîneca lui Grant. El a trebuit să se aplece ca să audă ce-i șoptea.

– Cît timp trebuie să rămînem aici?

Întrebarea l-a făcut să zîmbească.

– Nici nu ai salutat-o pe lady Lichfield și deja vrei să pleci?

– Nu-mi place felul în care se holbează toți la mine... ca și cum aș fi la bîlci.

Constatarea ei era corectă. Oamenii se uitau fix la ea, fâțiș, uimiți că zvonul privind moartea ei se dovedise nefondat... și ce apariție își făcuse! Prezența ei la balul dat de lady Lichfield – un eveniment la care nu i s-ar fi permis să participe, în mod obișnuit – era un motiv de șoc pentru doamne și de neliniște pentru domni. Mulți dintre bărbații distinși de acolo se bucuraseră în trecut de favorurile ei și nu voiau să dea ochii cu ea în prezența suspicioaselor lor soții.

Grant i-a atins mîna mică, într-o mîngîiere încurajatoare.

– Normal că se uită la tine, a murmurat el. Zvonurile despre dispariția și moartea ta au făcut înconjurul Londrei. Sînt surprinși să te vadă în viață.

– Acum, că m-au văzut, vreau să merg acasă.

– Mai tîrziu. Grant și-a înăbușit un oftat, ignorînd propria dorință de a se întoarce imediat acasă, cu ea, în loc să o expună în fața tuturor. Se anunța o seară lungă pentru amîndoi. Între timp, încearcă să te ții cît mai semeață. Lui Vivien cea veche i-ar fi făcut plăcere atenția celorlalți și ar fi profitat de orice ocazie să se pună în valoare.

Au ajuns în fața lui lady Lichfield, o femeie planturoasă la vreo patruzeci de ani care fusese considerată cîndva cea mai frumoasă femeie din Londra. Deși anii își lăsaseră amprenta asupra chipului ei, era încă foarte atrăgătoare. Ochii

albaștri cu gene lungi îi străluceau, părul negru ridicat în crêștet îi evidenția profilul clasic. Era regina elitei londoneze, o văduvă care ducea o viață ciudat de retrasă – se zvonea însă că își lua din timp în timp cîte un amant tînăr, pe care-l răsplătea regește pentru serviciile lui. Flirtase chiar și cu Grant, la serata pe care o dăduse mai înainte, la începutul sezonului și îi spusese direct că își dorea „să adîncească relația lor”.

Cînd l-a văzut, lady Lichfield i-a întins ambele mîini.

– Este oare posibil să fie doar a doua oară cînd ne vedem? l-a întrebat. Am senzația că sîntem prieteni vechi, domnule Morgan.

– Mi se pare mai potrivită expresia *prieteni dragi*, i-a sugerat Grant, sărutîndu-i mîna înmănușată. Cuvîntul „vechi” nu are ce căuta atunci cînd e vorba despre lady Lichfield.

Ea a chicotit încîntată.

– Sînt sigură că nu sînt nici prima și nici ultima victimă a farmecului tău.

El a rîs și i-a reținut deliberat mîna puțin mai mult decît ar fi fost necesar.

– Și nici eu nu sînt ultima victimă a celor mai frumoși ochi albaștri din toată Anglia.

Deși complimentele i-au făcut plăcere, a adăugat cu ironie:

– Te rog să te oprești, domnule Morgan, înainte să mă transformi într-un cățeluș la picioarele tale.

S-a întors spre Vivien și a studiat-o din cap pînă în picioare. Zîmbetul i s-a răcit vizibil:

– Bun-venit, domnișoară Duvall. Văd că ești bine, sănătoasă, contrar zvonurilor care au circulat în ultima lună.

– Mulțumesc. Vivien a făcut o plecăciune și i-a zîmbit timid. Nu vă supărați, dar... ne-am cunoscut înainte?

Orice urmă de bună-dispoziție a dispărut de pe chipul lui lady Lichfield.

– Nu, i-a răspuns încet. Deși cred că l-ai cunoscut foarte bine pe răposatul meu soț.

Cuvintele ei nu lăsau loc de interpretare. Pusă din nou față în față cu trecutul ei scandalos, Vivien nu a mai putut răspunde. I-a fost recunoscătoare lui Grant pentru că a luat-o repede de acolo, lăsînd-o pe lady Lichfield să-și întîmpine ceilalți oaspeți.

– Nu mă place, a spus cu tristețe Vivien în timp ce Grant o ajuta să-și dea jos pelerina și i-o întindea unui servitor care aștepta.

– Puține femei te plac.

– Îți mulțumesc pentru că-mi dai încredere. Mă simt mult mai bine după avalanșa de complimente pe care mi le-ai făcut.

– Vrei complimente? Intrau acum în încăperea supraîncălzită în care se auzea doar zumzetul conversațiilor care s-a întetit odată cu apariția lor.

– Unul sau două n-ar fi stricat, a spus Vivien pe un ton supus. Deși acum o să spui că sînt prostuță și vanitoasă pentru că-mi doresc așa ceva.

Părlînd în largul lui chiar și studiat de atîtea zeci de priviri, Grant a dat din cap în semn de salut în timp ce trecea pe lîngă diverse cunoștințe și a tras-o pe Vivien într-un colț. A privit-o cu ochii lui verzi pătrunzători.

– Ești frumoasă, i-a spus. Cea mai frumoasă femeie din cîte am cunoscut, și cea mai dezirabilă. N-am dorit pe nimeni niciodată așa cum te doresc pe tine. Și mă tem să mă uit prea mult la tine, pentru că aș vrea să te am chiar aici, pe podeaua salonului.

– Oh. Roșie ca focul, Vivien se juca cu capetele cordonului din talie. Nu avea stofă de poet, dar cuvintele lui o făceau să simtă un nod în stomac. L-a privit direct în ochi. De ce flirtai așa cu lady Lichfield? Ați fost cîndva iubiți?

– Nu. Dar o amuză să se afișeze cu bărbați mai tineri și nici nu este greu de mulțumit. S-a dovedit deja o cunoștință foarte utilă. În plus, chiar o plac.

Vivien s-a încruntat, simțind un fior de gelozie.

– Nu te-ai încurca cu o femeie de vîrsta ei, nu-i așa?

– Dar nu e o relicvă! spus el. Un zîmbet i-a fluturat pe buze. Este o femeie atrăgătoare de patruzeci de ani.

– Dar e cu cel puțin zece ani mai mare ca tine.
Poate chiar cu cincisprezece.

El a ridicat o sprânceană:

– Nu ești de acord cu femeile care au o relație cu un bărbat mai tânăr?

Vivien a făcut un efort să alunge nodul din gât.

– Nu sînt în postura de a judeca pe nimeni.

– Francezii au o atitudine mai relaxată decît noi în această privință. Ei sînt de părere că o femeie devine mai atrăgătoare cu vîrsta, cînd este mai matură, mai experimentată... iar dacă își oferă favorurile unui bărbat mai tânăr, acesta se poate considera norocos.

– În cazul acesta, nu vreau să te răpesc prea mult timp de lîngă lady Lichfield, i-a răspuns sec Vivien. De ce nu te întorci la ea?

– Nu am de gînd să mă încurc cu lady Lichfield, i-a șoptit el amuzat.

– De ce zîmbești? Era tristă și se simțea nelalocul ei, ca și cum se făcuse de rîs.

– Pentru că ești geloasă.

– Ba nu, l-a contrazis Vivien. Zău, chiar nu... S-a oprit vîzînd că un bărbat brunet se apropia de ei. Cine este? a întrebat temătoare.

Grant s-a uitat peste umăr, apoi s-a întors cu fața spre ea. Deși expresia lui nu s-a schimbat, Vivien a simțit că era un bărbat pe care Grant îl plăcea și îl respecta mult... unul dintre puținii oameni ale cărui opinii contau.

– Sir Ross, a spus el, făcînd-o pe Vivien să înainteze un pas. V-o prezint pe domnișoara Duvall.

Era sir Ross Grant, magistratul din Bow Street. Vivien l-a salutat și l-a privit atent. Îi făcuse o impresie extraordinară, deși nu ar fi putut spune exact de ce. Sir Ross era un bărbat înalt, dar nu de statura lui Grant. Părea foarte stăpîn pe sine, un bărbat cu o imensă putere pe care și-o ținea sub control. Avea părul negru, era puțin cam prea slab iar ochii lui gri aveau o sclipire de curiozitate, părănd să observe mult prea multe în ceea ce-i privea pe alții. Dar ceea ce frapa la el era aerul de detașare, de parcă nu făcea parte din mulțime, deși se afla în mijlocul ei. Și părea să se simtă bine așa.

Îngrozită, Vivien și-a dat seama de un lucru: Grant îi spunea totul acestui om, se consulta cu el în orice privință. Fără îndoială că știa totul despre ea, inclusiv ceea ce scrisese în blestematul de carnețel. Instinctiv, s-a tras mai aproape de Grant.

Privirea scrutătoare a lui Cannon nu a părăsit-o.

– Domnișoară Duvall, îmi face plăcere să vă cunosc.

– Ne-am mai...? a început Vivien, dar și-a mușcat limba. Doar nu avea să întrebe pe toată lumea de acolo dacă se cunoscuseră înainte sau nu.

Cannon a înțeles întrebarea neterminată și i-a răspuns cu blîndețe:

– Nu, spre regretul meu.

A căutat pe chipul lui o urmă de sarcasm, dar nu a găsit. Ochiul lui gri era liniștitor de impasibili.

Cannon și Grant au schimbat o privire care echivala cu o discuție întreagă. După ce a făcut o nouă plecăciune în fața lui Vivien, Cannon s-a îndepărtat.

Grant a prins-o de cot:

– Vino, domnișoară Duvall. Este timpul să schimbi amabilități cu ceilalți musafiri.

– Chiar trebuie? s-a codit ea. Se temea să stea de vorbă cu oamenii, fără să știe dacă îi erau prieteni sau dușmani. Tocmai mă gândeam că e timpul să-mi iau un pahar de vin. Unul mare.

– Poți să bei cât vin vrei mai târziu. Mîna lui o împingea, implacabil.

Vivien a încercat să-și ascundă neliniștea. S-au apropiat de un grup care o studia cu suspiciune, format din două doamne și doi domni. Au fost făcute prezentările: lordul și lady Wenman, lordul Fuller și doamna Marshall. Din fericire, nu a trebuit să spună prea multe. Se uita mereu spre Grant, care discuta cu alții. Expresia lui era amabilă, dar ochii priveau cu atenție în jur, testînd, așteptînd.

Vivien s-a uitat spre lordul Wenman, care ar fi părut calm, cu excepția unei bătăi nervoase cu piciorul în podea. El i-a întors privirea, cu o insolentă care a uimit-o. Wenman... Nu recunoștea

chipul, dar numele îi era ciudat de familiar. Unde-l văzuse sau îl auzise?

Grant a condus-o spre un alt grup, prezentînd-o vicontelui Hatton. Vicontele era un bărbat în vîrstă, cu părul blond-gri și fața ca o hîrtie mototolită. Deși o trata cu politețe, o privea cu un amestec de precauție și acuzare care nu i-a scăpat. Lui Vivien nu i-a trebuit mult timp să-și amintească că și el și Wenman erau pomeniți în carnetul ei.

Avusese de-a face cu ei. Disconfortul a cuprins-o ca o adiere de gheață. Fusese destul de rău să trebuiască să citească tot ce scrisese în blestematul de carnet, dar și mai rău era să dea nas în nas cu bărbatii cu care se culcase. Cîți dintre foștii ei amanți erau acolo în seara asta? S-a întors spre Grant și i-a aruncat o privire acuzatoare.

Înainte să poată scoate un cuvînt a fost abordată de un bărbat roșcat cu ochii mici, ca două bucăți de cărbune. Spre deosebire de ceilalți, el nu se prefăcea că nu ar fi cunoscut-o. I-a luat mîinile într-ale lui și i le-a strîns posesiv, aproape familiar, părăind să nu observe că Grant se încordase, lîngă ea.

– Dumnezeule, Vivien! a spus bărbatul cu glas forțat. Chiar am crezut c-ai murit. Cum ai putut să dispari așa? Chiar nu te-ai gîndit prin ce trec eu? Nu știam cum să dau de tine, nu știam dacă ești bine. În timp ce vorbea, respirația cu iz de băutură

o izbea în față. Deși nu ar fi trebuit să-mi fac griji, cunoscându-te. A făcut o pauză și s-a uitat încruntat la Grant, apoi s-a întors înapoi la Vivien. Ai căzut mereu în picioare, ca o pisică, nu-i așa?

Vivien își abandonase mâinile într-ale lui. Era conștientă că toți cei aflați în încăpere se uitau la ei.

– Bună seara, Gerard, a spus Grant.

Bineînțeles. Era Gerard, fostul ei protector. Vivien a încercat să-i zîmbească dar buzele îi tremurau. Furie, protest, rușine, toate o chinuiau. Se simțea ca un exponat pus acolo pentru a-i amuza pe nobilii cei snobi.

Părînd să nu observe că atrăgeau atenția tuturor, Gerard a strîns-o și mai tare de mâini și i-a șoptit la ureche:

– Promite-mi că te strecoari afară mai tîrziu. Trebuie să vorbim.

– Îți promit, a șoptit ea și și-a eliberat mâinile din strînsoare.

Gerard s-a îndepărtat iar Vivien a luat-o în direcție opusă. Abia dacă vedea pe unde călca. Grant a urmat-o, deși nu părea mai încîntat decît ea de întreaga situație. Din pragul salonului, Vivien a văzut o galerie de tablouri, cu bănci înșirate de-a lungul pereților. S-a oprit în fața portretului unuia dintre strămoșii lui Lichfield și s-a oprit, cu brațele încrucișate la piept.

A știut fără să se întoarcă: Grant era lângă ea. A vorbit printre dinți; fălcile îi înțepeniseră din cauza furiei. A avut însă grijă să nu fie auzită de un alt cuplu, aflat la celălalt capăt al galeriei.

– Cum ai reușit? M-am întâlnit cu trei dintre foștii mei amanți în mai puțin de zece minute. Văd că ai reușit să-i strecuri pe toți pe lista de invitați.

– Lady Lichfield s-a lăsat convinsă să trimită câteva invitații în plus.

– Cîtă amabilitate! a replicat Vivien cu amărăciune.

– Unde naiba ai crezut că vii, Vivien? Știai că ne vom folosi de ocazie ca să te scoatem la lumină.

– Ai făcut mai mult decît atît. I-ai invitat pe toți cei care ar putea să-mi dorească răul! Sînt pe post de momeală iar tu aștepti să vezi cine va mușca!

– Sînt prezenți șase agenți și polițiști, fără să mă pun pe mine la socoteală sau pe sir Ross. Cu toții sîntem cu ochii pe tine. Nu ești deloc în pericol.

Cuvintele lui au fost departe de a o liniști. A izbucnit, furioasă:

– Ai fi putut să-mi spui ce ai de gînd! Dar nu ai făcut-o, pentru că ai vrut să fiu luată pe nepregătite, să fiu umilită și făcută de rușine, vîzîndu-i pe toți cei cu care m-am culcat.

– Crezi deci că este doar o pedeapsă pe care am pus-o la cale? a răbufnit la rîndul lui. Gîndește-te mai bine, Vivien. Agenții din Bow Street au lucruri mai bune de făcut decît să se ocupe de vendete

personale. Treaba mea este să-l prind pe cel care a încercat să te omoare, iar acesta este cel mai bun mod de a o face. Iar faptul că te simți rușinată pentru trecutul tău nu are nici o legătură cu mine.

– Ești un arogant, un... A încercat să găsească un cuvânt dur și a ridicat mâna să-l pălmuiască.

– Haide, fă-o, dacă astfel te vei simți mai bine, i-a spus încet Grant.

Vivien se uita la el. Era atât de frumos în costumul lui negru, de seară, atât de puternic și de invulnerabil! O palmă de-a ei nu ar fi făcut altceva decât să-l amuze. A strâns pumnul și l-a proptit în talie, încercînd să controleze tumultul emoțiilor.

– Nu poți suporta ideea de a răni pe cineva, nu-i așa? i-a șoptit Grant. Chiar și atunci cînd o merită. Dar nu ești tu cea adevărată. Tu ești în stare să smulgi inima din pieptul cuiva și să i-o zdrobești sub călcîi. Ce naiba s-a întîmplat cu tine?

Ea nu se mai simțise cu adevărat ca o prostituată pînă atunci. În clipa aceea și-a dorit – pentru prima oară – să se schimbe pe loc în cealaltă Vivien, cea fără rușine, care făcea numai ce-i plăcea. Pînă atunci îl privise pe Grant ca pe protectorul ei, ca pe prietenul ei. Se îndrăgostise de el, deși nu se aștepta la nimic bun. Numai că el nu-i era prieten. Îi era adversar, așa cum erau toți cei prezenți acolo în seara aceea. Se simțea singură, ca o femeie care urma să fie omorîta cu

pietre. Ei bine... naiba să-i ia pe toți! N-aveau decît să se holbeze la ea.

Palidă, a ridicat capul și l-a privit în ochi pe Grant.

– Bine, a spus încet. În seara asta le voi da tuturor, inclusiv ție, ceea ce-și doresc.

– Ce naiba vrei să spui cu asta?

– Încerc doar să-ți ușurez sarcina.

Și-a îndreptat umerii și a ieșit din galerie cu pași siguri. A intrat în salon ca un gladiator. Grant o urma, cu privirea ațintită asupra siluetei ei fragile. O părăsise orice urmă de rușine sau timiditate. A trecut printre oaspeți cu spatele drept, cu fruntea sus, ca o regină. Era ca și cum vechea Vivien se întorsese, la fel de atrăgătoare și de cochetă ca întotdeauna.

Flirtînd deschis, Vivien a început să atragă bărbații ca muștele la borcanul cu miere. În cîteva minute, cinci bărbați o înconjurau deja. Trei dintre ei erau foști iubiți care păreau mai mult decît dornici să reînnoade relația cu ea. Vivien a terminat repede paharul cu vin pe care îl ținea între degetele delicate și l-a acceptat imediat pe al doilea.

Grant a făcut cîteva pași înapoi, simțindu-se ca un om înfometat care era obligat să flămînzească la propriul picnic, în timp ce alții se înfruptau. În acel moment a simțit mîna lui Cannon încleștîndu-se pe umărul lui.

– Las-o în pace, i-a șoptit. Face exact ce trebuie. Este o femeie deșteaptă, prietena asta a ta.

– Vivien își revine, încetul cu încetul, i-a răspuns cu amărăciune Grant. Nu are odihnă pînă cînd nu-i face pe toți bărbații din încăperea să o dorească.

– Chiar așa? Uită-te mai bine, Morgan, și spune-mi ce vezi.

– O curtezană care se simte al dracului de bine, a spus Grant și a luat o gură zdravănă de coniac.

– Zău? Eu văd o femeie cu broboane de transpirație pe frunte, cu degetele încleștate pe paharul cu vin. Văd o femeie tensionată care încearcă să se achite de o treabă care nu-i face plăcere, indiferent de felul în care se simte, de cît este de stînjinită.

Grant a pufnit:

– Vivien nu e niciodată stînjinită.

Cannon l-a privit mai atent.

– Dacă spui tu... Deși în clipa de față nu așa avea prea mare încredere în obiectivitatea ta.

Grant a așteptat ca magistratul să se îndepărteze și abia atunci i-a răspuns:

– Nici eu.

A continuat să o supravegheze pe Vivien, chinuit de gelozie și de furie. Așa trebuia să pățească orice bărbat suficient de prost încît să țină la ea. A privit-o flirtînd, stînd de vorbă cu vechi iubiți și nu a putut să-și scoată din minte detaliile sordide despre ce și cum făcuse cu fiecare dintre

ei. Ar fi vrut să bată pe cineva, să-l strângă de gît... ar fi făcut orice ca să se liniștească. Nu fusese conștient pînă atunci că era capabil de o asemenea furie irațională, iar descoperirea l-a uluit.

Pînă acum, Vivien nu știuse că era posibil să afișezi o fațadă de veselie și plăcere cînd de fapt ești îngrozitor de trist. Era o adevărată tortură să stea acolo și să se prefacă interesată de toți acei bărbați care o înconjura, cînd de fapt nu-și dorea decît să fie singură.

Nu se uita spre Grant, dar îl zărea cu coada ochiului: un uriaș nefericit care arăta de parcă ar fi înghițit un roi de albine. Îl considera cauza tuturor problemelor ei, deși nu era tocmai dreaptă. Dacă nu ar fi dus genul acela de viață nu ar fi avut nevoie de protecția lui. Ea era de vină pentru întreaga situație. Dar nici el nu ar fi trebuit să se poarte așa cu ea: cînd drăguț și atent, cînd sarcastic și superior. Le-ar fi fost amîndurora mai ușor dacă ar fi plăcut-o sau ar fi urît-o, în loc să o chinuiască, schimbîndu-și mereu starea de spirit.

Lordul Gerard i-a atras atenția de la distanță. Stătea lîngă ușile mari de sticlă care dădeau spre grădină. Și-a înclinat capul întrebător și i-a făcut semn spre ușă.

Vivien a înțeles că voia să o vadă afară, așa că i-a făcut cu ochiul, deși inima i s-a strîns. Fără îndoială că va încerca să o seducă... sau să o

strângă de gît. Ca un fost protector al ei, extrem de gelos, ar fi putut foarte bine să fi fost cel care o aruncase în Tamisa. Se temea să rămînă singură cu el. Dar Grant îi spusese că era în siguranță iar ea îl credea.

Știind că trebuia să scape de mulțimea de bărbați care o înconjurau, s-a uitat după Grant. Privirile i-au fost atrase de un bărbat înalt, cu părul grizonat și o față lungă, colțuroasă. Bărbatul o privea fix. Deși nu era frumos, avea ceva distins în înfățișare. Ceea ce i-a atras însă atenția a fost ura nemăsurată din ochii lui.

Deranjată, și-a desprins privirea de la el și a continuat să-l caute pe Grant. L-a reperat repede, pentru că se distingea din mulțime, și i-a aruncat o privire plină de subînțeles. Semnalul subtil a fost înțeles. A venit imediat lîngă ea și a scos-o din mulțime, ignorînd protestele celor din jur.

– Ce este? a întrebat, aplecîndu-se ca să-i audă șoapta.

– Danseză cu mine.

El s-a strîmbat:

– Nu dansez prea bine.

– Lordul Gerard mi-a făcut semn să ne întîlnim în grădină. Speram să dansezi cu mine și să trecem astfel în cealaltă parte a salonului, ca să mă pot strecura discret afară.

Grant a ezitat, cu privirea ațintită spre ușile mari. Era clar că o întîlnire dintre Gerard și Vivien îi

putea furniza informații valoroase. Iar faptul că Vivien era dispusă să dea ochii cu fostul ei amant, care era posibil să fi încercat să o omoare, era o dovadă de curaj. Și totuși n-ar fi vrut ca ea să facă asta. Era gelos, preocupat de siguranța lor, iar în clipa aceea nu-și mai dorea nimic mai mult decât să fie singur cu ea.

– Cum rămîne cu glezna ta? a întrebat el.

– Mă descurc, i-a răspuns ea imediat. Mă mai înțeapă doar din cînd în cînd.

– Cînd vei ieși afară să stai cît mai aproape de casă. Să nu te aventurezi dincolo de porțile care dau spre pajiște. Ne-am înțeles?

– Da, bineînțeles.

Fără voia lui, a antrenat-o lîngă ceilalți dansatori pentru că tocmai începea un vals. În ciuda tensiunii pe care o resimțea, sau poate tocmai datorită ei, Vivien nu se putea abține să nu chicotească. Grant nu mințise deloc – chiar nu era un bun dansator. Știa toate mișcărilor dar nu era deloc grațios și se purta cu ea ca și cum ar fi fost o păpușă de cîrpă.

Mai mult luptîndu-se decât dansînd au ajuns încet-încet în celălalt capăt al încăperii. Grant se uita fix la buclele ei roșii, ridicate în vîrfurile capului. Era îngrozit să nu cumva să o calce. Un singur pas greșit și o schilodea pe viață. Vivien era tăcută, aparent la fel de încordată ca și el. La un moment dat a auzit un sunet care i s-a părut că aducea cu un hohot de plîns. I-a pus două degete sub bărbie

și a obligat-o să-l privească. Buzele îi tremurau violent iar ochii îi rîdeau.

– Dansezi groaznic, a oftat Vivien și și-a mușcat buza, ca să nu izbucnească și mai tare.

Grant era jignit și ușurat deopotrivă.

– Ți-am spus, a mîrîit el.

– Nu e vina ta, zău nu e. Te-ai descurca mult mai bine cu o parteneră mai înaltă. Sîntem foarte nepotriviiți. A clătinat din cap și a repetat, gînditoare: foarte nepotriviiți.

– Da. De fapt Grant nu era de acord cu ea, dar nu-i păsa. Iubea picioarele ei scurte, talia ei înaltă, mîinile ei mici... felul în care o simțea în brațele lui... iubea fiecare detaliu, perfect sau imperfect. Senzațiile i se răspîndeau în corp asemenea opiumului. Dintre toate femeile pe care le cunoscuse... de ce tocmai ea?

Muzica era în crescendo, sala de bal strălucea de lumini și culori. Grant a împins-o ușor pe Vivien pe ușă:

– Du-te, i-a șoptit. Gerard te așteaptă. Și a acoperit-o cu spatele lui lat cînd ea s-a strecurat afară, să se întîlnească cu fostul amant.

CAPITOLUL 10

Panta din spatele conacului fusese transformată într-o succesiune de trei terase. Trepte late dădeau spre pajiștea cea mai de jos, care arăta ca o catifea înflorată, mărginită de tise atent tăiate. Era o grădină de modă veche, perfect trasată, cu răzoare de flori de diverse forme geometrice. O poartă din fier forjat marca intrarea spre pajiște, flancată de vase mari, din bronz.

Pentru că nu-l vedea pe lord Gerard, Vivien a coborât treptele. Grant o avertizase să nu se îndepărteze, dar se părea că nu avea încotro. Și-a reprimat un oftat și s-a întors în loc.

– Vivien, a auzit șoapta lui Gerard. Pe aici. Tremurînd în răcoarea întunericului, Vivien a trecut de cealaltă parte a porții și s-a trezit față în față cu Gerard. În lumina albastruie a lunii, chipul lui părea palid și lipsit de formă, ca o cremă blancmangé. Era de înălțime și constituție medie, cu un început vizibil de chelie. Vivien l-a studiat, gîndindu-se că

dacă fusese într-adevăr amanta acestui bărbat ar fi trebuit să-și amintească ceva, orice, în legătură cu el. Și totuși, nici chipul, nici sunetul vocii lui nu trezeau nici o fantomă a trecutului.

A dat să o îmbrățișeze, dar ea s-a retras imediat.

Gerard a rîs înfundat și a clătinat admirativ din cap.

– Ce-ți mai place să te joci cu mine, Vivien! a murmurat. Ești la fel de frumoasă ca întotdeauna. Numai Dumnezeu știe cît mi-ai lipsit.

– Nu pot să rămîn mult, i-a răspuns ea, străduindu-se să fie cît mai frivolă. Nu vreau să pierd nici o bîrfă, pentru că am lipsit mult prea mult.

– Unde-ai fost în ultima lună? Haide, poți să ai încredere într-un vechi prieten.

– Chiar ești prietenul meu? I-a tachinat ea.

– Dacă eu nu sînt, înseamnă că nu ai niciunul.

Din nefericire, acest lucru putea fi adevărat. Vivien a înclinat capul, pozînd cochet:

– Nu este cazul să-ți dau socoteală, domnule:

– Cred totuși că sînt îndreptățit să-ți pun cîteva întrebări, draguțo.

– Ai cinci minute la dispoziție, apoi mă întorc la bal.

– Bine. Să începem cu Morgan, dragul tău prieten. Ce îți este? Doar nu l-ai acceptat drept cel mai recent protector al tău – sau poate că standardele tale au scăzut simțitor în ultima vreme.

Oh, bănuiesc că unor femei poate să le pară atrăgător, într-un fel primitiv... dar este un om de rînd. Un agent, pentru numele lui Dumnezeu! Ce fel de șaradă mai e și asta?

– Nici o șaradă, i-a răspuns ea cu dispreț. Cum îndrăznea această creatură fără talie, indolentă, să se lege de faptul că Morgan nu avea sînge albastru? Oh, avea lipsurile lui, era adevărat... dar era de o sută de ori mai bărbat ca Gerard. Este un bărbat atrăgător, a spus cu voce tare.

– O gorilă supradimensionată, a pufnit Gerard.

– Mă amuză. Și își poate permite să-mi facă toate plăcerile. Pentru moment e suficient.

– Te potrivești mai bine cu mine, a spus Gerard coborînd tonul. Și o știm prea bine amîndoi. Privirea lui de obsidian a studiat-o cu lăcomie. Acum, că problema care ne despărțea pare să fi dispărut, nu văd de ce nu am putea să reînnodăm relația.

Problemă? Despre ce problemă era vorba? Vivien și-a mascat tresărirea de curiozitate sub un căscat.

– Ai discutat cu Morgan despre mine, i-a spus leneș.

– Credeam că ai murit. Altfel nu i-aș fi spus nimic ticălosului.

– I-ai pomenit și despre „problema” noastră?

– Bineînțeles că nu. N-aș spune nimănui un cuvînt despre asta, și apoi... pentru că dispăru-seși, m-am temut că va arunca o lumină proastă

asupra mea. A făcut o pauză, după care a întrebat-o, aproape prosteste: și cum s-a terminat, pînă la urmă?

– Ce să se termine?

– Nu fi obtuză, dragă. Sarcina, bineînțeles. Este evident că ai pierdut-o, poate că intenționat ai... S-a oprit, stîmjenit. M-am gîndit mult și recunosc că am greșit cînd ți-am spus că nu voi recunoaște copilul. Dar știi prea bine cum stau lucrurile între mine și soția mea. Are o sănătate delicată, iar dacă ar fi aflat de sarcină ar fi suferit și mai mult. Iar apoi, nici nu sînt absolut sigur că e al meu.

Vivien s-a întors. I se învîrtea capul. *Sarcină*. Purtase un copil în pîntec. A dus încet mîna la abdomenul plat. Nu putea fi adevărat, și-a spus. Dumnezeu, dacă fusese însărcinată, ce se întîmplase cu copilul? O treceau fiorii cînd se gîndea la posibilități. Trebuie să fi pierdut sarcina. Nici nu voia să ia în seamă altceva.

Oripilată, a închis ochii, strîngîndu-i cu putere. Doar nu avortase... sau poate că o făcuse? O mulțime de întrebări o asaltau, rănind-o.

– Înțeleg, a spus Gerard observîndu-i stinghereala și deducînd din ea că alesese să pună capăt sarcinii. Nu trebuie să te învinovățești, drăguțo. Nu ești genul matern. Talentele tale sînt altele.

Buzele i s-au întredeschis dar nu a putut scoate nici un sunet. Cu toată durerea și cu tot sentimentul de vinovăție, se gîndea la un singur

lucru: Grant nu trebuia să afle. Dacă ar fi știut ce făcuse disprețul lui nu ar fi avut margini. Ar fi urât-o pentru eternitate... dar nu mai mult decât se disprețuia singură.

– Vivien. Vocea lui Gerard i-a tulburat gândurile. A venit prin spatele ei și a îmbrățișat-o. Părăsește-l pe Morgan și întoarce-te la mine. În noaptea asta. E un biet om de rînd. Nu poate face pentru tine ce pot eu. O știi prea bine.

I-au venit în minte o mulțime de cuvinte otrăvitoare, furioase, dar s-a abținut. Nu era bine să și-l facă dușman. Putea să se dovedească folositor, în viitor. A încercat să-i zîmbească:

– Mă mai gîndesc, i-a spus. Nu mă aștepta în seara asta, totuși. Și acum... va trebui să ne întoarcem separat în sala de bal. Nu vreau să-l pun pe Morgan într-o lumină proastă apărînd cu tine.

– Dă-mi un sărut de despărțire, i-a cerut Gerard.

L-a privit provocator:

– Știi că nu ne-am mai putea opri după asta, dragule. Du-te, te rog.

El a prins-o de mîină și i-a strîns-o, sărutîndu-i mînușa. De îndată ce s-a îndepărtat, zîmbetul ei s-a stins. Și-a dus mîina la frunte, încercînd să nu izbucnească în plîns. A luat-o pe altă parte decât Gerard ca să se întoarcă la conac.

Chinută de regrete și de o teamă amară, Vivien s-a oprit lîngă un gard viu înalt care străjuia o statuie. A simțit o adiere care a răcorit-o puțin. Se

simțea înfierbîntată, amețită și a știut că trebuia să-și revină înainte să intre în salon. Nu voia să dea ochii cu mulțimea și mai ales cu Grant.

– Tîră! O voce de bărbat, plină de ură a străpuns liniștea, sperînd-o. Nu mă voi opri pînă nu te văd moartă.

Îngrozită, Vivien s-a întors, încercînd să-l vadă pe posesorul vocii. Umbre jucau în jurul ei. Inima îi bătea cu putere. Sunetul unor pași a făcut-o să tresară ca un iepure speriat. Și-a prins poalele fustei și a luat-o la fugă pe trepte, împiedicîndu-se, încercînd să ajungă cît mai repede la casa luminată. A alunecat pe ceva, probabil pe o frunzele umede și a căzut rău, lovindu-se cu bărbia de treapta de sus. Plîngînd de durere, a încercat să se ridice și să o ia din nou la fugă, dar era prea tîrziu – o pereche de brațe se încleștau deja în jurul ei.

– Nu, a gemut ea încercînd să se ferească, dar brațele o strîngeau ca o menghină.

A auzit o voce aspră răsunîndu-i în ureche și i-au trebuit cîteva secunde să o recunoască:

– Liniștește-te, Vivien. Eu sînt. Uită-te la mine, la naiba.

A clipit des, pînă cînd vederea i s-a limpezit.

– Grant, a spus cu respirația întretăiată. Probabil că o văzuse din casă și alergase imediat spre ea. A ținut-o în brațe acolo, pe trepte, cu fața doar la cîteva centimetri de a ei. Vivien s-a agățat

de el cu un oftat de ușurare, cuprinzându-l cu brațele de după gât: oh, îi mulțumesc lui Dumnezeu!

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el. De ce fugeai?

Ea și-a umezit buzele și a încercat să vorbească coerent.

– Mi-a vorbit cineva, din spatele statuii.

– Gerard?

– Nu, nu cred... Nu părea vocea lui, dar nu...

Oh, uite! I-a arătat o umbră care dispărea după tufișuri.

– E Flagstad, a spus Grant. Unul dintre agenți. Dacă mai e cineva pe acolo, îl va găsi.

– N-ar trebui să-l urmărești și tu?

Grant s-a jucat cu o buclă de-a ei care i se desprinsese din coc și i-a zîmbit:

– Îmi dai de înțeles că ar trebui să te las singură?

– Nu, a spus ea imediat și l-a strîns mai tare. Nu și după ce mi-a spus.

Zîmbetul lui a dispărut:

– Ce ți-a spus, Vivien?

Ea a ezitat. Nu trebuia să pomenească nimic despre sarcină... cel puțin pînă nu afla mai multe. S-a așezat mai bine în brațele lui și i-a răspuns cu grijă:

– Că nu se va opri pînă nu mă va vedea moartă.

– Vocea ți s-a părut familiară?

– Nu, deloc.

Grant i-a ridicat una din mănuși pînă spre cot iar degetele i-au atins în treacăt pielea, în interiorul încheieturii. Deși și el purta mănuși, atingerea lui l-a dat încredere.

– Ești rănită? a întrebat-o.

– Piciorul... dar cred că e doar o zgîrietură. A protestat cînd el i-a ridicat fusta: nu, nu acolo! Așteaptă!

– Pielea nu pare crăpată. Grant îi studia atent locul unde se lovise, fără să o ia în seamă. Stai nemișcată.

– Nu pot să stau cînd tu îmi dezvelești... Oh, dă-mi drumul! A văzut, îngrozită, că se apropia cineva. Grant i-a tras la loc fusta, dar sir Ross Cannon ajunsese deja. Și-a lipit obrazul îmbujorat de pieptul lui Grant și a ridicat ochii spre Cannon.

– Flagstad nu l-a recunoscut pe bărbat din cauza întunericii. A putut doar să spună că era înalt, grizonat și subțire. Și, ca o coincidență sau nu, trăsura lordului Lane, a plecat în urmă cu cîteva clipe.

– Lane, a repetat încruntat Grant. Nu este pe lista de suspecți.

– Era pomenit în carnețelul domnișoarei Duvall?

– Nu, au răspuns la unison Vivien și Grant.

Vivien s-a agățat de partea din față a hainei lui.

– În salon am observat un bărbat mai în vîrstă care se uita fix la mine... ca și cum m-ar urî. Avea nasul ca un cioc de vultur. Să fi fost lordul Lane?

– Este posibil, i-a răspuns gânditor Grant. Dar al naibii să fiu dacă știu ce legătură are cu tine. Nu i-am mai auzit numele pomenit pînă acum.

– Lasă-mă pe mine să cercetez ce legătură ar putea avea cu cazul domnișoarei Duvall, a spus Cannon. Deși suna ca o întrebare, era clar că nu cerea permisiunea nimănui să o facă. Lane a fost în fruntea grupului care s-a opus mișcării mele de extindere a supravegherii de noapte. Aș vrea să-l întorc această favoare.

– Negreșit, i-a răspuns Grant. A ajutat-o pe Vivien să se ridice.

– Pot merge acasă? a întrebat ea încet și a primit răspuns din partea lui sir Ross.

– Nu văd de ce nu. Te-ai descurcat bine în seara asta, domnișoară Duvall. După părerea mea nu va mai trece mult pînă să închidem cazul. Vei putea să te întorci curînd la vechea ta viață.

– Mulțumesc, i-a spus Vivien cu tristețe. Poate că era nerecunoscătoare, dar nu era deloc nerăbdătoare să se întoarcă la vechea ei viață. Și cum rămînea cu memoria ei? Cînd o să-i revină? Dar oare o să-i mai revină vreodată? Dacă trebuia să-și petreacă restul zilelor fără trecut, fără toate acele amintiri și secrete care întregesc un om? Chiar dacă Grant și Cannon îl găseau pe cel care încercase să o omoare și avea să fie în siguranță, ea tot își va privi viitorul cu nesiguranță. Nu știa cine era,

cine ar fi trebuit să fie. Ce pedeapsă stranie, să-ți fie răpită jumătate din viață!

Simțindu-i disperarea din suflet, Grant a prins-o ușor de braț. A condus-o spre aleea care dădea spre șirul de trăsuri aliniate, așteptând.

– Ce va crede lady Lichfield, ce vor zice ceilalți dacă dispărem fără să spunem la revedere? a întrebat Vivien.

– Vor presupune că te-am luat pe sus și te-am dus acasă ca să mă culc cu tine.

Ea a clipit, auzind cuvintele atât de directe. A fost tentată să-l întrebe dacă era exact ce avea de gând să facă. Dar vorbele i s-au oprit în gât... pentru că și-a dat seama că și ea voia același lucru. Simțea nevoia de câteva minute de plăcută apropiere. Ce rău făcea dacă i se dăruia? Doar o mai făcuseră și înainte. Numai că nu-și mai amintea. Și de ce să nu se întâmple din nou? Doar nu avea cine știe ce reputație de apărat. Se simțea goală pe dinăuntru, singură și speriată... Voia să-i facă lui o plăcere... și ei.

Ar fi trebuit să-și abată gândurile de la asta. Dar simțea o pornire aproape sălbatică, de parcă se aventurase deja pe un drum și nu mai avea cale de întoarcere.

Vizitiul i-a văzut apropiindu-se și s-a grăbit să lase treapta mobilă. Era mult prea bine dresat ca să se arate surprins de plecarea lor atât de rapidă. Nu a întrebat nimic, cu excepția destinației.

– Acasă, i-a răspuns Grant și a ajutat-o pe Vivien să urce.

Vivien și-a ridicat puțin fusta și s-a uitat la gleznă.

– Te doare? a întrebat Grant.

– Nu chiar, dar... S-a uitat spre locul unde ținea câteva sticle din cristal. Pot să beau puțin coniac? Mă simt puțin nesigură după cele întâmplate.

Fără să scoată un cuvânt, Grant-i-a turnat puțin coniac în pahar și i l-a oferit. Vivien l-a luat, l-a dus la gură și l-a băut dintr-o suflare. Căldura i s-a răspândit în tot corpul. Și-a înăbușit un acces de tuse și i-a întins înapoi paharul:

– Încă unul, te rog, i-a spus cu voce răgușită.

El a ridicat o sprânceană și a privit-o atent în timp ce i-a umplut din nou paharul. Cel de-al doilea coniac a alunecat pe gât mai ușor ca primul și a avut aceeași senzație de căldură catifelată. Oftând, Vivien i-a înapoiat paharul și s-a ghemuit într-un colț al trăsurii.

– Oh, e mult mai bine, a murmurat.

– Nu ai motive să te temi, Vivien, i-a spus Grant bănuind că de aceea ceruse de băut. Nu-i voi permite lui Lane sau altcuiva să-ți facă vreun rău.

– Știu.

I-a zîmbit încrezătoare, dar totul a dispărut când el a întrebat-o:

– Ce-ai vorbit cu Gerard?

– Nimic important.

– Spune-mi ce ați discutat. Decid eu dacă este sau nu important.

Pentru că nu i-ar fi spus pentru nimic în lume despre sarcină, a căutat înfrigurată ceva să-i spună.

– Păi... lordul Gerard m-a întrebat de ce sînt cu tine, de vreme ce ești un om din popor.

Comentariul i-a provocat un zîmbet amuzat. Vivien a bănuț că mai fusese și în trecut ținta unor astfel de comentarii.

– Se pricepe de minune să judece caractere. Continuă.

– Mi-a cerut să te părăsesc și să mă întorc la el.

– Și ce i-ai răspuns?

– Nu i-am spus nici da nici nu, doar că mă mai gîndesc.

– E o manevră înțeleaptă, i-a spus cu răceală. E bine să ai mai multe alternative, în poziția în care te afli.

– Nu voi redeveni amanta lui, a spus, insultată că el ar fi putut gîndi asta.

– Cine poate să știe? Părea hotărît să o necăjească. Atunci cînd toate astea se vor sfîrși...

– Asta vrei să fac? I-a întrebat, supărată. Să mă întorc la Gerard? Sau să găsesc un alt bărbat care să mă întrețină?

– Nu, nu asta vreau.

– Atunci ce... A gemut cînd el a tras-o spre el, cu lăcomia unui tigru, și a așezat-o în poala lui.

Și-a înfipt o mână în coafura ei, stricînd-o definitiv și făcînd ca acele să cadă pe podeaua trăsुरii.

Respira greu. Era gelos, frustrat, dureros de excitat, și toate astea din cauza făpturii provocatoare din brațele lui. Se săturase să-și mai dorească ceea ce nu putea avea, să tot țină șeama de conștiință.

– Vreau să stai cu mine, i-a spus. Vreau să fii a mea.

Vivien îl privea atentă cu ochii ei albaștri, părănd să-i înțeleagă chinul. I-a atins obrazul cu mîna rece, înmănușată.

– Atunci așa va fi, i-a șoptit. Pentru că și eu te vreau.

Cuvintele au eliberat un demon dinăuntrul lui. Incapabil să se oprească, Grant i-a smuls mănușa de pe mîină. I-a prins mîina și i-a lipit-o strîns de buze, savurînd pielea ei catifelată. I-a întors palma și i-a sărutat-o, închizînd ochii de dorință.

Cînd i-a eliberat mîina, Vivien și-a trecut degetele tremurînde pe gîtul lui. El nu mai avea nevoie de nici o încurajare. I-a zdrobit gura cu gura lui, cerîndu-i să se deschidă pentru el. Buzele ei s-au desfăcut, atrăgîndu-l cu dulceața lor. Cu un geamăt, Grant a așezat-o și mai bine în poala lui. Sărutul era tot mai pasional, o gusta tot mai adînc, dar în loc să se sature căuta cu disperare tot mai mult.

S-a desprins brusc din sărut și i-a privit chipul îmbujorat.

– Nu mă mai satur de tine, i-a spus cu voce ușor răgușită. Ești atât de frumoasă, de dulce... Vivien, lasă-mă să... Mîinile lui se luptau cu partea din spate a rochiei ei, trăgînd și rupînd. Materialul de culoarea aurului a cedat cu un zgomot surd, capsele s-au desprins iar cupele corsetului au căzut, dezvelindu-i pielea albă. I-a cuprins în palme sîinii rotunzi și s-a jucat cu sfîrcurile pînă cînd s-au întărit și au devenit de un roz aprins. Vivien și-a mușcat buzele și s-a arcuit cînd capul lui a coborît pe pieptul ei. Căldura gurii lui îi învăluia sîinii, sfîrcurile erau asaltate de limba lui.

Amețită de coniac și de atîtea senzații, Vivien l-a cuprins cu ambele mîini. Trupul lui mare tremura din cauza dorinței aprinse. Vivien a închis ochii și s-a lăsat mistuită de sentimentul pur fizic. O umbră de rușine i-a trecut prin minte preț de o clipă. Doar o femeie fără jenă, o curtezană i-ar fi permis unui bărbat să-i facă asta în trăsură. Dar nu-i păsa. Nu conta cînd, cum sau unde o atingea. Îl dorea la fel de mult cum o dorea și el și nimic pe lume nu-i mai putea despărți acum.

El s-a mutat la celălalt sfîrc, încercuindu-l cu vîrfurile limbii. Cu fiecare atingere, simțea niște furnicătuiri delicioase în stomac și adînc între coapse.

Grant și-a sos la rîndul lui mănușa și i-a prins glezna. A urcat spre genunchi, cu palma

desfăcută, apoi și mai sus, acolo unde era jarteaua. A explorat pielea moale de deasupra ei și și-a strecurat mâna în pantalonăși, ajungînd pînă la triumghiul de păr creț.

Vivien i s-a împotrivit din reflex, foindu-se în poala lui. Gura lui a pus imediat stăpînire pe a ei, într-un sărut arzător. Degetele lui și-au continuat explorarea, cu atingeri lungi, ușoare, șocînd-o cu o plăcere viscerală care o făcea să-și dorească să țipe.

Îi simțea erecția înghiontind-o și și-a dat seama că era pregătit să o posede chiar acolo, în trăsură.

Degetele lui au descoperit locul umed dintre picioarele ei. Fără să o prevină, și-a strecurat degetul mijlociu înăuntru ei. La început Vivien s-a împotrivit și s-a tras înapoi. Grant i-a șoptit cuvinte dulci la ureche iar carnea ei s-a strîns în jurul degetului lui.

– Ești atît de strîmtă, i-a spus cu vocea îngroșată. De ce? Te temi?

– Da, i-a șoptit ea, cu toate simțurile în alertă.

– Nu ai de ce să te temi.

– Eu... nu-mi amintesc cum se face. Degetul lui a alunecat mai ușor înăuntru ei și un val neașteptat ce umezeală i-a pregătit drumul. Durerea plăcută era tot mai puternică, mai ascuțită, așa că s-a agățat cu disperare de haina lui.

Lumea din jurul lor dispăruse. Simțea nevoia să-i atingă pielea, dar îi despărțeau straturi și

straturi de haine. A sărutat-o din nou. Gura lui era fierbinte, aspră. Au gemut amândoi, copleșiți de plăcerea sărutului.

– Te iubesc, i-a șoptit el privind-o în ochi.

– Nu trebuie să spui asta, i-a răspuns ea cu voce nesigură, deși cuvintele lui îi făceau o imensă plăcere.

– Te iubesc, i-a repetat el iar ochii i-au strălucit ca ai unei pisici în întuneric.

Ea l-a privit fără să scoată un cuvânt, întrebându-se dacă el realiza cu adevărat ce-i spunea, dacă nu cumva era genul de bărbat care nu făcea distincția între dragoste și dorință.

Trăsura a oprit și și-a dat seama că ajunseseră în King Street. Grant și-a plecat capul spre ea și i-a spus la ureche:

– Fă dragoste cu mine în noaptea asta, Vivien.

CAPITOLUL 11

Era târziu și servitorii se duseseră la culcare, cu excepția unuia singur care le-a deschis ușa. După ce a clipit de câteva ori, surprins, servitorul și-a ferit privirea de la silueta răvășită din brațele lui Grant.

Și-a dus prețioasa povară sus, pe scări. Înfășurată în haina lui, Vivien era tăcută și îmbujorată, cu fața pe jumătate ascunsă la pieptul lui. Părea nesigură, dar dornică. Grant își amintea cuvintele de dragoste spuse în trăsură și a roșit la rîndul lui, deși nu le regreta deloc, nici o secundă. Era pentru prima oară în viața lui de adult că-i spunea unei femei că o iubea. Descoperise o latură a lui pe care nu o cunoscuse pînă în seara aceea și voia să-i arate lui Vivien toată tandrețea și pasiunea de care era în stare.

Au ajuns în camera lui și a așezat-o pe Vivien lîngă pat. I-a netezit părul răvășit și a sărutat-o pe gură, modelîndu-i buzele după forma gurii lui. I-a

scos acele din păr și i l-a lăsat liber, să-i cadă pe umeri.

– Spune-mi ce să fac, i-a șoptit ea, strecurându-și mâinile pe sub haina lui și explorându-i conturul ferm al taliei și spatelui. Nu știi cum să-ți produc plăcere. Nu-mi amintesc cum se face.

– Îți vei aminti, i-a spus cu blîndețe. O ținea lipită de trupul lui excitat, savurînd apropierea ei delicioasă. Și-a lipit buzele de gîtul ei, gustînd pielea fragilă și și-a croit drum mai jos, pînă cînd a ajuns la adîncitura dintre sînii ei, care mirosea a vanilie. Vivien s-a înfiorat și s-a sprijinit de brațele lui, în timp ce inima îi bătea repede sub apăsarea ușoară a gurii lui.

A dezbrăcat-o încet, lăsînd hainele să se strîngă la picioarele ei, pe podea. Pielea ei era albă și luminoasă, trupul avea rotunjimi apetisante... A închis ochii pentru scurt timp, încercînd să-și stăvilească pasiunea violentă. Cînd i-a deschis din nou a văzut că Vivien se suise în pat și se acoperise cu cearșaful. Rușinea ei era atît de veridică, atît de... *virginală*, încît el s-a întrebat dacă așa fusese cu mult timp în urmă, înainte de a deveni curtezană.

– Nu te acoperi, i-a spus. Trupul tău este mult prea frumos ca să-l ascunzi.

Cearșaful nu s-a clintit nici măcar un centimetru.

– Mi-e frig, i-a răspuns dintr-o suflare, cu obraji roșii ca focul.

– Te încălzesc eu, i-a promis în timp ce-și scotea haina.

Vivien privea cum hainele lui cădeau rînd pe rînd pe jos, descoperind o piele mai aspră și mult mai întunecată la culoare ca a ei. Era uimită de puterea și de grația pe care i le inspira acest trup care fusese pedepsit, șlefuit și antrenat pînă cînd își pierduse și ultima urmă de blîndețe.

– Ai avut dreptate, i-a spus cu glas nesigur. Gol, ești o apariție impresionantă.

El i-a zîmbit și s-a apropiat. S-a aplecat deasupra ei, ținînd-o prizonieră între mîinile lui și a sărutat-o ușor pe păr.

– Vreun regret? a întreat-o. Spune-mi acum, înainte să vin lîngă tine în pat.

În loc de răspuns, Vivien l-a luat de gît și l-a tras spre ea. Trupul lui s-a lipit de al ei și într-o clipă toate gîndurile i s-au risipit și nu au mai rămas decît senzațiile... căldura pielii lui, părul aspru de pe piept, gura lui alunecîndu-i pe gît, pe umeri, pe sîni. Mîinile lui erau peste tot, mîngîind, explorînd.

Dacă avusese ceva dubii, undeva în adîncul minții, acum ele se risipiseră. Nu bănuise că un bărbat obișnuit cu duritățile vieții putea fi atît de tandru, că mîinile lui erau neimaginat de blînde atunci cînd o atingeau în locuri intime. Respira sacadat, ca și cum făcea un mare efort iar aerul pe care îl expira o ardea ca o flacără. A întins-o pe

pat, a sărutat-o și i-a mușcat în joacă sfîrcurile întărite.

L-a cuprins cu brațele și brusc i-a trecut un gând prin minte: cum de putuse să facă asta cu atît de mulți bărbați? Actul acesta se baza pe încredere, pe intimitate, mai mult decît și-ar fi putut imagina. Nu era posibil... Poate că totuși lumea se înșelase în privința ei... Dar nu a putut să-și ducă mai departe gândul.

A prins-o de mîină și i-a tras-o în jos, pînă cînd i-a atins sexul întărit. Curioasă, excitată, ea a înconjurat cu degetele forma masculină și a mîngîiat-o timid. Atingerea ei a părut să-l stîrnească peste măsură. A sărutat-o și mai profund și i-a desfăcut picioarele.

Vivien a avut o senzație de disconfort atunci cînd el a încercat să o pătrundă. S-a încordat, dar înainte să apuce să protesteze, el s-a împins cu forță în ea, cu un geamăt scurt. Lui Vivien i s-a tăiat răsufierea. Era o durere pe care nu o mai simțise niciodată – era sigură de asta. Nici o femeie nu putea să treacă prin așa ceva și să nu-și amintească. S-a proptit de pieptul lui și a încercat să-l respingă, dar el s-a mai împins o dată în ea. Era înăuntrul ei, cu totul, adînc și tare.

Grant era uimit de lacrimile ei, de durerea evidentă și de cît era de strîmtă.

– Mă doare, a gemut ea.

A ținut-o strâns în brațe, i-a șoptit vorbe care să o liniștească, i-a spus că o iubea, că va avea grijă de ea și că-i va alunga durerea, dacă-l va lăsa. Treptat, ea s-a relaxat și s-a agățat de el, înfigându-și degetele în mușchii puternici ai spatelui său. Încă înăuntrul ei, el și-a trecut mâna de-a lungul trupului ei, mângâind-o în locurile sensibile și forțînd-o să-i răspundă.

Cu un geamăt, ea și-a ridicat bazinul spre el; iar Grant a știut că durerea era pe cale să dispară. A continuat să o ațîțe, să o mîngîie și în același timp s-a mișcat înăuntrul ei, împingîndu-se din nou. Vivien a strigat și s-a arcurit instinctiv, ca să-l primească. A început să se miște în ritm lent, ca să-i sporească plăcerea. Încleștîndu-se în jurul lui, cu membrele tremurînd, ea a ajuns cu ușurință la orgasm. Grant a gemut și și-a îngropat fața în umărul ei, cunoscînd la rîndul lui eliberarea, mai puternică decît orice trăise pînă atunci.

În tăcerea grea care a urmat, Grant s-a retras cu grijă din ea și a găsit un semn care sfida orice logică. Uluit, cuprins de remușcări și furios pe el însuși, Grant fusese pus în fața unui fapt pe care nu l-ar fi crezut dacă nu ar fi avut dovada.

Vivien era – sau fusese pînă atunci – virgină.

S-a uitat la Vivien și a clătinat din cap, neîncrezător. Ea a tras repede cearșaful și s-a acoperit, privindu-l confuză. Grant își odihnea mâna pe

șoldul ei iar ea, deși a tresărit de durere, nu i-a dat-o deoparte.

– De ce a durut așa? a întrebat.

El nu i-a răspuns imediat, pentru că mintea îi era plină de întrebări.

– Pentru că ai fost virgină, i-a spus în final.

– Dar... nu aveam cum... eu... eu sînt Vivien Duvall, nu-i așa? Tu mi-ai spus... S-a oprit și l-a privit uluită.

– Dămnezeule, și-a spus în barbă, încercînd să înțeleagă cum de putuse să facă o asemenea eroare. Nu poți fi Vivien.

– Și dacă sînt? Dacă și tu și ceilalți v-ați înșelat în privința mea? Dacă...?

– Vivien Duvall nu avea cum să fie virgină, i-a spus privind-o de parcă nu o mai văzuse pînă atunci. Este imposibil. Fizic, sînteți identice... dar nu ești Vivien.

– Dar cum să semăn atît de bine cu ea? Asta doar dacă sîntem rude... poate chiar... A tăcut.

– Surori gemene? a sfîrșit el fraza, în locul ei. Tot ce se poate, dată fiind asemănarea fizică. Deși nimeni nu știa că Vivien ar fi avut o soră, cu atît mai puțin una geamănă, identică.

– Ești absolut sigur că nu sînt Vivien? I-a întrebat în șoaptă. Lucrurile pe care le-ai spus despre mine... bărbații cu care m-aș fi culcat... lucrurile scrise în carnetel... nu eram eu?

– Nu erai tu, i-a spus el.

L-a șocat izbucnind în lacrimi și acoperindu-și ochii cu mâinile. Lacrimile i se scurgeau printre degete.

Grant a luat-o în brațe și a ținut-o strâns la piept. Îi simțea lacrimile pe piele și remușcărilor îl chinuiau. A înjurat în gând și s-a străduit să o liniștească.

– Îmi pare rău pentru cele întâmplate, i-a șoptit. Nu-ți pot reda inocența. Sînt de neiertat.

– Nu, nu, suspina ea pe umărul. Nu plîng din cauza asta. Numai că... sînt atît de fericită că nu sînt Vivien și totuși... A încercat să-și înăbușe un suspin, dar nu a reușit. Credeam că am aflat cine sînt, și aproape că mă obișnuisem cu ideea, chiar dacă nu-mi amintesc nimic. Iar acum... Și-a tras nasul cu zgomot. Cine sînt? Nu mai suport să nu știu. Mă simt atît de... Din cauza hohotelor de plîns nu mai putea vorbi.

Grant a ținut-o în brațe cît timp a plîns, simțindu-se tot mai vinovat cu fiecare secundă care trecea.

– Voi afla, i-a spus hotărît. Drace... Nu mai plînge, te rog.

O mîngîia pe păr și se întreba cine naiba era și cum ajunsese în locul lui Vivien. Și cum de nu o căutase nimeni? Undeva trebuia să existe familia ei, prieteni, cineva care să se fi îngrijorat. Era posibil să fi fost și logodită. O fată frumoasă ca ea nu avea cum să nu fie curtată. Gîndul îl tulbura și mai tare.

Avea o viață întreagă despre care nici ea și nici el nu știau absolut nimic.

Și unde naiba era adevărata Vivien? Oare cel care încercase să o omoare o găsisese deja și terminase treaba pe care o începuse?

Bulversat de întorsătura de situații, Grant a așteptat ca Vivien – nu îi putea spune altfel decât Vivien – să se calmeze, iar apoi a ajutat-o să se întindă pe pat. Și-a tras pe el un halat grenă, și-a legat cordonul în jurul taliei și a sunat din clopoțel. Kellow a apărut în mai puțin de cinci minute. Se îmbrăcase în grabă, avea părul răvășit și ochii grei de somn. Grant îl aștepta la ușa pe care o ținea întredeschisă, ca să nu o vadă pe Vivien.

– Adu-mi niște apă fierbinte și câteva prosoape, i-a spus scurt.

– Da, domnule. Valetul s-a evaporat iar Grant s-a întors în pat. Vivien nu se mișcase. La început a crezut că adormise, dar când s-a apropiat a observat că avea ochii deschiși. Părea cufundată în gânduri pe care nu putea sau nu dorea să i le împărtășească.

– Îmi voi răscumpăra greșeala față de tine, i-a spus pe un ton liniștit.

Ea a întors capul și l-a privit, cu un zîmbet slab:

– Nu este nevoie, i-a șoptit cu ochii în lacrimi. Nu a fost vina ta că m-ai luat drept Vivien... Cu toții au făcut-o. Nimeni nu mi-a pus la îndoială identitatea. Nu te pot învinui pentru că ai acceptat

evidența. A făcut un gest spre cearșafurile mototolite și a oftat: în ceea ce privește *asta*... Am fost mai mult decît dornică. Iar tu nu aveai de unde să știi că eram virgină.

– Asta nu mă face mai puțin responsabil. S-a sprijinit într-un cot și a început să se joace cu o șuviță din părul ei. Vivien... S-a oprit imediat ce i-a rostit numele. La naiba! Cum trebuie să-ți spun oare?

Ea a zîmbit:

– Ai putea să continui să-mi spui Vivien. Deja m-am obișnuit cu numele și apoi... nu vreau să-mi aleg vreun altul, care să nu aibă nici o legătură cu mine. Vreau să-l aflu pe al meu.

– Mă bucur că nu ești Vivien, i-a șoptit el continuînd să se joace cu părul ei și să o privească. Mă bucur că nici un alt bărbat nu a mai făcut dragoste cu tine.

Ea a ezitat înainte să-i răspundă:

– Și eu.

S-au privit în ochi un lung moment, pierduți în gînduri nerostite despre cele tocmai întîmplate, știind că de acum totul se schimbasesc.

Grant era tulburat, pentru că se gîndea la felul în care se purtase cu ea. Tocmai el, dintre toți bărbații, el care își organizase cu atîta eficiență viața, cu atîta grijă. Iar acum, cînd se îndrăgostise fără voia lui, descoperirea că ea nu era femeia pe care o crezuse și îi răpise virginitatea, fără intenție.

Nu avea încotro: trebuia să-i spună adevărul, să-i dezvăluie minciunile lui și să spere că ea îl va putea ierta și va mai avea încredere în el, pe viitor. Chiar și așa, era foarte posibil să o piardă după ce își recăpăta memoria și se întorcea la viața ei de dinainte.

Grant nu se așteptase să simtă o asemenea responsabilitate față de o femeie, o asemenea legătură fizică și emoțională. I se păruse că făcea dragoste pentru prima oară. Era ca și cum, răpindu-i inocența, își recăpătase o parte din inocența lui pierdută. Voia să facă din nou dragoste cu ea, să o învețe, să o exploreze, să împartă totul cu ea. Deși pînă acum îi fusese greu să accepte că o iubea, acum sufletul îi era plin de mirare și de promisiuni și orice urmă de amărăciune dispăruse. Se simțea umil, aproape neîndemînic, ca o ființă de pe altă planetă ale cărei șanse la fericire erau absurd de mici.

Nerăbdător, Grant s-a întrebat unde era Kellow și de ce dura atît să-i aducă tot ce-i ceruse. A deschis ușa și s-a uitat pe holul întunecat. Piciorul i s-a atins de ceva. S-a uitat în jos și a văzut o tavă cu prosoape și un vas cu apă caldă, alături de o sticlă de coniac și un pahar. Dînd dovadă de tact, Kellow le lăsase la ușă.

Grant a luat tava și a închis ușa cu piciorul. A pus-o pe măsuta de la capul patului:

– Vino încoace, i-a spus și i-a întins o cârpă curată. Ea s-a șters la ochi și și-a suflat nasul. Între timp, Grant a umplut un bol cu apă fierbinte și a înmuiat un prosop cu care i-a șters obrajii de urmele sărate ale lacrimilor.

I-a spus să se întindă înapoi în pat iar ea l-a ascultat. A înmuiat din nou cârpa și a început să o spele, ca pe un copil. Întii brațele, apoi pieptul, abdomenul, picioarele. Gesturile lui sigure au părut să o destindă treptat, și nu a protestat nici când el a șters-o între picioare. Folosind un alt prosop curat, cald, a îndepărtat de pe corpul ei orice urmă de sânge sau sămînță. A fost cît a putut de blînd, dar chiar și așa ea a strîns din ochi când a atins-o atît de intim.

Cînd a terminat, el a acoperit-o cu cearșaful, s-a dezbrăcat și s-a spălat la rîndul lui. A stins lampa, lăsînd camera în întuneric și s-a întins în pat lîngă ea. Epuizată dar încă trează, Vivien nu s-a mișcat cînd salteaua s-a lăsat sub greutatea lui.

– Ce faci? i-a șoptit.

– Te iau în brațe. I-a sărutat fără grabă tîmpla, lobul urechii, gîtul. Vivien a clipit și a oftat, împingîndu-l.

– Nu mai vreau, i-a spus cu voce nesigură. Sînt foarte obosită. Și mă doare.

– Nu-ți fac nici un rău, îți promit. I-a sărutat sîniile, zăbovind pe fiecare dintre ei, pînă cînd Vivien a

oftat și și-a pus mîinile pe capul lui. El a crezut că avea de gînd să-l respingă, dar degetele ei l-au adus și mai aproape. Și-a încleștat mîinile pe șoldurile ei și și-a croit drum cu buzele, tot mai jos, pînă la buric, iar apoi spre triumghiul moale cu păr creț. Vivien a gîfîit și l-a acoperit repede cu mîna.

– Stai, a spus cu voce rugătoare.

– Dă mîna deoparte, i-a cerut el.

– Nu pot. A oftat de plăcere cînd el a sărutat-o de jur-împrejurul mîinii și a desenat cercuri fierbinți și umede cu vîrfurile limbii, pînă cînd tot corpul i s-a înfiorat.

– Dă mîna deoparte, a repetat el răgușit, încercînd să i-o îndepărteze. Ea a continuat să se acopere și atunci Grant a început să-i lingă degetele pe rînd, de la bază spre vîrf. Limba lui era agilă, neobosită, s-a jucat cu încheietura ei, cu palma și cu degetele pînă cînd ea a gemut și i-a spus că nu mai putea suporta.

– Atunci fă ce-ți spun, i-a șoptit. Dă-ți mîna la o parte, iubito.

Ea l-a ascultat și a dezvelit locul pe care îl protejase atît. Grant a gemut, satisfăcut. S-a folosit de degete ca să o deschidă și și-a băgat nasul între buclele roșcate. A explorat-o flămînd, a gustat-o și a ațîțat-o, amplificîndu-i treptat plăcerea.

Și-a ridicat șoldurile spre el. Trupul ei îi răspundea întru totul, intrînd într-un ritm inconfundabil. A

știut că de-acum putea să facă orice voia cu ea și pentru o clipă a fost tentat să se ridice și s-o pătrundă adânc, dintr-o singură mișcare. Dar dorința de a o duce la extaz, lipită de gura lui, era la fel de mare. Așa că a rămas acolo unde era, șfichiuind-o cu limba, pînă cînd a simțit-o cutremurîndu-se eliberator, cu un strigăt înfundat.

– Oh, a spus ea printre respirațiile sacadate... nu știam... n-am crezut că... Trupul îi tremura violent cînd s-a ghemuit la pieptul lui.

Grant a sărutat-o pe creștet.

– Și acesta e abia începutul, i-a promis el.

Ea se aruncase de bunăvoie în foc și era singura vinovată că se arsesese. Acesta a fost primul ei gînd atunci cînd s-a trezit din somn, singură, întinsă pe diagonală în patul imens. O clipă a sperat că fusese doar un vis neobișnuit de veridic. Dar perna ei păstra un iz bărbătesc iar ea era goală sub cearșaf.

O durea în locuri în care nu o mai duruse niciodată. Avea o senzație de disconfort între coapse și își simțea mușchii tensionați în partea dinspre interior a pulpelor, pînă spre genunchi. Și umerii și gîtul o dureau. Chiar în clipa în care se gîndea la o baie fierbinte, binefăcătoare, cineva a intrat în cameră.

Și-a tras imediat cearșaful pînă sub bărbie. Grant s-a apropiat de pat. Se spălase și se

îmbrăcase deja. Era proaspăt bărbierit iar părul îi era umed și periat cuminte, lipit de cap. Se părea că se străduise în mod special în dimineața aceea: nodul de la cravată era perfect, cămașa era de un alb imaculat, contrastînd puternic cu haina gri închis. Pantalonii cu dungă perfectă se așezau impecabil pe ghetetele lustruite.

În timp ce-l privea în ochii verzi, Vivien era chinată de sentimente contradictorii. Nu putea și nu voia să-l înavățească pentru că îi răpise virginitatea. Împărtășiseră cea mai intimă experiență dintre un bărbat și o femeie, și totuși nu era pregătită să-și strige în gura mare dragostea. Aveau alte lucruri mai presante de făcut... iar suspiciunile din străfundurile minții nu-i dădeau pace.

Grant s-a apropiat de ea, i-a cuprins capul în mâini și a sărutat-o lung și apăsător.

– Bună dimineața, i-a spus el zîmbindu-i larg. Felul în care a privit-o, cu subînțeles, a făcut-o să roșească.

– N-ar trebui să fii în Bow Street? I-a întrebat ea, răgușită de somn. Judecînd după lumina care invadase camera, era tîrziu. Grant era de obicei plecat încă de la răsăritul soarelui.

– Nu mă duc azi la birou, i-a răspuns așezîndu-se lîngă ea în pat.

Ea a căzut pe gînduri, frămîntînd între degete cearșaful.

– Din cauza celor întâmplate azi-noapte? I-a întrebat.

– Îi vom face o vizită doctorului Linley.

– Nu am nevoie de doctor, a spus ea lipindu-se de el. Nu am auzit ca femeile să aibă nevoie de îngrijiri medicale după ce au făcut-o pentru prima dată.

– Da, dar poate că am eu nevoie, i-a spus ironic, atingându-și obrazul de părul ei mătăsos. Doar Dumnezeu știe că azi-noapte a fost și pentru mine un șoc, ca și pentru tine. S-a dat puțin înapoi, i-a privit chipul îngrijorat și a adăugat cu blîndețe: ar fi bine să fii și tu prezentă cînd discut cu el, drăguța mea. Doctorul trebuie să ne răspundă la cîteva întrebări, amîndurora.

A întins mîna după halatul din mătase grenă și i l-a ținut să se îmbrace. Vivien a încercat să-și strecoare mîinile în mîneci fără să-și arate sîinii.

– Am văzut o mie de semne ale inocenței tale, a spus el scoțîndu-i părul lung de sub halat și lăsîndu-l să i se reverse pe spate. În voce i se citea o urmă de regret. Numai că pînă azi-noapte le-am crezut false. Nu-mi imaginam că ai putea fi altcineva decît Vivien Duvall. I-a luat mîna, i-a lipit palma moale de obrazul lui și i-a sărutat-o. Iartă-mă, i-a șoptit făcînd un efort vizibil să rostească acele cuvinte.

– Nu este nimic de iertat, i-a răspuns Vivien. Nu mi-ai făcut nici un rău. M-ai adăpostit, m-ai protejat,

iar eu... voi continua să mă bazez pe tine. Și totuși... A făcut o pauză, căutînd cuvintele cele mai potrivite, fără să le găsească.

Grant și-a plecat capul și a privit-o preocupat:

– Și totuși...?

– Nu cred că ar trebui să mai fim intimi, a reușit ea să spună. Nu pentru moment, cel puțin.

Deși fața îi era lipsită de orice expresie, ea l-a simțit pregătindu-și în minte o serie de argumente.

– Prefer să nu-ți dau o explicație acum.

Spre marea ei ușurare, Grant nu a insistat... deși era evident că nu era de acord. În loc de asta, i-a aruncat un zîmbet fermecător:

– Să știi că nu scapi prea ușor de mine.

Vivien s-a abținut să nu rîdă, știind acum că el era hotărît să o cucerească. L-a lăsat să o însoțească în baie, acolo unde prosoapele erau înșirate lîngă foc, să se încălzească, iar cada era plină cu apă fierbinte. Halatul îi era prea lung și îl trăgea după ea de parcă ar fi avut trenă, așa că i-a ridicat partea din față ca să nu calce pe el.

– Te ajut să-ți faci baie, s-a oferit Grant.

– Nu, mulțumesc, l-a refuzat ea ferm. Am nevoie de cîteva minute de singurătate. Te rog.

– Te aștept în camera alăturată.

Vivien s-a scufundat în cadă, lăsînd ca apa caldă să-i aline micile dureri și dorindu-și să se poată detașa de grijile care o copleșeau. Știa că nu va reuși, însă. O chinuiau o mulțime de întrebări.

Cine – și ce – era oare? Era clar că nu făcea parte din aristocrație... nu se simțea ca atare. Dar nu era nici curtezană. Nu avea amintiri, nume ori familie. Se simțea frustrată, neimportantă și neajutorată. Și dacă nu afla niciodată cine era? Era oare posibil să-și făurească o viață nouă, fără să știe vreodată ce anume a lăsat în urmă – prieteni, familie, poate chiar un bărbat pe care-l iubea?

O cameristă a venit să o ajute, aducându-i un halat din cașmir moale, verde. Halatul îi urma liniile corpului și se încheia în stînga cu o clemă aurie. Mînecele înguste erau tivite cu panglici verzi iar la gît avea un guler șal adînc, care se termina cu o dantelă albă ca zăpada. Camerista i-a periat părul încă umed și i l-a prins la ceafă într-un coc greu.

După ce i-a mulțumit fetei, Vivien a intrat în dormitor, acolo unde o aștepta Grant. A ezitat înainte să intre, adunîndu-și curajul să-i pună întrebarea care nu-i dădea pace. Aproape că-i era teamă de răspuns. Dar nu servea nimănui, și mai ales ei, dacă se dovedea lașă. Adevărul trebuia privit în față, indiferent cît de neplăcut ar fi fost. Și-a îndreptat umerii și a intrat.

Grant era așezat pe un scaun de lîngă fe-reastră. S-a ridicat imediat și a privit-o din cap pînă în picioare.

– Cum te simți? a întrebat-o încet.

Ea a încercat să-i zîmbească, dar parcă avea buzele lipite.

- Cred... a început ea înghițind în sec. Cred că mai sînt lucruri pe care nu mi le-ai spus, nu-i așa? Expresia lui rămăsese neschimbată.
- Cum ar fi?
- Aș vrea să știu ce relație aveai cu adevărata Vivien.

CAPITOLUL 12

După ce a poftit-o să stea pe scaunul tapițat cu damasc, Grant s-a așezat lângă ea. S-a aplecat ușor înainte, cu coatele pe genunchi, privind la cărbunii din șemineu. Lui Vivien i s-a părut că a trecut o veșnicie pînă să-i răspundă. Iar cînd a vorbit, nu i-a plăcut deloc felul în care își cîntărea fiecare cuvînt, ca și cum încerca să-i prezinte totul într-o lumină cît mai bună.

– Bine, a spus într-un final Grant, strîngînd din ochi. A oftat și și-a încleștat pumnii. Ești îndreptățită întru totul să știi cum m-am purtat cu Vivien Duvall... dar mai întîi aș vrea să-ți spun... A făcut o pauză pentru că își găsea greu cuvintele. A mormăit o înjurătură printre dinți. La naiba! Am făcut eu multe rele la viața mea... aș putea face o listă întregă de păcate. Unele dintre ele le-am comis doar ca să supraviețuiesc, altele pur și simplu din lăcomie. Și am regrete. Dar din toate păcatele mele nu regret nimic mai mult decît faptul

că te-am mințit. Și jur pe viața mea – și pe mormîntul fratelui meu – că nu voi mai face asta niciodată.

– Cu ce anume m-ai mințit? I-a întrebat încet Vivien, simțind un nod rece ca gheața în stomac.

El privea fix spre șemineu. Nu i-a răspuns.

Privindu-i profilul de granit, ea a înțeles:

– În legătură cu Vivien Duvall. Nu a fost niciodată amanta ta, nu-i așa? Nu te-ai culcat cu ea, așa cum ai pretins. Dar de ce? L-a privit cu uimire. De ce ai fi spus o asemenea minciună?

Grant a rezistat cu dificultate în fața ochilor ei pătrunzători. Nu-i mai fusese niciodată atât de greu să-și recunoască faptele rele. Spunea oricui – și lui însuși – că era doar un biet om. Și totuși ceva nu putea uita. Încercase să profite de cineva, de o femeie, iar răzbunarea lui afectase o altă persoană, care nu era vinovată. Când i-a răspuns, în voce i se citea regretul:

– Am vrut să mă răzbun din cauza unei minciuni pe care Vivien a răspîndit-o în tot orașul, despre mine. În noaptea în care te-am găsit și te-am adus aici mi-am jurat că mă voi culca cu tine – cu ea, de fapt – ca să-mi salvez onoarea.

– După care ce voiai să faci? Te foloseai de ea și apoi o goneai? Ai vrut să o rănești ca răspuns la rușinea pe care ai suferit-o?

El a dat din cap, vinovat.

Vivien a inspirat adânc. Ar fi trebuit să se simtă mai bine aflînd că o altă femeie, nu ea, fusese ținta lui Grant. Dar nu se simțea deloc așa. Nu voia să creadă că era capabil de atîta meschinărie, de lipsă de onoare. Și o durea nespus de tare să afle că, ceea ce pentru ea fusese un act de dăruire totală, pentru el fusese doar o răzbunare.

– Înțeleg.

– Nu, nu înțelegi.

– Eram rănită și neajutorată, dar pentru tine nu a contat, a murmurat ea. De fapt ți-a fost chiar mai ușor să profiți de mine.

Ochii lui străluceau din cauza frustrării iar emoțiile păreau să-l copleșească.

– Totul a mers pe dos, chiar de la început. Nu te-ai purtat deloc așa cum mă așteptam din partea acestei femei.

Calmul o părăsise. Vivien se simțea trădată.

– Erai singurul meu reazem pe lume, singurul om în care mă puteam încrede... iar tu m-ai mințit, chiar de la început.

– Doar în privința așa-zisei noastre aventuri.

– Doar? a repetat ea, furioasă pentru că încerca să minimalizeze răul făcut. Și dacă eram cu adevărat Vivien cea promiscuă și detestabilă, așa cum te așteptai tu? Asta nu-ți scuză cu nimic comportamentul.

– Dacă aș fi știut cine erai – sau mai degrabă cine *nu erai* – nu te-aș fi rănit.

– Dar ai făcut-o, a spus ea cu amărăciune.

– Da. Răul este făcut. Vocea lui era plată, lipsită de emoție. Tot ce pot face acum este să încerc să repar totul și să-ți cer iertare.

– Nu mie trebuie să-mi ceri, l-a corectat ea. Ci lui Vivien.

Grant o privea ca pe o nebună.

– Al naibii să fiu dacă o să mă duc cu pălăria în mână la femeia asta!

– Este singurul mod în care poți repara lucrurile. Îl privea fără să clipească Vreau să-i ceri scuze lui Vivien, atunci când o vei întâlni. Iar dacă te iartă ea te voi ierta și eu.

– Să mă scuz în fața lui Vivien, a repetat el, ridicînd tonul. Dar nu m-am culcat cu ea, ci cu tine.

– Și dacă era ea în locul meu, așa cum plănuiseși? Atunci ți-ar fi părut rău?

– Nu, a răbufnit el.

– Deci nu regreti că ai manipulat și înșelat pe cineva? Pe chip i se citea dezamăgirea. Nu te credeam capabil de așa ceva!

– Am spus că-mi pare rău, la naiba!

– Dar nu este adevărat, i-a răspuns ea. Nu îți regreti planul oribil... îți pare rău doar pentru că nu ai rănit-o pe persoana pe care o credeai. N-aș putea iubi niciodată un bărbat care se comportă așa. Aproape că era mulțumită văzîndu-l cît de tare se străduia să-și tempereze furia. Grant a închis

ochii și a reușit într-un final să stăvilească explozia, deși se înroșise la față și falca îi tremura vizibil.

– E timpul să mergem, a spus într-un final. I-am trimis deja vorbă lui Linley.

Deși casa elegantă în care locuia Linley nu se afla prea departe, Grant a cerut să le fie pregătită trăsura. Au parcurs drumul în tăcere, stînjiți. Vivien se uita din cînd în cînd la bărbatul masiv așezat în fața ei. Grant părea gata de bătălie – numai că nu prea avea cu cine să se lupte.

Îl bănuia că-și repeta în minte toate argumentele, rememorînd cearta lor. Ar fi vrut să-i poată spune ceva, să-l îmbuneze poate chiar să-l convingă să-i dea dreptate. Dar și-a ținut gura. El trebuia să-și rezolve singur problemele. Știa că nu o plăcea deloc pe adevărata Vivien, dar asta nu-i scuza faptele. Un bărbat nu are voie să mintă sau să profite de cineva, numai pentru că nu o respectă pe acea persoană.

Au ajuns la Linley, casa fiind așezată într-un lung șir, cu fațade grecești, coloane și ornamente imaculate din gips. Grant a ajutat-o să coboare din trăsură și a însoțit-o pe cele cîteva trepte, fiind imediat întîmpinați de un servitor. Doctorul Linley îi aștepta în bibliotecă, o cameră mică dar ordonată, cu rafturi din stejar, o masă și scaune Hepplewhite.

A poftit-o pe Vivien să se așeze pe un fotoliu, aproape de foc.

– Domnișoară Duvall, i-a spus zîmbind, sper că nu te simți rău.

Vivien a deschis gura să-i răspundă dar s-a răzgîndit. S-a mulțumit să-l privească, simțind cum se îmbujora la gândul că scopul vizitei lor era să discute despre neașteptata descoperire a virginității ei. Cum de ajunsese într-o asemenea postură?

Perplex, Linley a întors întrebător privirea spre Grant, care avea chipul împietrit.

– A trebuit să anulez două programări în dimineața asta din cauza mesajului pe care mi l-ai trimis de dimineață, Morgan. Vrei totuși să-mi explici ce anume era atît de urgent?

– Cazul domnișoarei Duvall a luat o nouă turnură. Bănuiesc că ai cîte un dosar pentru fiecare pacient al tău. Vreau să-l văd pe al ei, fără să-mi fie omis nici un detaliu.

– Dosarul poate fi văzut doar de mine și de ea, i-a răspuns doctorul.

– Are mare relevanță pentru investigația mea. Grant a făcut o pauză, vizibil deranjat: spune-mi, cînd ai examinat-o pe domnișoara Duvall... era cumva virgină?

Privirea uluită a doctorului trecea de la Vivien la Grant:

– În nici un caz, i-a răspuns el, îndepărtîndu-și o şuviță care îi căzuse pe frunte.

– Ei bine, este... sau mai bine zis era pînă aseară.

În cameră s-a lăsat liniștea. Doctorul a încercat să-și revină în uimire.

– Ești sigur? I-a întrebat, privindu-i pe amîndoi.

Vivien a roșit violent. Refuza în continuare să-l întâlnească privirea.

– Știu ce vorbesc, Linley, a mormăit Grant.

Linley a vorbit pe un ton sigur:

– Înseamnă că nu este femeia pe care am examinat-o. Vivien Duvall era însărcinată în cîteva luni. Cînd am văzut-o, la tine acasă, am presupus că pierduse sarcina sau că scăpase de copil. Am observat că nu mai avea pîntecul umflat și nici nu am văzut semne de sîngerare. Dar nu era treaba mea să-i comentez decizia. Și cu siguranță că nu am căutat atunci vreun semn al virginității ei.

– Dumnezeule! Grant s-a uitat la Vivien, încercînd să asimileze informațiile. Ea nu părea deloc surprinsă, așa că a studiat-o cu mai mare atenție. Ai știut, i-a spus. Nu înțeleg cum, dar aflaseși deja de sarcină.

– Era probabil copilul lui Gerard, i-a răspuns ea. Mi-a spus ceva cînd ne-am plimbat prin grădină.

– Și de ce naiba nu mi-ai spus și mie?

– Știam cum vei reacționa aflînd că pusesem deliberat capăt unei sarcini. M-ai fi disprețuit. Așa că am decis să păstrez secretul, pentru un timp.

Grant i-a răspuns cu un lung șir de blesteme, apoi i-a aruncat doctorului o privire amenințătoare:

– Dosarul, Linley. Vreau să văd ce alte detalii minore mi-ai ascuns.

Oricare altul s-ar fi speriat de uriașul scos din minți, dar Linley nu a părut deloc tulburat.

– Bine, Morgan, n-ai decît să citești blestematul de dosar. Dar nu înainte să discut cu domnișoara Duvall... cu această domnișoară... în particular.

– De ce în particular? a întrebat Grant.

– Pentru că mă preocupă sănătatea ei. Am avut numeroase paciente în pragul isteriei după noaptea nunții. Vreau să mă asigur că e bine, iar nervii ei – și ai mei – pot fi scutiți de accesele tale de furie.

– Nervii! a pufnit disprețuitor Grant. Nervii ei n-au nimic. S-a uitat la Vivien, îngrijorat brusc. Nu-i așa?

Ea nu i-a răspuns, ci a continuat să stea cu mâinile în poală.

– Afară! i-a spus Linley, părăind să savureze clipa în care îi comanda ceva lui Grant. Ai mai fost în casa mea, bătrîne. Du-te în sala de biliard, bea ceva sau fumează o țigară. Trimit după tine în câteva minute.

Cu un mîrîit amenințător, Grant a ieșit.

Vivien a ridicat ochii spre Linley, îngrijorată. Se așteptase la reproșuri mute, dar în ochii lui a citit doar blîndețe și îngrijorare. Linley i-a cerut permisiunea să se așeze lîngă ea și i-a zîmbit.

– Dincolo de toate accesele lui de furie, este unul dintre cei mai de ispravă bărbați din cîți am

cunoscut, i-a spus. Morgan are multe calități, dar nu prea știe să se poarte cu o femeie. Și nu cred că a sedus prea multe inocente.

– A vrut să se răzbune pe Vivien, pentru răul pe care i-l făcuse. Planul lui a fost să se culce cu ea și apoi să o alunge.

Linley a clătinat din cap.

– Nu-i stă în fire așa ceva, a spus gânditor.

– Iar acum încearcă să repare ce a făcut, bineînțeles. Cred chiar că încearcă să se autoconvingă că mă iubește.

– După toate cele întâmplate, cred că meriți să primești o compensație din partea lui.

– Nu, a șoptit ea. Nu vreau nici un fel de compensație. Vreau doar să știu cine sînt.

– Bineînțeles. Doctorul o privea cu o simpatie sinceră. Mă tem însă că nu te pot ajuta prea mult. Vreau doar să te asigur că disconfortul pe care trebuie să-l fi simțit este doar temporar. Dățile viitoare va fi mai bine.

Vivien a dat scurt din cap, preferînd să nu-i spună că nu va exista o dată viitoare:

– Înțeleg, a spus repede. Nu mai e nimic de spus pe acest subiect, doctore.

El i-a zîmbit liniștitor.

– Mai ai puțină răbdare cu mine. Aș vrea să știi că într-un asemenea act, între un bărbat și o femeie trebuie să existe onestitate, afecțiune și încredere. Să nu te dăruiești unui bărbat cu care

nu împărtășești toate astea. Abia atunci va fi o experiență minunată, pe care nu trebuie să o ratezi.

Vivien se gîdea la bărbatul care se învîrtea nervos printr-o încăpere, întrebîndu-se dacă va mai reuși vreodată să aibă încredere în el.

– Morgan este un om bun, a asigurat-o Linley, părăind să-i fi citit gîndurile. Este arogant, încăpățînat... dar și milos și curajos. Sper că nu vei renunța cu ușurință la el, draga mea. Mai ales știind ce simte pentru tine.

– Pentru mine? a întreat uimită Vivien. Nu știu ce vrei să spui.

Doctorul i-a zîmbit.

– Îl cunosc pe Morgan de cinci ani și nu l-am văzut niciodată în halul acesta din cauza unei femei. Și mai ales să se fi simțit vreodată atît de vinovat.

– Dacă vrei să insinuezi că este îndrăgostit de mine... a început Vivien.

– Nu contează ce insinuez eu. Adevărul e că *este îndrăgostit de tine*. Linley s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. Înainte să o deschidă, a adăugat prozaic: ce va urma depinde doar de tine.

Linley l-a găsit pe Grant în sala de biliard, așezat pe un scaun, cu coatele și bărbia sprijinite de masă. Rostogolea cîte o bilă, trimițînd-o spre

colțul opus, iar ele cădeau în săculețul de mătase așezat dedesubt.

– Cum este?

– Dacă ținem cont de câte i s-au întâmplat din noaptea în care a fost găsită în rîu... chiar foarte bine. Este o fată rezistentă.

Grant s-a mai liniștit. Avea încredere în Linley. Trebuia să fie expert, după câte femei cu probleme fizice și emoționale tratase. A luat în mîină și ultima bilă din fildes și a rostogolit-o pe catifeaua verde.

– Aș vrea să mai discutăm ceva, Linley, i-a spus în șoaptă. Tăcerea ta legată de sarcina adevăratei Vivien...

– Am fost obligat să păstrez tăcerea. Domnișoara Duvall mi-a spus foarte clar în ziua în care m-a vizitat că viitorul copilului – poate chiar viața lui – erau în pericol dacă secretul era dezvăluit. Și deși îi cunoșteam înclinația spre a dramatiza totul, am fost tentat să o cred. Nu a fost prea bucuroasă cînd i-am confirmat sarcina și a plecat în grabă. Mi s-a părut ceva suspect. Parcă se temea de ceva... sau de cineva.

– Ar fi trebuit să-mi spui toate astea de la început! Grant s-a ridicat și și-a trecut degetele prin părul scurt. Pentru numele lui Dumnezeu, cineva a încercat să o omoare! Faptul că era însărcinată poate fi un indiciu foarte important .

– Morgan, i-a spus calm doctorul, știi ce s-ar întâmpla dacă s-ar afla că am divulgat informații

confidențiale fără acordul pacientei? Știi câte dintre ele sînt obligate să țină secretă o sarcină, din diferite motive?

– Pot doar să ghicesc, a spus ironic Grant. Doamnele respectabile din Londra prinse în căsnicii lipsite de iubire își luau adesea câte un amant. Iar unele reușeau să-și convingă soții că ei erau tații copiilor lor ilegitali. Fără îndoială, doctorul Linley era păstrătorul multor secrete. Înțeleg conceptul de fidelitate, a continuat Grant. Însă adevărata Vivien este probabil în viață și se ascunde undeva. Mai mult ca sigur că este însărcinată și cu siguranță este în pericol... iar fata de dincolo este și ea în pericol. Așa că ai face bine să-mi spui orice îți amintești că ți-ar fi spus ea în ziua aceea.

– Bine. Dar înainte să ne întoarcem în bibliotecă să-mi examinez dosarele, aș vrea să-ți dau un sfat. Este legat de Vivien... adică de tînăra care ne așteaptă acum. Nu a dorit deloc să discute despre... recenta ei experiență cu tine, dar mi-a dat impresia unei fete sensibile...

– Crezi că este teribil de speriată, doar pentru că s-a culcat cu mine? I-a întrebat acid Grant.

Linley a zîmbit, fără să pară însă amuzat.

– Ai fi surprins câte poate descoperi un doctor despre femei, Morgan. Le-am tratat pe unele care se considerau într-atît de rafinate încît nici nu puteau rosti cu voce tare cuvinte precum „stomac”

sau „sîni”. Există femei care nu pot să-mi spună ce anume le doare, drept pentru care țin în sertarul biroului meu o păpușă, pentru ca ele să-mi arate partea corpului în cauză. Ține cont că sînt femei în toată firea, măritate. În majoritatea cazurilor este doar o falsă delicatete, dar există și femei care nu se simt în largul lor să discute despre sex.

– Vivien nu este într-atît de delicată, din fericire.

– Ai dreptate, i-a răspuns doctorul. Dar chiar și așa, ar putea să aibă anumite temeri și îndoieli pe care doar tu – sau următorul ei iubit – i le poți alunga.

– Nu va mai exista un alt iubit, a spus imediat Grant, oripilat de idee. Eu sînt singurul bărbat pe care îl va cunoaște.

– Ei bine, pentru majoritatea femeilor cea de-a doua experiență sexuală este chiar mai importantă decît prima. Ea îi confirmă sau îi infirmă temerile inițiale. După părerea mea, majoritatea femeilor care pretind că sînt reci din fire au fost de fapt tratate nepotrivit de soții sau iubiții lor.

Grant i-a aruncat o privire de gheață:

– Știu cum să-i produc plăcere unei femei, Linley. Sau ai de gînd să-mi povestești despre vasta ta experiență cu femeile?

Doctorul a izbucnit în rîs.

– În nici un caz. Las totul în mîinile tale capabile.

S-au întors în bibliotecă și au găsit-o pe Vivien studiind tratatele medicale. A lăsat volumele scrise

în latină sau greacă și l-a privit în ochi pe Grant, întrebându-se ce anume își spusese cei doi. Grant era încruntat, părea nemulțumit de ceva.

Doctorul Linley a început să caute prin sertare. A scos de acolo un teanc de hîrtii legate cu sfoară.

– Acestea sînt, a spus el, punînd cîteva foi pe masă. Grant s-a apropiat imediat. Vezi? A continuat el, urmărind cu degetul ce era scris acolo. Nimic deosebit, cu excepția... A căutat printre hîrtii și brusc un plic a alunecat dintre ele, aterizînd pe podea. Vivien s-a grăbit să o ridice. Era o scrisoare sigilată cu ceară maron, adresată lui „V. Devane, White Rose Cottage, Forest Crest, Surrey”

– Ce este asta? a întreat Grant.

Vivien privea fix scrisoarea, fără să scoată vreun cuvînt. Cuvintele *White Rose Cottage* îi păreau cunoscute. A întredeschis buzele și a citit adresa o dată și încă o dată, fără să scoată un sunet.

– Ei bine? a întreat Grant, spulberînd concentrarea lui Vivien.

Doctorul a ridicat din umeri.

– Uitasem complet de ea. Domnișoara Duvall a lăsat-o în ziua în care a fost aici, atunci cînd i-am confirmat că era însărcinată. După cum ți-am spus, era destul de tulburată. Vrînd să plece grăbită a scăpat pe jos poșeta iar conținutul i s-a împrăștiat pe podea. Abia după ce a plecat am observat scrisoarea. Am avut intenția să i-o înapoiez, așa că

am pus-o în dosar, ca să o gădesc la următoarea ei vizită.

– Nu ți-a trecut prin minte că ar putea fi importantă?

– Sînt un om ocupat, Morgan, s-a apărat Linley, încrucișîndu-și brațele la piept. Am lucruri mai importante de făcut. Deschide blestemata de scrisoare și citește-o. Și iartă-mi această mică scăpare.

Vivien îi rupsese deja sigiliul. A despăturit coala, descoperind cîteva rînduri așternute pe hîrtie cu un scris plin de înflorituri. Cîtorva cuvinte le lipsea sfîrșitul, semn că fuseseră scrise în grabă.

Dragă,

Nu, nu trebuie să vii în oraș. Am ceva necazuri, dar mă descurc. Mai am de rezolvat cîteva lucruri fără importanță, după care voi veni în Surrey.

*Ne vedem curînd,
Vivien*

Vivien a rămas privind fix scrisoarea, fără să conștientizeze că Grant o citise și el peste umărul ei.

– Crezi ca a vrut să o trimită unuia dintre amanții ei?

– Probabil.

– Și crezi că ar putea fi acolo acum? La White Rose Cottage?

– Vom afla. Mă duc acolo chiar azi, i-a răspuns Grant. Imediat ce stau de vorbă cu Cannon, în Bow Street.

– Vreau să vin și eu cu tine.

– Dar nu știu pe cine voi găsi acolo sau la ce aș putea să mă aștept. Ești mai în siguranță aici.

– Dar nu e drept! a exclamat ea. Dacă Vivien cea adevărată este în Surrey, vreau să o văd și eu. Să-mi explice, dacă poate, cum de am ajuns în locul ei. Poate că ea știe cine sînt. Trebuie să merg cu tine!

– Nu, a răspuns Grant. Rămîi la Londra, la adăpostul casei mele. Voi pune un agent de pază în noaptea asta, în cazul în care voi întîrzia mai mult decît mă așteptam. Văzînd-o cît era de nefericită, a luat-o de talie, s-a aplecat spre ea și i-a șoptit: nu vreau să-ți riști nici măcar un fir de păr din căpșorul tău frumos. Nu știu ce voi descoperi în Surrey, așa că prefer să fii aici, în siguranță. Lasă-mă să mă ocup singur de toate.

Vivien a dat din cap, mai liniștită:

– Te întorci cît poți de repede, da?

El a sărutat-o pe frunte:

– Crede-mă... singurul loc în care-mi doresc să mă aflu este cel în care ești și tu.

În scurtul drum către casă, Vivien se uita fix la scrisoarea deschisă din poala ei, atingându-i scrisul cu vârful degetelor. *V. Devane...* Numele o tulbura. Ca multe altele, i se părea familiar, dar nu-i evoca vreo amintire concretă. *V. Devane...*

– Îți amintești peisajul din dormitorul lui Vivien, de lângă măsuța de toaletă? I-a întrebat ea. O casă acoperită de trandafiri albi. Iar tabloul era semnat Devane. Bărbatul acesta trebuie să însemne ceva pentru ea, de vreme ce i-a păstrat tabloul în camera ei și a alergat la el când avea necazuri. A tot frământat scrisoarea în mâini pînă cînd Grant a întins mîna după ea:

– Dă-mi-o pînă nu o rupi.

Vivien i-a dat scrisoarea fără să protesteze.

– Chiar crezi că Vivien mai este în viață? I-a întrebat în șoaptă.

El i-a pus mîna pe genunchi, ca să o încurajeze:

– Cred că a aterizat în picioare, ca o pisică.

Ea a răsuflat ușurată auzindu-i răspunsul.

– Am sentimentul că trebuie să o protejez. Mă întreb dacă sîntem cu adevărat rude. Crezi că am putea fi surori?

– Semănați prea mult ca să nu fie așa.

A închis ochii și a oftat adînc.

– Vreau să știu totul despre familia mea... despre prietenii mei... Vreau să știu de ce nu mă caută nimeni. O persoană nu poate dispărea fără ca cineva să nu observe... Chiar nu-mi duce

nimeni lipsa? Vocea i s-a stins. Chiar nu mă iubește nimeni?

– Ba da.

Vivien a ridicat ochii spre el, uimită. Inima începu să-i bată cu putere.

– Și dacă o găsesc azi pe Vivien, între noi nu se va schimba nimic. Ochii lui erau plini de căldură. Iar când îți vei recăpăta memoria, nu dau doi bani pe ce anume îți vei aminti. Nu am făcut parte din trecutul tău... dar am de gând să fac parte din viitorul tău.

– Dacă încerci cumva să... reperi ce s-a întâmplat azi-noapte, s-a bâlbâit ea, ți-am spus deja că nu este nevoie...

– Nu, nu mă refeream la asta. Ci îți spuneam ce simt pentru tine.

Cuvintele lui au uimit-o și i-au făcut plăcere. Nu-și imagina bucurie mai mare decât să fie iubită de un bărbat ca Grant Morgan. Și totuși se temea că el se simțea în continuare vinovat că-i răpise virginitatea și nu voia ca acesta să fie motivul pentru care să o ceară de nevastă. Nu uitase ce-i spusese el despre căsătorie. Nu avea nevoie de o soție, așa îi spusese. Nu voia să-i fie fidel aceleiași femei o viață întreagă. Măcar dacă ar fi spus-o cu mai puțină convingere, cu mai puțin cinism... dar el nu lăsase loc de îndoieli. Și probabil că avea să ajungă să o urască, dacă se pricopsea cu o mireasă pe care nu și-o dorise.

– Nu-mi face promisiuni, l-a rugat ea, punându-l un deget pe buze. Nu încă.

El i-a luat mâna și i-a sărutat degetele și palma deschisă.

– Vorbim când mă întorc.

Trăsura s-a oprit iar Vivien și-a dat seama că ajunseseră.

– Drum bun, i-a urat, strângându-l de mână.

– Nu trebuie să-ți faci griji, i-a spus el. Am de gând să o găsesc pe Vivien Duvall și să terminăm odată cu toată nebunia asta. După care... A făcut o pauză. O să-i cer scuze, la naiba!

– Faci tu asta? Îl privea surprinsă.

– Cu prețul vieții. A râs și i-a furat un sărut înainte de a o ajuta să coboare din trăsură.

CAPITOLUL 13

Satul Forest Crest era așezat în inima ținutului Surrey. Pe jumătate ascuns de povârnișurile de orz sălbatic și de iarbă neagră, Forest Crest avea două străzi mai importante, o biserică și o pajiște mărginită de salcîmi. Libelula părea a fi simbolul satului, pentru că era sculptată pe firmele cîtorva magazine și pe intrarea în han. Era foarte adevărat că o mulțime de libelule se învîrteau prin aer, pe pajiște. Grant a oprit trăsura pe strada mare și a intrat în brutărie. Aerul era fierbinte și dulce și l-a inspirat cu nesaț atunci cînd a înaintat în prăvălie.

O femeie dolofană cu brațe puternice scotea pîinea din cuptor.

– Dorești ceva, domnule?

Grant a clătinat din cap.

– Mulțumesc, dar nu. Caut White Rose Cottage. Poți să-mi spui încotro este?

– Da. Ani de zile au locuit acolo profesorul satului și fiica lui. Familia Devane. Erau mereu

înconjurați de cărți și de copii. Bietul domn Devane a murit acum doi ani, de inimă. Fata lui locuiește încă acolo. Trebuie să o iei în jos pe strada Cottage, să treci de pajiște și de biserică și o să vezi imediat casa. Ai grijă să nu sperii fata, e tare timidă. N-am mai văzut-o prin sat de săptămîni întregi. Doar pe servitoare. A făcut o pauză și s-a încruntat: pot să întreb ce vrei de la ea, domnule?

– Poți întreba, dar asta nu înseamnă că-ți răspund, i-a zîmbit el.

Nevasta brutarului a chicotit:

– Aș zice că e o fată norocoasă, de vreme ce un bărbat atît de chipeș îi apare-n prag. Bun rămas!

Grant s-a întors la trăsură și a mînat caii, nerăbdător. A ajuns imediat la căsuța acoperită cu stuf și înconjurată de tufe de trandafiri. În jur era atîta liniște încît putea să audă aripile libelulelor bătînd prin aer și zumzăitul albinelor care dădeau tîrcoale florilor. Mirosul greu al trandafirilor l-a învăluit pe cînd se apropia de ușa arcuită, confecționată din pari groși de lemn. Casa părea desprinsă dintr-o poveste cu zîne.

Fără să-și dea seama, Grant și-a ținut răsufarea cînd a bătut la ușă. A simțit mișcări prin casă. După o așteptare care i s-a părut interminabilă, a bătut din nou la ușă, de data asta cu pumnul.

O servitoare tînără a apărut în prag, cu capul acoperit cu o bonetă albastră și cu o expresie nesigură.

– Bună ziua, domnule, a spus în șoaptă.

– Aș vrea să vorbesc cu doamna care locuiește aici.

– Nu este acasă, domnule. Fata nu știa deloc să mintă. Nu este nimeni acasă.

Grant și-a spus în gând că nimeni „nu era acasă” ori de câte ori îi călca pragul un agent.

– Du-te și cheam-o, a sfătuit-o. Nu am timp și nici răbdare.

Servitoarea a roșit.

– Vă rog să plecați, domnule.

Înainte ca Grant să apuce să-i răspundă, o voce catifelată a răzbătut dinăuntru:

– Voi vorbi cu domnul, Jane. Poate că așa îl voi convinge să plece.

Grant a deschis larg ușa. Femeia din încăperea purta o rochie de muselină care îi acoperea cu greu pîntecul. Privirea lui Grant s-a mutat rapid de la formele femeii însărcinate la pistolul pe care îl ținea, cu mîină fermă.

Arma i-a tremurat ușor în mîină cînd l-a recunoscut.

– Dumnezeule! a exclamat ea. Morgan, tu ești?

– Vivien? A întrebat-o ironic: sau sînteți mai mult de două, răspîndite prin toată Anglia?

CAPITOLUL 14

Victoria. Aflase în sfârșit numele iubitei lui. Grant și-l repetase iar și iar în gând, în timp ce se întorcea la Londra.

Victoria și Vivien erau într-adevăr gemene. Vivien își schimbase numele de familie în Duvall atunci când devenise curtezană iar Victoria rămăsese la Forest Crest, cu tatăl ei.

White Rose Cottage era o casă plăcută, caldă, deși era evident că familia Devane era săracă. Peste tot, în toate colțurile se găseau teancuri de cărți, volume vechi cu coperte ponosite. Pe pereți erau atârinate tablouri înfățișând viața la țară, executate clar de un amator, dar într-un stil vesel. Toate erau semnate de aceeași persoană: Victoria Devane.

După ce stătuse de vorbă cu Vivien, lui Grant i se părușe imposibil ca cele două femei să fi fost atât de diferite pe interior, văzînd cît de mult semănau la exterior. Victoria era o fată inocentă.

de la țară, care își petrecea timpul citind, învățându-i pe copii, pictând și culegând flori de pe pajiște. Vivien, în schimb, căuta doar plăceri și aștepta să fie servită... iar moralitatea ei lăsa mult de dorit. O frântură din discuția lor îi rămăsese lui Grant în minte, cea din momentul în care o acuzase pe Vivien că o atrăsese deliberat pe inocenta ei soră la Londra, avînd un unic scop: să abată pericolul asupra ei.

– Ai aruncat-o la lupi ca să te salvezi pe tine, îi spusese Grant cu răceală. Ai vrut să fie confundată cu tine și așa s-a și întîmplat. Iar după ce ai reușit să scapi de sora ta te-ai instalat aici și ai pretins că erai ea.

Acuzația a enervat-o pe Vivien:

– Am ales să locuiesc aici pentru că nu eram în stare să-mi caut sora dispărută. Mi-am făcut o mie de griji pentru ea, m-am întrebat mereu ce se întîmplase cu ea. Eram convinsă că odată ajunsă la Londra, dacă nu mă găsea, avea să se întoarcă acasă. Și pentru informarea ta, să știi că i-am trimis o scrisoare în care o avertizam să nu vină în oraș!

– Asta? a mîrîit el, scoțînd scrisoarea din buzunar.

Vivien i-a smuls-o din mînă și a citit-o repede.

– Cum ai ajuns în posesia ei?

– Ai lăsat-o în biroul lui Linley.

– N-am făcut așa ceva! a spus ea cu ardoare. Am pus-o la poștă de îndată ce... S-a oprit brusc și

și-a dus mîna la gură. Vocea i s-a stins: cred că am făcut-o. Sînt aproape convinsă că am pus-o, dar... eram atît de îngrijorată! Oh, Dumnezeu! A lăsat scrisoarea să-i cadă din mînă, de parcă ar fi fost un șarpe. Nu am vrut ca Victoria să vină la Londra. A fost doar vina ei că s-a băgat acolo unde nu-i fierbea oala. Refuz să mă simt vinovată pentru ceea ce i s-a întîmplat! Ar fi trebuit să rămînă aici!

– Nimeni nu se așteaptă să te simți vinovată, a ripostat Grant. Tot ce-ți cer este să mă ajuți pe mine – și implicit pe sora ta – răspunzînd la cîteva întrebări.

Vivien se conformase imediat, dornică să scape de amenințarea care plana deasupra capului ei.

– Îți spun tot. Dar după ce vom termina vei dori cu siguranță să mai discuți cu cineva. Cu lordul Lane.

Din nefericire, lordul Lane nu a fost de găsit la reședința lui din Londra în seara aceea. De la valetul său, Grant a aflat că el își petrecea majoritatea timpului la clubul său. *Boodles* era un adevărat paradis pentru domnii de rang care preferau să discute despre vînătoare în detrimentul politicii.

Se lăsa noaptea cînd trăsura lui Grant a intrat pe St. James Street. Era obosit după călătorie. Dar mai mult decît orice, era nerăbdător să se întoarcă la Victoria.

Abia aștepta momentul în care o va vedea și îi va explica totul... numele ei, identitatea, tot ce i s'întîmplase. Voia să o știe în siguranță. Trecuse prin mult prea multe iar el voia să o facă să înțeleagă că răul trecuse. De aici înainte, el avea să-i asigure o viață confortabilă, tihnită. Dacă ea îi dădea voie.

Grant nu mai simțise niciodată așa ceva. Nu-și făcuse atîtea planuri de viitor, nu mai fusese atît de optimist. Avea să termine cu toate problemele lui Vivien Duvall iar apoi putea fi fericit cu Victoria. După toți anii în care fusese agent, era sătul să alerge pe străzi, să intervină în încăierări, să-i urmărească pe escroci. Venise vremea să lase alt nefericit în locul lui... iar el să-și facă timp să se bucure de viață.

Boodles, clubul care purta numele primului său ospătar-șef, era un loc cu aspect intenționat plicticos, unde domnii își puteau găsi pacea și relaxarea. Stăteau așezați pe fotolii grele, fumau și beau coniac și priveau la tablourile înfățișînd scene de vînătoare. Singurul zgomot care se auzea cînd și cînd era foșnetul unui ziar sau șoapta unui servitor care își servea clientul. Era genul de loc în care Grant nu ar fi fost primit de bună-voie. Poate că avea suficientă avere, dar nu provenea dintr-o familie distinsă iar atunci cînd ieșea la vînătoare, prada lui erau oamenii.

Cînd Grant a intrat în club a fost întîmpinat de un valet care nu a părut prea încîntat să-l vadă.

– Da, domnule? Chipul servitorului era lipsit de expresie. Cu ce treburi pe-aici?

– Mi s-a spus că-l pot găsi aici pe lordul Lane. Sînt Morgan, de la biroul din Bow Street.

În ochii valetului se citea surprinderea. Era clar că i se părea de neconceput ca unul dintre patronii clubului să aibă de-a face cu cei din Bow Street.

– Lordul Lane vă așteaptă cumva, domnule Morgan?

– Nu.

– Înseamnă că va trebui să reveniți altă dată. Și într-un alt loc. Servitorul s-a pregătit să-i închidă ușa în nas.

O gheată mare s-a proptit ferm în prag. Grant i-a zîmbit insolent valetului:

– Iartă-mă, cred că ți-am făcut o impresie greșită. Ai crezut probabil că-ți cer permisiunea. Adevărul este că îl voi vedea *chiar acum* pe lordul Lane. Aici. Deci... ai de gînd să-mi spui în ce încăpere este sau îl caut eu peste tot? Nu uita însă că nu sînt întotdeauna foarte atent, cînd fac o percheziție. Mi se mai întîmplă să mai sparg anumite lucruri.

Valetul încremenise, panicat, imaginîndu-și haosul provocat de un agent uriaș și iritat în clubul liniștit.

– Așa ceva n-am mai auzit! a spus el. Nu trebuie să-i deranjezi sub nici o formă pe clienți. Cred că

lordul Lane este în salonul de servit cafeaua. Te rog să dai dovadă de discreție...

– Sînt cel mai discret bărbat din lume, l-a asigurat Grant, cu un zîmbet. Haide, liniștește-te. O să stau de vorbă cîteva minute cu Lane, după care voi pleca înainte ca patronii tăi să mă observe.

– Mă îndoiesc; a spus valetul, privindu-l cum intra pe acel tărîm sacru.

Domni tăcuți erau așezați la mesele rotunde. Un candelabru de cristal atîrna din tavanul alb, cu stucaturi. Un tablou sumbru înfățișînd o scenă de vînătoare a unui cerb era agățat deasupra șemineului, dînd un aer masculin întregii încăperi. Toate capetele s-au întors cînd Grant a intrat și privirile i-au măsurat critic hainele prăfuite de drum și părul răvășit. Refuzînd să se lase intimidat, Grant a privit cu atenție fiecare masă în parte, observîndu-l într-un tîrziu și pe bărbatul care stătea singur în fața șemineului.

Bărbatul era suplu, cu picioare lungi, cu părul grizonant și chipul cu trăsături colțuroase. Citea un ziar, foarte concentrat. Avea în față o farfurie cu biscuiți și brînzeturi.

Grant s-a apropiat de el cu pași măsurați.

– Lord Lane, a spus încet. Bărbatul nu a ridicat privirea din ziar dar îl auzise, cu siguranță. Sînt Morgan, agent pe Bow Str...

– Știu cine ești, a murmurat Lane pîrînd să fi terminat de citit paragraful. A pus deoparte ziarul.

Vocea îi era cultivată dar seacă, aspră, ca niște oase bătrâne care se frecau între ele.

– Vreau să stăm de vorbă.

L-a privit cu răceală.

– Cum îndrăznești să mă abordezi în propriul club!

– Putem merge în altă parte, dacă dorești, s-a oferit Grant plin de solitudine, evident ironic.

– Doresc doar să dispari de aici, Morgan.

– Mă tem că este imposibil, domnule. Ceea ce trebuie să discutăm nu poate aștepta. Deci... stăm de vorbă în fața prietenilor tăi sau într-o altă cameră, singuri?

Lane s-a uitat spre unul dintre servitori, care îi supraveghea curios din celălalt colț al încăperii. Era evident că nu avea nici cea mai mică idee cum să scape de musafirul nepoftit.

– Cred că voi chema personalul să te dea afară, i-a răspuns Lane pocnind din degete spre servitorul care s-a apropiat alarmat.

Grant i-a prins mâna și i-a făcut semn servitorului să-și reia locul, la perete.

– Nu am chef de jocuri, domnule. De fapt mai am doar atît – și și-a apropiat degetul mare de arătător –să nu te iau pe sus și să te duc în Bow Street, la interogatoriu.

Lordul Lane a roșit, ultragiati:

– N-ai îndrăzni!

– Oh, ba da, l-a asigurat Grant. Nu-mi displace deloc ideea de a-l aresta pe unul din proprietarii clubului chiar în mijlocul salonului de servit cafeaua. Mă voi abține, însă. Asta dacă vei face un efort și-mi vei da răspunsurile pe care le aștept.

Ochii lui Lane străluceau de furie:

– Ești o mizerie, un...

– Știu, știu. Grant i-a făcut semn servitorului care s-a apropiat fără prea mare tragere de inimă. Adu-ne un ibric cu cafea, te rog. Fără zahăr. A făcut o pauză și l-a privit întrebător pe Lane: unde dorești să stăm de vorbă, domnule?

– La numărul patru e liber? a mîrîit Lane spre servitor.

– Cred că da, milord.

– Numărul patru să fie, a spus Grant. Ne vom bea acolo cafeaua.

– Da, domnule.

Sub privirile tuturor celor prezenți, cei doi au traversat încăperea și i-au trecut pragul. Au ieșit pe coridorul pe care erau înșirate mai multe camere.

– Nu ai idee cît sînt de influent, a mormăit Lane. Îl pot înlocui peste noapte pe magistratul-șef, dacă doresc. Te pot pune în lanțuri, pentru insolență, corcitură ignorantă!

– Vreau să discutăm despre Vivien Duvall, i-a răspuns calm Grant.

Din roșu, Lane a devenit alb ca o coală de hîrtie.

– Despre ce naiba vorbești?

Servitorul a intrat în cameră aducînd o tavă cu biscuiți și cafea. I-a turnat în ceașcă lui Grant și a plecat grăbit. Cînd ușa s-a închis în urma lui, Grant a dat pe gît jumătate de ceașcă și a ridicat ochii spre Lane.

– Cineva a încercat să o omoare cu o lună în urmă. Cred că ești în măsură să faci lumină asupra celor întîmplate.

Bărbatul în vîrstă a scrîșnit din dinți.

– Refuz să spun ceva legat de tîrîtura aceea.

– Nu se numără nici printre favoritele mele, i-a răspuns Grant. Dar tu ai mai multe motive să o urăști, nu-i așa? O învinovățești de sinuciderea fiului tău.

– Ea este răspunzătoare pentru moartea lui Harry, a recunoscut Lane. Nu ești primul căruia să-i fi spus asta.

– În ce fel este răspunzătoare?

Deși făcea eforturi să-și mascheze emoția, vocea îi tremura de durere și de furie:

– Fiul meu a suferit ani întregi de melancolie. Era predispus la excese de tot felul. O pradă ușoară pentru jucătorii de noroc și pentru escroci.... și pentru o femeie ca Vivien Duvall. Ea a avut o legătură cu Harry iar cînd i-a pus capăt fiul meu s-a împușcat.

– Dar nu numai asta te-a îndurerat, a continuat Grant. După moartea lui Harry, Vivien l-a sedus și

pe fiul lui Thomas – singurul tău nepot – plănuiind să se mărite cu el.

A urmat o lungă tăcere.

– Nu am nici o idee despre aceste planuri, a spus cu o voce seacă.

Lane se pricepea destul de bine să mintă, și-a spus Grant, dar subiectul era mult prea apropiat de inima lui iar furia era prea mare ca să o poată ține ascunsă.

– Când ai aflat că Vivien pusese ochii pe nepotul tău l-ai făcut pachet și l-ai trimis în India, cu primul vapor, a continuat Grant. Cred că nici toate bolile acelea exotice și nici animalele sălbatice nu ți s-au părut mai periculoase ca influența lui Vivien. Și probabil că ai avut dreptate, numai Dumnezeu știe. Dar ar fi trebuit să te oprești aici. Nu trebuia să angajezi pe cineva să o ucidă.

– Prostii! a ripostat Lane. Dacă voiam să o văd moartă mă ocupam personal de tîrfă.

– Bărbații de rang înalt nu fac asta cu mîna lor. Dar mă miră că ai găsit un asemenea idiot care să se ocupe de treburile tale murdare. Nu și-a terminat treaba. Nu a fost în stare să ucidă o femeie mititică, lipsită de apărare – iar acest lucru l-ai aflat la balul dat de familia Lichfield. Atunci ai văzut că Vivien era încă în viață. Și ai vrut ca ticălosul să-și ducă la bun sfîrșit treaba pentru care fusese plătit.

Lane afișa o expresie vicleană și infatuată:

– Ai vreo dovadă?

– Voi avea în momentul în care ancheta mea se va termina și-l voi prinde pe asasinul plătit.

În clipa următoare s-a întâmplat ceva straniu... ceva care nu i se mai întâmplase vreodată lui Grant, în toți anii în care fusese agent. Bariera dintre ei a căzut brusc iar Lane îl privea triumfător. După care a urmat o mărturisire alcătuită din cinci cuvinte:

– Nu-l vei prinde niciodată.

Recunoașterea vinovăției a fost cu totul neașteptată. Dacă ar fi fost în locul lui Lane, Grant s-ar fi ascuns la nesfârșit, invocând vârsta înaintată, respectabilitatea și influența politică. Lane nu era obligat să recunoască nimic. Probabil că se simțea invulnerabil, însă, avea să concluzioneze Grant mai târziu. Era cu siguranță convins că un aristocrat cu poziția lui socială nu avea să fie niciodată judecat pentru moartea unei prostituate. Mai mult decât atât, Lane era într-atît de furios pentru moartea fiului său încît undeva în adîncul sufletului își dorea să se afle că Harry fusese răzbunat așa cum trebuia. Era bătrîn, mai avea doar cîțiva ani de trăit iar fiul lui îi fusese răpit de lîngă el.

Grant îl privea nemișcat pe Lane, care a continuat cu răceală:

– Vivien Duvall va ajunge curînd în mormînt iar ucigașul ei va dispărea din Anglia – iar tu nu vei putea împiedica asta.

Cumplit de enervat, Grant a trebuit să-și repete în gând că Victoria era în siguranță la el acasă, cu un agent care o păzea.

– Imbecilul pe care l-ai angajat nu se va apropia niciodată de Vivien, a spus Grant calm. Chiar de la început a urmărit o altă persoană. *Pe altcineva, înțelegi?* Femeia pe care a atacat-o și a aruncat-o în Tamisa – aceeași femeie care și-a făcut apariția la bal – nu este Vivien Duvall. Este sora ei. Vivien s-a ascuns în tot acest timp iar ucigașul tău plătit a încercat să o omoare pe sora ei.

– Nu este adevărat! Lane a sărit în picioare atît de brusc încît scaunul s-a răsturnat. Doar ideea că Vivien Duvall era bine, sănătoasă îl scotea din minți. Ești un mincinos! Doar un nesăbuit ar putea să creadă una ca asta...

– Sora lui Vivien a trecut prin chinurile iadului din cauza prostiei tale, a spus Grant, dînd frîu liber furiei. Iar coșmarul prin care a trecut se va sfîrși în seara aceasta. Înainte să-și dea seama ce făcea, a întins amenințător mîinile spre gîtul lui. Să-ți fac și eu ce i-ai făcut tu? I-a întrebat. Hai să vedem cum te simți după ce te strîng zdravăn de gît și te arunc în Tamisa...

– Ia... mîinile... de pe mine... a șuierat bărbatul.

– Spune-mi numele făptașului, ca să terminăm o dată, i-a spus Grant, ferm. Spune-mi-l, ticălosule.

Lordul Lane era stacojiu iar ochii îi aruncau scînteii.

– Dacă este adevărat, s-a înecat el, dacă sînt două... le distrug pe amîndouă, doar ca să flu sigur...

– Niciodată! S-a terminat, înțelegi? Și-a sportat deliberat strînsoarea. Numele lui, a repetat, semă nînd cu un înger al răzbunării.

Lane a rostit disprețuitor numele, cu un șuierat.

Brusc, Grant a slăbit strînsoarea și a rămas privind-l pe bătrînul care respira greu, în fața lui.

– Ce-ai spus? a întrebat.

Șovăielnic, lordul Lane s-a dat un pas înapoi și i-a repetat numele.

– Keyes, a spus. Neil Henry Keyes... unul dintre tovarășii tăi. *Un agent*. A rîs cu amărăciune. Avea nevoie de bani. M-a asigurat că e o treabă ușoară. Ar fi trebuit să știu că unul ca tine se va dovedi incompetent. Dar voi găsi pe altcineva, mă auzi? Vivien Duvall nu va fi niciodată în siguranță!

Clătinînd din cap, Grant s-a îndreptat spre ușă. Se sufoca, nu mai putea respira, i se părea că are sub tălpi nisipuri mișcătoare.

– Dumnezeuule, a spus îngrozit. Pentru prima oară în viață era paralizat de panică. Keyes era agentul care fusese desemnat să o supravegheze pe Victoria în seara aceea. O lăsase pe mîinile ucigașului ei, o făcuse cu mîna lui. Dacă i se întîmplă ceva, viața ta se va sfîrși, i-a șoptit lui Lane.

La fel și a lui. A luat-o la fugă, împiedicîndu-se. Ploaia rece l-a izbit în față.

– Viața mea s-a sfârșit odată cu cea a lui Harry, „ strigat Lane, alergând după Grant. Vocea i-a răsunat în liniștea apăsătoare a clubului. Îl durea îngrozitor în piept, îl apăsa, dar a ignorat totul de furie. Singurul lucru care mă mai ține în viață este că vreau să o văd moartă pe tîrfa aceea! Nu voi avea odihnă pînă ce nu moare, mă auzi? Și dacă va trebui să-i smulg ultima fărîmă de viață din ea... cu mâinile mele...!

Lane s-a oprit în mijlocul salonului și toți servitorii au alergat spre el. Durerea din piept se accentuase, o ceață întunecată îl învăluia. A simțit o mulțime de mâini pe trupul lui, multe voci încercau să-l liniștească, dar toate astea l-au înfuriat și mai tare. A căzut, topindu-se într-o mare de ură care nu avea să se risipească niciodată.

CAPITOLUL 15

– A sosit agentul, draga mea. Doamna Buttons apăruse în pragul ușii. Se numește Keyes și este un domn bun și blînd – cel mai capabil dintre oamenii lui sir Cannon. Și domnul Morgan îl stimează mult. Sîntem pe mîini bune, sînt sigură de asta.

– Mulțumește-i domnului Keyes din partea mea pentru că are grijă de tot în lipsa domnului Morgan, a șoptit Vivien. S-a oprit în fața ferestrei, cu o carte în mîină, privind la furtuna de afară. Deși era după-amiază, era întuneric ca noaptea iar vîntul sufla cu putere. Au început să cadă primii stropi de ploaie, prevestind că ce era mai rău abia urma.

– De ce nu-i mulțumești personal, domnișoară? a întrebat menajera. Așteaptă în holul de la intrare și pare nerăbdător să-ți vorbească de îndată.

– Bineînțeles, i-a răspuns Vivien fără prea mare tragere de inimă. Poftește-l te rog aici.

– Da, domnișoară.

Strângînd volumul de poezii la piept, Vivien a oftat adînc. Nu voia să facă conversație cu Keyes, îl voia pe Grant înapoi. Ajunsesese să se bazeze într-atît de mult pe el încît ura gîndul că puteau fi despărțiți, chiar și doar o noapte și o zi.

Nu avea voie să gîndească astfel. Relația lor, așa cum era ea, urma să se sfîrșească mult prea curînd iar ea trebuia să-și păstreze măcar o brumă de demnitate la despărțire. Dacă îi arăta în vreun fel cît de mult însemnau pentru ea un zîmbet din partea lui, atenția sau compania lui nu făcea altceva decît să-i facă pe amîndoi să se simtă stînjiți. Trăise pînă acum fără Grant Morgan și trebuia să se obișnuiască să-și ducă viața fără el, în continuare.

A inspirat adînc și s-a întors pe călcîie exact în clipa în care doamna Buttons îl invita pe agent să intre. Domnul Keyes era un bărbat de talie mijlocie, îmbrăcat cu un costum care părea destul de scump. În mîna ținea o pălărie gri cu boruri mari. Era un bărbat atrăgător cu aer de dandy, o apariție, nu arăta deloc a agent. Vivien i-a zîmbit politicos iar doamna Buttons a șoptit ceva, în timp ce se retrăgea.

Keyes a oprit-o cu o atingere ușoară.

– Rămîi, doamnă Buttons, i-a spus. Poți auzi și dumneata ce vreau să-i spun domnișoarei Duvall.

– Da, domnule. Și-a încrucișat brațele la piept și a rămas, ascultătoare, cu un aer întrebător.

– Pentru început, domnișoară Duvall, a spus agentul cu o curtoazie de modă veche, vreau să-ți spun că sînt măgulit că am fost ales să te protejez.

– Mulțumesc, i-a răspuns Vivien, observînd că ploaia de afară nu dădea semne că s-ar opri. Doamna Buttons m-a asigurat că te bucuri de stima iubi... S-a oprit brusc, roșind violent. A domnului Morgan, a reușit ea să-și încheie fraza. *Iubitul ei?* Nu avea nici un drept să-i spună astfel lui Grant. Nu era al ei, în nici un fel.

Ignorîndu-i scăparea, Keyes a părut dornic să o ajute să depășească momentul. I-a zîmbit larg:

– Voi face tot ce-mi stă în putere să justific această încredere.

– Mulțumesc, domnule Keyes.

– În această ordine de idei, a continuat el, trebuie să te informez că a intervenit o schimbare de plan. Nu te speria, nu ești în pericol. Dar sir Ross mi-a trimis vorbă să te aduc imediat la biroul din Bow Street.

– Prefer să rămîn aici, a spus Vivien, surprinsă, ducînd mîna la gît.

Keyes a clătinat din cap.

– Te înțeleg, domnișoară Duvall. Numai că sir Ross a primit informații noi în absența lui Morgan și de aceea ar nevoie de tine în Bow Street.

– Ce fel de informații, domnule? a întreat doamna Buttons, venind alături de Vivien.

– Nu am voie să le divulg, i-a răspuns Keyes zîmbindu-le celor două femei triste. Dar vă asigur că domnul Morgan ar dori să faceți ceea ce vă spun eu. Iar în Londra nu există loc mai sigur decît casa de la numărul patru din Bow Street.

– Cît timp va trebui să rămîn acolo? a întrebat Vivien. Pîna la întoarcerea domnului Morgan?

– E posibil. A părut brusc nerăbdător. Haide, domnișoară Duvall, să nu pierdem timpul. Sir Ross mi-a cerut să te însoțesc de îndată.

– Bine. Vivien era tulburată din cauza schimbării de planuri. Avea un sentiment neplăcut. Domnul Keyes părea un om drăguț, dar ceva la el nu-i plăcea. I se părea că fațada amabilă ascundea un bărbat rece, reptilian. Își dorea să-l poată evita. Inima îi bătea nebunește. Reacția trupului ei era de neînțeles, mai ales că mintea ei nu discernează o cauză anume.

Dorea să poată scăpa cît mai repede de el.

– Domnule Keyes, a reușit ea să spună, abținîndu-se să nu o ia la fugă de lîngă el. Pot să iau cu mine o cameristă? Aș dori să am drept companie o femeie.

– Merge Mary, i-a spus doamna Buttons, evident de acord cu ideea.

Keyes a clătinat imediat din cap.

– Nu este nevoie. Nu este o vizită de curtoazie, domnișoară Duvall, este o treabă oficială. Aș

prefera să plecăm imediat, dacă nu te deranjează. Înainte să vină furtuna.

Vivien a avut un schimb de priviri cu doamna Buttons. *Este de încredere?* a întrebat-o mut, iar doamna Buttons i-a răspuns fără cuvinte: *cred că da*.

Doamna Buttons era îngrijorată, dar a consimțit cu un gest al capului:

– Domnișoară Duvall, dacă domnul Keyes spune că trebuie să mergi cu el, nu cred că mai e ceva de spus. Are dreptate: nicăieri nu ești mai în siguranță ca în Bow Street.

Vivien s-a uitat pe geam. Cerul se întuneca.

– Foarte bine, a răspuns calm. Te rog să mă scuzi, domnule Keyes. Vreau să-mi schimb pantofii și să-mi iau pelerina.

– Bineînțeles, domnișoară Duvall.

Vivien s-a dat un pas înapoi și l-a privit atent. O amintire îi chinua creierul, încercînd să spargă zidul de uitare.

– Domnule... ne-am mai întîlnit cîndva, nu-i așa?

– Nu cred, domnișoară. Privirea lui ascundea atîta ură că a simțit un ghem în stomac. Nu o plăcea deloc, și-a dat ea seama. Probabil că auzise toate acele zvonuri groaznice despre ea – despre adevărata Vivien, de fapt – și le crezuse.

Un ropot de tunete a spulberat liniștea. Keyes a întors privirea spre geam. Ceva în profilul lui, linia

nasului, felul în care bărbia se întîlnea cu gîtul, toate îi dădeau un sentiment de neliniște.

Keyes s-a uitat din nou la ea, surprinzîndu-i tensiunea din privire.

– Nu avem mult timp la dispoziție, domnișoară Duvall.

Ea s-a întors și a ieșit din cameră, străduindu-se să meargă normal deși se simțea cuprinsă de panică. Respirînd greu, s-a uitat peste umăr. Keyes stătea în capul scărilor și o privea atent. Părea un diavol răzbunător care încerca să o atragă în hăurile iadului.

Își dorea doar să ajungă în camera ei, să se simtă în siguranță, să închidă ușa în urma ei. Scările din fața ei îi păreau un munte imposibil de escaladat. S-a împiedicat încercînd să le urce. După cîteva clipe care i s-au părut o eternitate s-a trezit în fața ușii camerei ei. A intrat, a încuiat în urma ei și s-a sprijinit de ușă, tremurînd. Se chinuia să respire iar membrele îi era ca și paralizate. *Grant*. I-a invocat numele într-un strigăt mut, de ajutor. *Grant*...

Cînd amintirile au copleșit-o, a căzut în genunchi. Noaptea în care fusese atacată... bărbatul cu chip nemilos... mîinile puternice încleștate de gîtul ei, degetele care o împiedicau să respire... Pierduse lupta iar întunericul o înconjurase... iar apoi răceala cumplită a rîului... apa neagră care o adusese la suprafață...

Keyes îi făcuse toate astea. O știa cu siguranță. El încercase să o omoare și avea să încerce din nou, pentru că eșuase.

Se simțea trădată. *Grant, cum ai putut să-l trimiți aici? Cum ai putut să mă lași cu el?*

Dar nu era vina lui, îi spunea cu insistență inima. El nu i-ar fi făcut niciodată așa ceva, intenționat.

Era în pericol aici, în casa care pînă acum i se păruse un paradis. S-a tîrît pînă la oala de noapte, ascunsă în dulapul de lîngă pat, dar valul de gheață a cedat și a putut să respire, umplîndu-și plămîinii cu aer proaspăt. A închis ochii și s-a sprijinit de dulapul din mahon, savurînd răceala ușii masive pe obrazul ei înfierbîntat.

– *Victoria Devane*, a repetat cu voce tare. *Eu sînt Victoria*. Repeta încontinuu numele... numele ei cel adevărat. Era ca o cheie care descătușa toate locurile ferecate ale minții ei. Imagini ale trecutului ei i se perindau prin fața ochilor: căsuța de la țară unde își petrecea timpul citind și ocupîndu-se de copiii de școală... prietenii ei... o excursie făcută demult, la mare... înmormîntarea tatălui ei.

A închis ochii și a revăzut imaginea tatălui ei cel blînd și răbdător. Fusese un învățat, un filozof care prefera cărțile în locul realității crude din lumea înconjurătoare. Victoria îl adorase și-și petrecea mare parte din timp citind alături de el.

Nu iubise niciodată un bărbat în sensul romantic al cuvîntului. Nu dorise să iubească. De cînd

mama lor părăsise Forest Crest, Victoria se ocupase doar de tatăl ei... și de sora ei pe care o vedea doar rareori. Nu mai era loc pentru nimeni altcineva. Dragostea era mult prea periculoasă. Era mai bine să rămână singură, dar în siguranță. În raiul acela de sat avea doar câteva responsabilități și putea să aibă grijă de ea. Nu s-ar fi aventurat niciodată aiudoma surorii ei, care veșnic intra în cîte un necaz.

Era copleșită de ușurare: se redescoperea pe ea însăși, își recupera memoria, identitatea. Și totuși bărbatul care o aștepta jos nu avea să se lase convins că ea nu era Vivien.

– Oh, Vivien, a șoptit cu voce tremurîndă. Dacă supraviețuiesc, va trebui să răspunzi la o mulțime de întrebări.

Se simțea ca un șoricel prins în cursă, aruncat în același butoi cu un motan. Primul impuls a fost să se tîrască pînă la pat, să-și tragă pilota peste cap și să spere că agentul Keyes o s-o lase în pace. Dar el nu avea să renunțe, cu siguranță. Va insista să o ia de acolo iar servitorii nu vor face nimic să o ajute. Îl vor crede pe el, nu pe ea, vor pune totul pe seama faptului că era bulversată din cauza amneziei. Și nu aveau cum să accepte că un agent din Bow Street putea fi un criminal.

Oriunde ar fi vrut Keyes să o ducă, cu siguranță că nu era vorba de Bow Street. Disperată, a încercat să se gîndească la ce era de făcut. În

afară de Grant, singurul în care avea încredere era sir Ross. Trebuia să ajungă imediat la el. A oftat și și-a șters cu mîneca broboanele de transpirație de pe frunte. Nu știa prea bine unde se aflau birourile, doar că erau cumva de cealaltă parte a Covent Garden. Era un loc foarte cunoscut, era imposibil să nu nimerească.

A trecut imediat la acțiune, fără să mai stea pe gînduri. A luat din dulap o pelerină verde închis cu mîneci lungi și o glugă stil capucin care îi acoperea părul și fața. Și-a schimbat pantofii cu o pereche de ghete confortabile, pînă la gleznă, a deschis ușa și a privit de-a lungul holului.

S-a sprijinit de tocul ușii cu degete tremurînde. Era greu să încerce să gîndească, să nu se grăbească, atunci cînd instinctul îi spunea să o ia la fugă ca un iepure speriat. A făcut un pas pe hol, apoi încă unul, după care s-a repezit spre scară – nu spre cea principală ci spre cea mică, a servitorilor. A coborît cu grijă spirala luminată doar de cele cîteva geamuri minuscule, ținîndu-se de balustradă și încercînd să nu-și piardă echilibrul.

La nivelul primului etaj a observat o siluetă și inima i-a stat în loc. Keyes, a fost primul ei gînd... dar și-a dat imediat seama că era silueta unei femei minuscule. Era Mary care ducea un coș cu rufe împăturate.

Fata s-a oprit și a privit-o surprinsă.

– Domnișoară Duvall? a întrebat timid. Ce cauți aici, pe scara servitorilor? Ai nevoie să-ți aduc ceva? Ce pot să...

– Să nu spui nimănui că m-ai văzut, i-a șoptit Victoria. Te rog, Mary. Vreau ca toată lumea să creadă că sînt în camera mea.

Din privirea servitoarei a înțeles că o credea nebună.

– Unde te duci pe o vreme ca asta?

– Promite-mi că nu spui nimănui.

– Cînd te întorci? a întrebat servitoarea, îngrijorată. Domnișoară, dacă pățești ceva iar eu nu spun că te-am văzut îmi pot pierde slujba. Mă trezesc aruncată în stradă! Te rog, domnișoară, nu pleca nicăieri...

– Mary, i-a spus disperată Victoria, nu am timp de pierdut. Vin înapoi cînd se întoarce domnul Morgan. Dar tu să nu spui nimic. Sau măcar așteaptă cîteva minute. E o chestiune de viață și de moarte.

A trecut pe lîngă fată și s-a grăbit spre parter. A trecut prin bucătărie, fără să dea ochii cu vreun alt servitor și a deschis ușa care dădea afară.

Aerul era greu, electric. Victoria a inspirat adînc, a străbătut o alee de serviciu și s-a îndreptat grăbită spre aleea pietruită care ducea spre grădină. A trecut pe lîngă o arcadă și pe lîngă masa din piatră înconjurată de scaune și de ghivece mari de flori și a ajuns la poarta din spate.

Cu fiecare pas care o îndepărta de casă se simțea mai în siguranță, mai plină de speranță.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că procedase bine plecând din casă și lăsându-l pe Keyes să creadă că o încolțise. Pînă își dădea el seama că fugise, ea avea să fie departe. Victoria își imagina frustrarea pe care ar fi simțit-o descoperind că ea îi scăpase și aproape că a bufnit-o rîsul. A grăbit pasul și s-a îndreptat spre Covent Garden, unde era mare agitație.

Au început să cadă cîțiva stropi de ploaie, dar furtuna întîrzia să se dezlănțuie. Pantofii doamnelor răsunau pe caldarîm iar bărbații cu umbrelele sprijinite de braț ridicau ochii spre cerul înnorat. Se întuneca neobișnuit de repede iar Victoria și-a tras și mai mult gluga spre față, tremurînd.

Bow Street nu putea fi prea departe, și-a spus. Trebuia doar să treacă neobservată de Covent Garden și ajungea imediat în biroul sigur al lui Cannon.

La cererea lui Keyes, doamna Buttons l-a servit cu vin. A admirat paharul scump din argint, cu formă elegantă și frumos lucrat.

– Morgan s-a descurcat bine, a gîndit cu voce tare, iar tonul nu-i era deloc admirativ. Este cel mai bogat dintre toți agenții pe care-i știu. A știut să facă bani.

– Domnul Morgan muncește foarte mult, i-a răspuns menajera, simțindu-se datorare să-i ia apărarea stăpînului ei. Morgan era un bărbat inteligent, cerebral – era drept să fie recompensat generos pentru calitățile lui.

– Nu mai mult decît noi, ceilalți, a remarcat Keyes încercînd să zîmbească. Privirea îi era însă rece. El trăiește ca un rege, pe cînd eu... Vocea i s-a stins și a pălit, de parcă ar fi regretat că rostise acele cuvinte.

– Ei bine, a spus doamna Buttons încercînd să rămînă politicoasă, vreau să vă mulțumesc în numele lui sir Morgan pentru că aveți grijă de domnișoara Duvall. Avem încredere că va fi în siguranță, așa cum ar fi și dacă el ar păzi-o personal.

– Da, a spus el în barbă. Mă ocup eu de păpușa lui prețioasă.

Doamna Buttons a înălțat capul, convinsă că nu auzise bine:

– Ce ați spus, domnule?

Înainte ca el să apuce să-i răspundă și-a făcut apariția o servitoare brunetică, cu obraji scâldați în lacrimi. Era foarte agitată și-și freca cu nervozitate mîinile:

– Doamnă Buttons... a spus abia șoptit, rămînînd pe jumătate ascunsă de tocul ușii. M-am gîndit să vin imediat, deși mi-a spus să nu fac asta... Oh, nu știu ce să fac, nu vreau să pătească nimic rău!

– Mary, i-a spus îngrijorată menajera, apropiindu-se de ea. Atent, Keyes s-a îndreptat în scaun

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el. Despre cine este vorba? Despre domnișoara Duvall?

Fata a dat din cap.

– A plecat, domnule.

– A plecat? a repetat surprinsă doamna Buttons iar Keyes a sărit de pe scaun.

– Cum adică a plecat? a tunat el iar ambele femei l-au privit surprinse.

Servitoarea a început să se bâlbâie:

– N-nu sînt cinci minute de-atunci... Am întîlnit-o pe scara servitorilor și mi-a s-spus să nu... Oh, ar fi trebuit să-mi țin gura, dar este în pericol, nu-i așa? A privit spre menajeră, nefericită: am greșit cu ceva, doamnă Buttons?

– Nu, Mary, a liniștit-o menajera, bătînd-o ușurel pe mîină. Ai făcut exact ceea ce domnul Morgan s-ar fi așteptat de la tine.

– Ticăloasa! a explodat Keyes, aruncînd cu paharul cît-colo, fără să țină cont că vinul se văr-sase pe covorul lucrat de mîină. O pată mare, roșie, a apărut pe motivul floral cu galben și albastru. Nu scapă ea de mine! și-a jurat, apucînd în grabă haina și pălăria și ieșind ca un fulger din încăpere.

Doamna Buttons s-a frecat pe frunte. Începuse să o doară capul. A vorbit, cuprinsă de neliniște:

– Se poartă ciudat, și-a spus mai mult sieși decît fetei din fața ei. E clar că nu o place prea tare pe domnișoara Duvall.

– Sper să o găsească, a spus încet Mary. Abia atunci va fi în siguranță, nu-i așa?

Menajera nu i-a răspuns. A tresărit cînd ușa s-a închis cu zgomot în urma agentului.

La începuturi Covent Garden fusese o înșiruire de piațete aristocratice, cu case impozante și o biserică mică ridicată de Inigo Jones, dar de-a lungul secolelor suferise o mulțime de transformări. Acum adăpostea cele mai celebre teatre din lume, cafenele întesate cu scriitori, artiști și muzicieni. O piață centrală imensă, acoperită își întinsese tentaculele dincolo de piațete, spre străzile și aleile dimprejur. Zgomotul și aglomerația păreau să șporească cu fiecare an care trecea. Nobilii plecaseră de mult, își părăsiseră frumoasele case iar acum acestea se transformaseră în magazine și taverne.

Victoria a trecut pe lîngă vitrina unei parfumerii, plină cu borcane cu pomezi și uleiuri aromate.

– Vino-ncoa', drăguțo! a auzit o voce spartă și cineva a apucat-o de mîneacă. O femeie în vîrstă, cu fuste roșii, crețe și o mulțime de brățări pe mîini se agățase de brațul ei. Hai să-ți ghicesc norocu'... pentru un șiling, îți spun toate secretele zilei de mîine.

– Îți mulțumesc, dar n-am nici un ban, i-a răspuns Victoria eliberându-se din strînsoare.

Ghicitoarea insista, urmărind-o pas cu pas și prinzînd-o iar de încheietură:

– Îți ghicesc și gratis! Ridicase tonul. Dă-te aproape, lume! Cine vrea să afle ce viitor are fata?

Dîndu-și seama că femeia o folosea drept momeală pentru alți trecători, Victoria și-a smuls mîna din mîna ei.

– Dă-mi drumul.

Întîmplarea a atras cîteva priviri iar Victoria s-a uitat temătoare în jur. A văzut ceva mai departe o pălărie gri și a simțit un nod în gît. Arăta exact ca aceea a lui Keyes. Dar nu avea cum să o ajungă atît de repede, nu-i așa?

S-a uitat din nou dar pălăria dispăruse. Keyes ea pe urmele ei, simțea asta.

Era convins că ea era Vivien și avea să o omoare, fie din răzbunare fie pentru că fusese plătit să o facă. Dacă aflase că fugise, știa și că singurul refugiu era biroul lui sir Ross din Bow Street. Și avea să facă orice ca s-o împiedice să ajungă acolo.

S-a simțit cuprinsă de furie din cauza nedreptății situației. Era în pericol, dar nu din vina ei. Venise la Londra pentru că își făcuse griji pentru sora ei și avusese parte de o serie de întîmplări, care mai de care mai bizare.

Cerul a părut să se desfacă și torente de apă s-au revărsat, făcînd ca mulțimea să se risipească, în căutare de adăpost. Vivien a inspirat adînc și a privit din nou spre coloane. A zărit din nou pălăria gri și l-a recunoscut pe Keyes. Era cam la o sută de metri depărtare și chestiona pe cineva. Din atitudine se vedea că era extrem de tensionat.

– Oh, Doamne, a murmurat.

De parcă i-ar fi simțit privirea, Keyes s-a întors brusc spre ea. Era furios. L-a împins cît-colo pe bărbatul căruia îi punea întrebări și s-a repezit spre Victoria, ucigînd-o din priviri. Victoria a zbughit-o la rîndul ei, a luat-o pe lîngă operă și a ieșit în Russell Street, împiedicîndu-se de o piatră din caldarîm. A încercat să-și recapete echilibrul, conștientă că distanța dintre ei se micșora. *Nu mă poți opri*, și-a spus hotărîtă. *Trebuie* să ajungă în Bow Street, la naiba! Ajunsese prea departe ca să dea greș tocmai acum.

Grant s-a năpustit pe ușa din față. A pălit atunci cînd i-a văzut pe toți servitorii adunați în holul de la intrare, înconjurînd-o pe doamna Buttons.

– Domnule Morgan! a exclamat menajera, renunțînd la atitudinea demnă pe care o afișa de obicei. Părea tulburată; cîteva șuvițe i se desprinseseră din cocul strîns. Grant nu o mai văzuse niciodată așa.

– Unde este? a întrebat ca un sălbatic, deși undeva în adîncul sufletului știa deja răspunsul.

– Slavă Domnului că te-ai întors! a spus doamna Buttons. Tocmai mă pregăteam să trimit un bilet în Bow Street, pentru că nu știam cînd te întorci și am vrut să văd dacă cererea lui sir Ross era adevărată sau nu...

– Despre ce naiba vorbești? S-a uitat în jur, la ceilalți servitori. Unde este Victoria? a strigat.

Pe fețele tuturor se citea nedumerirea.

– Victoria? a repetat menajera, uimită.

Grant a clătinat din cap.

– Vivien. Domnișoara Duvall. Femeia care a locuit aici în ultimele săptămîni. Unde este? Unde e Keyes?

Au urmat cîteva clipe de tăcere care i-au sporit furia. Nimeni nu îndrăznea să-i răspundă, și-a dat seama, consternat.

– *Să-mi spună cineva ce s-a întîmplat, la naiba!*

Mary a făcut un pas înainte. Nu s-a apropiat mai mult, de parcă i-ar fi fost teamă să nu o lovească.

– Este greșeala mea, domnule, i-a șoptit. Am văzut-o pe domnișoara Duvall plecînd. Se furișea pe scara servitorilor și a ieșit pe ușa de la bucătărie. M-a rugat să nu spun nimănui. Mi-a spus că pentru ea este o chestiune de viață și de moarte. Dar m-am gîndit că ar fi bine să-i spun totuși doamnei Buttons și așa am și făcut.

Inima lui Grant bătea cu putere, răsunându-i în urechi.

– De viață și de moarte, a repetat el. Însemna că Victoria își dăduse seama că era în pericol și încercase să fugă.

Doamna Buttons își ștergea cu nervozitate mâinile de șorț.

– Imediat ce a ajuns, domnul Keyes mi-a spus că sir Ross i-a cerut să o aducă pe domnișoara Duvall în Bow Street. Se purta destul de ciudat. Îl cunosc de ceva ani, dar nu l-am văzut niciodată așa. Era clar că domnișoara Duvall nu voia să plece cu el, dar i-a spus totuși că se duce să-și schimbe pantofii. În timp ce el o aștepta în bibliotecă, ea s-a furișat afară, Bănuiesc că oricărei femei care a trecut prin ce a trecut ea îi este frică de străini.

– M-am uitat pe fereastră după ea, a continuat Mary. Se îndrepta spre piață, iar domnul Keyes era pe urmele ei.

– Se duce în Bow Street, a șoptit Grant. Din punctul ei de vedere, era singurul loc sigur, în afară de casa lui. I-a strigat unui servitor să ia un cal și să se ducă de îndată în Bow Street: spune-i lui Cannon să strângă toți oamenii disponibili și să umple Covent Garden și străzile învecinate cu agenți și polițiști, pînă ce domnișoara Duvall și Keyes vor fi găsiți. Haide, grăbește-te! În cinci minute să fii în biroul lui Cannon!

– Da, domnule. Servitorul a rupt-o la fugă, alegînd cel mai scurt drum pînă la grajduri.

Grant a ieșit în trombă din casă, ignorînd ploaia care îi uda părul și hainele. Un sentiment ciudat pusese stăpînire pe el, sentiment pe care nu-l mai încercase pînă atunci. Nu se gîndise niciodată la siguranța lui, știa că era suficient de puternic și de inteligent să iasă din orice pericol. Dar teama pentru altcineva, amestecul acela de iubire, teroare și furie era o adevărată agonie.

A alergat spre Covent Garden, printre animale și căruțe, pe străzile murdare, pline cu trecători care se grăbeau prin ploaie. Dacă i se întîmpla ceva Victoriei... Gîndul i-a provocat o durere în piept, împiedicîndu-l să respire.

A trecut de biserica St. Paul iar Covent Garden s-a deschis în fața lui, cu amestecul de hoți din buzunare, bătauși și codoși... tuturor le-ar fi atras atenția, cu siguranță, o femeie tînă și frumoasă, neînsoțită. L-a cuprins panica: trebuia să o găsească înaintea lui Keyes, dar nu știa dacă ocolise Covent Garden și o luase pe aleile lăturalnice înțesate de vagabonzi și criminali sau străbătuse piața.

– Unde ești, Victoria? a spus în șoaptă, tot mai frustrat cu fiecare minut care trecea. A fost nevoie de toată stăpînirea de sine ca să nu strige întrebarea în gura mare.

Folosindu-și ambele mâini ca să ștergă stropii de ploaie de pe obraji, Victoria a pornit orbește pe prima stradă care se intersecta cu Russell și și-a dat seama, disperată, că o luase în direcția greșită. Ce bine ar fi fost dacă ar fi știut drumul! Măcar dacă mai avea câteva minute la dispoziție înainte ca agentul Keyes să-și dea seama că fugise.

Ca peste tot în Londra, când părăseai o stradă principală, curată și cu case frumoase, nimereai într-o lume a tîrfelor și hoților, a caselor sărăcicioase, dărăpănate. Fără să se mai uite peste umăr, Victoria a căutat un refugiu, iar primul întîlnit în cale a fost o clădire cu două nivele care servea drept casă de pariuri.

A coborît cele câteva trepte care duceau la subsol și a nimerit într-o încăpere slab luminată în care se aflau vreo zece bărbați, absorbiți de listele cu pronosticuri atîrnate pe peretele din spate.

În aer plutea un miros greu, un amestec de sudoare, tutun și haine umede de ploaie. Victoria s-a făcut mică într-un colț, și-a tras și mai mult gluga spre față și a așteptat, sperînd ca agentul Keyes să treacă de casa de pariuri fără să o observe. Știa însă că spera în zadar. Era o zonă pe care agenții o cunoșteau prea bine, iar ei erau antrenați în a-i urmări și găsi pe cei căutați. În asta excelau agenții: în a-și vîna prada.

– la te uită! O voce de bărbat s-a auzit și o pereche de cizme negre s-au apropiat de ea. Se pare că o păsărică s-a adăpostit aici de ploaie.

Pariurile s-au oprit pentru că îi remarcaseră cu toții prezența. Victoria și-a mușcat buza când bărbatul a întins mîna spre ea și i-a dat jos gluga.

– Cam frumușică, a spus el, rîzînd. Cu ce treburi pe aici, păsărică? Cauți companie pentru astă-seară? Ai găsit-o. Am o monedă în pantaloni care poate fi a ta.

– Și nu numai asta are în pantaloni, pun pariù, a spus altcineva, după care au urmat hohote de rîs.

Dîndu-și seama că era acum în centrul atenției, Victoria l-a privit pe bărbat în ochi. Părea un gentleman, poate că făcea parte din mișca nobilime. Era proaspăt ras, cu pantaloni cafenii, o haină cu guler înalt și o cravată îndrăzneată.

– Cineva nu mi-a dat pace acolo, în piață, a spus ea în șoaptă. M-am gîndit să mă ascund aici pentru cîteva minute.

El s-a prefăcut îngrijorat și a luat-o pe după umeri, cu un gest familiar.

– Biata păsărică! Îți ofer protecția mea. A încercat să-i desfacă pelerina, ignorîndu-i protestele. Nu te feri. Trebuie să văd ce ai de oferit.

Întreaga atenție era concentrată acum asupra lor. Chiar și agentul de pariuri făcuse o pauză să-i urmărească, alăturîndu-se corului de încurajări.

– Am venit aici ca să nu fiu molestată de un bărbat, a spus Victoria împingându-l și refugiindu-se mai departe de el. Nu îl caut pe al doilea.

Bărbatul era convins că era doar un joc de-al ei:

– Îți ofer o noapte în compania unui armăsar și o recompensă generoasă pentru serviciile tale. Ce altceva și-ar mai putea dori o femeie?

– Te recompensez eu dacă mă duci pînă în Bow Street, i-a răspuns ea. Sînt sigură că ai auzit de Grant Morgan, agentul. Va considera că i-ai făcut o favoare personală dacă mă ajuți să ajung acolo în siguranță.

O privea cu un alt gen de interes:

– Da, am auzit de Morgan. Ce legătură ai tu cu el?

Victoria a răsuflet ușurată. Numele lui Grant îi atrăsese în sfîrșit atenția. Dacă îl putea convinge pe bărbatul acesta să o ducă în Bow Street, era în siguranță. Dornică să-l convingă cît mai repede, s-a agățat de mîneca lui, exact în clipa în care cineva intra pe ușă.

I-a zărit pălăria gri și a scos un țipăt de spaimă.

– El este, a tremurat ea.

– Bărbatul care te-a deranjat? a întrebat așa-zisul ei protector.

Victoria a dat din cap. Keyes respira greu din cauza efortului și părea furios. În clipa în care a văzut-o, ochii i-au strălucit a triumf.

– Sînt agent în Bow Street și urmăresc o suspectă, a spus cu voce rece, clară. Trebuie să-mi predați această femeie.

Cuvintele lui au produs rumoare printre cei prezenți. Agentul de pariuri a făcut cîțiva pași înainte și a început să strige, furios:

– Eu am o afacere curată. Ce tot aveți cu mine? Ce trebuie să fac să vă țin departe? Era binecunoscut faptul că agenții de pariuri și cei din Bow Street se disprețuiau reciproc. Agenții din Bow Street îi considerau pe ceilalți prea puțin diferiți de infractori și îi tratau ca atare.

– Trebuie să o interoghez pe această femeie într-o afacere legată de Coroană.

– Minte! a strigat Victoria aruncîndu-se în brațele bărbatului de lîngă ea. Nu am făcut nimic rău!

– De ce anume este acuzată? a întrebat acesta, protejînd-o cu brațul lui.

– Nu am timp să-ți înșir toate capetele de acuzare, i-a răspuns Keyes. Dă-i drumul femeii și vezi-ți de treabă.

– Fă ce ți-a spus, l-a îndemnat și agentul de pariuri. Lasă-l s-o ia pe femeie și să plece. Nu e bine pentru afacere să am un agent prin preajmă.

Bărbatul a oftat și a împins-o ușurel spre Keyes.

– Tot doreai să ajungi în Bow Street, porumbițo. Se pare că ai făcut rost de un însoțitor.

– Nu mă va duce acolo! A strigat, agățându-se de el. Vrea să mă omoare! Nu mă lăsa pe mîna lui!

– Să te omoare? a repetat bărbatul. Era clar că i se părea că exagera. Haide, păsărică, orice-ai fi făcut, nu poate fi atît de rău! Cînd ajungi la tribunal, zîmbește-i cît poți de frumos judecătorului și sînt convins că vei scăpa ușor.

– Te rog! i-a spus disperată. Ajută-mă să ajung la sir Ross Cannon, în Bow Street! Este viața mea în joc!

Bărbatul a privit-o atent. Ceea ce a văzut în ochii ei a părut să-l convingă.

– Bine, a spus. Fac și eu o faptă bună în seara asta: salvez o domnișoară aflată la ananghie. Bănuiesc că nu se întîmplă nimic dacă o însoțesc eu în Bow Street. În fond, care ar fi diferența? Pot să o duc eu acolo, în numele tău.

Keyes s-a apropiat de ei, calm, cu ochii întunecați, ucigători. Părea să-și cîntărească răspunsul.

– Îți arăt eu care ar fi diferența, a spus pe un ton măsurat. În timp ce vorbea a scos un retevei scurt pe care l-a fluturat prin aer. Îl folosea de obicei pentru a-i „convinge” pe infractorii care nu i se supuneau. Victoria a scos un țipăt cînd Keyes l-a lovit pe bărbat de trei ori, în succesiune rapidă, în cap și în zona umerilor. A auzit cum loviturile răsunau în trupul lui. Bărbatul a căzut la pămînt, cu un geamăt.

Keyes a apucat-o de mîină și i-a răsucit-o la spate. Un cor de strigăte a răsunit în încăperea, dar vocea lui Keyes i-a acoperit pe toți:

– Nu cred că e indicat să vă puneți cu mine. Veți fi acuzați că ați împiedicat un agent aflat la datorie. Cine vrea să-și petreacă noaptea la Newgate? A rîs disprețuitor și a continuat: bănuiam eu. Vedeți-vă de treabă, domnilor și uitați că ați văzut-o pe femeia aceasta.

– Leși afară! i-a strigat agentul de pariuri.

– Bucuros, a spus Keyes și a împins-o pe Victoria în sus, pe scări.

– Nu mă poți omorî acum! a strigat ea. Ploaia îi bătea în față. Sînt martori... au văzut cu toții că m-ai luat de aici. Vei fi judecat... spînzurat...

– O să dispar cu mult înainte ca ancheta să înceapă măcar, a mîrîit Keyes, continuînd să-i țină mîina răsucită la spate și împingînd-o spre mijlocul străzii.

Vivien se uita disperată în jur, încercînd să găsească pe cineva care să-i sară în ajutor. Mirosul greu venit de la un abator a învăluit-o și ochii i-au lăcrimat.

– De ce-mi faci asta? a spus.

Surprinzător, Keyes a auzit-o în tot acel tumult.

– Sînt prea bătrîn ca să continui să fac pe agentul și n-am nici un ban pus deoparte ca să mă pot retrage. Al naibii să fiu dacă o să duc o viață de cîine cîte zile voi mai avea.

– C-cine te-a plătit să mă omori? a întrebat ea, apoi a scos un țipăt scurt, de durere, pentru că el îi răsucea și mai tare mîna.

– Gata cu vorbăria! a spus el. Au dat colțul, îndreptîndu-se spre o fabrică abandonată. Pereții păreau să stea să cadă și nimeni nu îndrăznise să-și facă sălaș acolo, nici măcar cei mai săraci. Victoria a încercat să se împotrivescă atunci cînd el a forțat-o să treacă pragul.

A simțit o durere ascuțită în cap și și-a dat seama că o lovise, ca să nu-i mai opună rezistență. Nu mai putea gîndi coerent. El a legat-o la gură cu cravata lui și a încătușat-o.

Victoria s-a împiedicat cînd agentul a împins-o spre scările rupte, care au trosnit amenințător sub greutatea lor. Înăuntru ar fi fost întuneric ca noaptea dacă în acoperiș și în pereți nu ar fi fost o mulțime de găuri și de crăpături. Peste tot erau pete mari de ulei.

Nimeni nu o putea găsi aici, și-a spus Victoria, încercînd să respire atunci cînd Keyes i-a dat brînci să urce la etajul al doilea. Peste tot erau excremente de șobolani, mucegai, pînze de păianjeni și cuiburi de păsări. Ocupanții clădirii s-au împrăștiat rapid, cu chițăituri și filfiit de aripi. Ploaia își făcea loc printr-o gaură din acoperiș, chiar în centru, formînd o baltă mare. Keyes a tras-o într-un colț și a trîntit-o jos, făcînd ca rochia să i se ridice pînă la genunchi.

A rămas nemișcat, privindu-i ciorapii uzi. Privirea lui i-a provocat greață.

– Aveam de gând să termin rapid cu tine, i-a spus. Dar merit ceva în plus pentru efortul meu, pentru că mi-ai pricinuit numai necazuri. Vreau și eu o bucățică din ce i-ai dat lui Morgan.

Brusc, nimic nu a mai părut real. Ca prin ceață, Victoria și-a spus că era doar un vis, că avea să se trezească repede, cu Grant alături, care îi va spune că totul era bine. S-a concentrat cu disperare pe ideea că nu era decît un coșmar. Nici nu a tresărit cînd Keyes a început să-și desfacă bretelele.

– Nu e nici o pierdere, i-a spus el. Am văzut mii de femei de teapa ta. Dar un lucru e sigur – ești rezistentă ca o stîncă. Nici o altă femeie nu ar fi supraviețuit dacă ar fi trecut prin ce-ai trecut tu. Brusc, în voce i se citea gelozia: tot ce e mai bun, numai pentru Morgan. Ești o bucățică tare bună. I-a ridicat fusta și în clipa aceea Victoria și-a dorit să fi murit deja.

CAPITOLUL 16

Așa cum ceruse Grant, Covent Garden și împrejurimile au fost curînd înțesate de agenți și polițiști. Polițiști călare au împărțit zona cu precizie militară. Cannon a rămas în Bow Street, la comandă, și cu toții au primit ordin să-i raporteze numai lui, de urgență.

Grant știa că dorința lui Cannon de a-i găsi pe Keyes și Victoria devenise o chestiune personală. Deja publicul căuta semne că agenții din Bow Street erau corupți. Orice dovadă legată de Keyes putea fi folosită împotriva planurilor lui Cannon – împotriva tuturor agenților – pentru a zădărnici reorganizarea și extinderea lor. Toți agenții erau conștienți de asta și îl căutau asiduu.

– Morgan, i-a spus îngrijorat Flagstad, luptîndu-se cu ploaia, nu înțeleg și pace ce motiv ar fi avut domnișoara Duvall să fugă de Keyes. Probabil că și-a pierdut capul... s-a panicat ... dar de ce? Știm cu toții că este un om bun, Keyes.

Grant a clătinat din cap în timp ce se îndrepta spre operă. Abia dacă a reușit să-i răspundă, printre dinți.

– Nu putem fi siguri de nimic.

– Ba putem, sînt convins de asta! a insistat Flagstad, chinuindu-se să țină pasul cu el. Keyes n-a făcut nimic nelalocul lui... o caută pe domnișoara Duvall ca și noi, ca să o știe în siguranță.

Mărturia de prietenie a lui Flagstad ar fi trebuit să-l impresioneze pe Grant. Nu-și explica deloc ce se întîmpla. Îl cunoștea pe Keyes de mulți ani și orice sugestie că ar fi putut face ceva rău l-ar fi tulburat peste măsură.

Grant știa că ar fi trebuit să fie mai înțelegător, să-i spună cîteva cuvinte liniștitoare, dar s-a trezit prinzîndu-l de rever:

– Unde naiba este? Își ținuse pînă atunci cumpătul, dar nu mai putea. Nu-mi spune ce fel de om este Keyes, ajută-mă să-l găsesc pe nemernic!

– Da... Da... Flagstad încerca să se desprindă din încheștare, privindu-l uimit. Calmează-te, Morgan. Dumnezeu, nu te-am văzut niciodată atît de... Întotdeauna ți-ai păstrat mintea limpede, chiar și în mijlocul unei revolte!

Grant i-a dat drumul, mormăind furios. Da, își păstrase mereu cumpătul, fie că fusese vorba de bătăi de stradă, greve sau încăierări de orice fel. Dar de data asta era diferit. Victoria nu mai avea timp. Era în pericol de moarte și gîndul că nu putea

ajunge la ea îl scotea din minți. Și-a dat seama că trebuia să se liniștească, altfel risca să omoare pe cineva. Mecanic, a continuat să se îndrepte spre operă, acolo unde îl așteptau un căpitan și alți doi oameni.

– Nu crezi că au fugit împreună, nu-i așa? a gândit Flagstad cu voce tare. Vreau să spun... doamnele par să-l placă pe Keyes iar reputația domnișoarei Duvall...

– Du-te de aici, l-a amenințat Grant. Altfel te omor.

Flagstad a părut să înțeleagă că nu era doar o amenințare deșartă. S-a îndepărtat grăbit.

– Mă duc la căpitanul Brogdon, să văd dacă are vreo veste.

– Morgan! Morgan! Grant a privit în jur, alertat. Un polițist alerga spre el, venind dinspre partea de nord a pieței. Domnule Morgan... m-au trimis să vă anunț...

Grant l-a ajuns din trei pași, aproape dărîmîndu-l din picioare.

– Ce este?

– Casa de pariuri din Russell... trebuie-să... Polițistul s-a oprit, pentru că nu mai putea respira.

– Spune-mi, la naiba! a răbufnit Grant. Poți să respiri și mai târziu!

– Da, domnule. Polițistul a dat din cap și a inspirat adînc: o fată a intrat în seara asta în casa de pariuri și a cerut ajutor. Voia să ajungă în Bow

Street. Se pare că un agent a intrat după ea și a obligat-o să meargă cu el.

– Slavă Domnului! a exclamat Flagstad, auzindu-l. Sigur este vorba de Keyes și de domnișoara Duvall! A găsit-o! Totul va fi bine, de-acum.

Grant l-a ignorat pe agentul entuziasmat și l-a întrebat pe polițist:

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum mai puțin de zece minute, domnule.

Flagstad i-a întrerupt:

– Mă duc direct în Bow Street să-i aștept. Sînt convins că Keyes o va duce direct acolo.

– Așa să faci, i-a spus Grant și a luat-o la fugă spre strada Russell.

Casa de pariuri a fost ușor de găsit. O mulțime de polițiști se adunase în fața ei. S-au dat cu toții înapoi când l-au văzut venind. În mijlocul lor stătea și vocifera un bărbat masiv, la adăpostul unei umbrele. Era proprietarul casei de pariuri.

– Ești un nenorocit, a spus el. Tu trebuie să fii Morgan, cel de care întreba femeia care a intrat aici și a iscat toată agitația asta.

– Spune-i domnului Morgan ce s-a întâmplat, l-a îndemnat unul dintre polițiști.

– Agentul a intrat după ea, dar femeia nu a vrut să plece cu el. Zicea ceva cum c-ar vrea să o omoare.

– A urmat o încăierare, a continuat polițistul.

– Da, a încuviințat bărbatul. Unul dintre clienții mei a încercat să-i ia apărarea, dar agentul l-a pus jos imediat.

– În ce direcție au luat-o? a întrebat, răgușit.
Bărbatul i-a zîmbit cu șiretenie.

– S-ar putea să știi, dar la fel de bine s-ar putea să nu.

Unul dintre polițiști l-a îmbrîncit.

– Dacă mai pui mîna pe mine nu-ți spun nimic!

– Unde naiba s-au dus? l-a întrebat ceva mai calm Grant, deși îl sfîșia din priviri.

Bărbatul a clipit des:

– Vreau ca agenții tăi să nu mai calce prin prăvălia mea!

– S-a făcut.

– Dar, domnule Morgan... a intervenit polițistul. Vocea i s-a stins cînd a văzut ce privire i-a aruncat Grant.

Bărbatul îl privea bănuitor pe Grant:

– De unde știi că te ții de cuvînt?

– N-ai de unde, i-a răspuns Grant, ridicînd tonul. Care acum rivaliza cu tunetele furtunii. Dar știi sigur că te voi ucide dacă nu-mi vei spune în următoarele zece secunde încotro au luat-o.

– Bine, a spus bărbatul și l-a strigat pe un anume Willie. Imediat și-a făcut apariția un băiețandru slăbănog de vreo unsprezece-doisprezece ani, îmbrăcat în niște haine ponosite care îi erau prea largi și cu o șapcă atît de mare că-i înghițea

tot capul. El este agentul meu, a spus cu mîndrie. L-am trimis să-i urmărească, atunci cînd au plecat.

– Au intrat într-o clădire veche, nu foarte departe de-aici, a spus pe nerăsuflăte băiatul. Îți arăt unde, domnule Morgan. A luat-o la fugă pe stradă, privind peste umăr, să vadă dacă Grant îl urma. Acesta era deja pe urmele lui. Știi exact unde este, a mai strigat băiatul.

Clădirea, mai bine zis ce rămăsese din ea, stătea ca o jalnică santinelă în colțul străzii.

– Aici! a strigat Willie oprindu-se la intrare și privind-o neîncrezător. Aici au intrat. Dar eu unul nu m-aș duce, domnule... Totul e putred pe dinăuntru.

Grant nici nu l-a auzit. A trecut grăbit pragul. Fabrica a scos niște sunete înfiorătoare, de parcă era gata să se prăbușească. Prin găurile din acoperiș pătrundea ploaia care nu reușea însă să limpezească atmosfera îmbîcsită dinăuntru. Nu se auzea nici o voce, nici un semn de luptă, părea imposibil ca Victoria să se fi aflat acolo. Preț de o clipă, Grant s-a întrebat dacă nu cumva băiatul greșise aducîndu-l acolo sau dacă nu cumva fusese învățat de proprietarul casei de pariuri să îl pună pe un drum greșit. Dacă ajunseseră în altă parte însemna că pierduse deja un timp prețios. l-au atras însă atenția niște semne, ca și cum cineva fusese tîrît pe acolo, iar cîteva trepte

fuseseră sparte de curînd. Cineva tocmai fusese acolo.

S-a repezit pe scări, ignorînd sunetel  scoase de lemnul care se crăpa sub greutatea lui. Nu mai fusese niciodată at t de disperat, s ngele nu-i mai clocotise astfel în vene, arz ndu-i pielea. Trebuia să ajungă la Victoria p n  nu era prea t rziu... iar dacă era, știa că nu va putea trăi fără ea.

Pe jumătate alerg nd, pe jumătate t r ndu-se pe scări, a ajuns la cel de-al doilea etaj. A văzut două siluete în spate... pe Keyes, aplecat peste forma inertă a Victoriei, scormonindu-i pe sub fuste. Singura pată de culoare era ro ul părului ei. Era legată la gură cu un c lu . Stătea nemișcată, cu ochii  nchi i.

Grant a scos un strigăt sălbatic, venit din ad ncul sufletului. Fără să mai con tientizeze ce făcea, s-a repezit la Keyes, hot r t să-l omoare. L-a aruncat în celălalt col  al încăperii. Blestem nd, Keyes  i-a căutat furibund pistolul, dar c nd să-l apuce, Grant l-a prins de m n   i l-a tr ntit de podea, cu un zgomot de oase rupte. Gem nd de durere, Keyes i-a dat lui Grant un pumn în bărbie. Acesta de-abia dacă a simțit lovitura, într-at t era de hot r t să-l omoare.

– E un nimeni, animal s ngeros ce e ti! a strigat Keyes privind chipul nemilos al lui Grant. Doar nu ai de g nd să mă ucizi pentru o t rf !

Grant nu i-a răspuns, ci a continuat să-l lovească pînă cînd l-a redus la tăcere. Treptat, Keyes a renunțat la luptă și s-a mulțumit doar să-și protejeze fața și capul, cu mîinile ridicate. Grant a dus mîna la gheată și a scos cuțitul. Avea să se liniștească doar dacă îl vedea mort și nimic nu-l mai putea opri. Toate lucrurile în care crezuse pînă atunci, lege, dreptate, justiție, corectitudine, totul dispăruse ca un abur. Aproape înnebunit de setea de sînge, a ridicat cuțitul în aer.

Un zgomot înăbușit l-a făcut însă să se oprească. Respirînd neregulat, a întors capul în direcția din care venise sunetul. Victoria se întorsese pe o parte și se uita la el cu ochi mari, fără să poată scoate un cuvînt din cauza călușului. Grant nu-și mai putea desprinde privirea de la ea. Ochii ei mari albaștri păreau să-l țină prizonier, nu-i dădeau voie să se miște.

– Uită-te în altă parte, a spus cu o voce care părea să nu-i aparțină.

Victoria a clătinat din cap, înțelegînd imediat că el nu era în stare să ucidă un om sub privirile ei.

– Ferește privirea, naiba să te ia! a mîrîit Grant.

Ea nu l-a ascultat. Și-au susținut reciproc privirile, pînă cînd el a trebuit să se recunoască învins. Cu un geamăt înfundat și-a pus cuțitul la loc, în gheată. l-a mai dat o ultimă lovitură lui Keyes, care era inconștient, și a început să-i caute prin buzunare. A găsit cheile cătușelor și a

îngenuncheat lângă Victoria. Ea s-a înfiorat când cheia s-a răsucit în încuietoare și cătușele au căzut de pe încheieturile zdrelite.

Grant a luat-o imediat în brațe și a lipit-o de pieptul lui. Era în viață și asta însemna că putea răsufla ușurat. A sărutat-o flămînd pe păr, pe haine, ca și cum ar fi vrut să o devoreze în întregime.

– Grant, a suspinat ea sub săruturile arzătoare.

El a scos un sunet animalic și și-a lipit buzele de gura ei.

L-a luat de gît și i-a șoptit la ureche:

– Credeam că voi muri aici. Am crezut... că fața lui va fi ultimul lucru pe care îl voi vedea în această viață.

– Fața *mea* va fi ultimul lucru, i-a răspuns el.

– Acum îmi amintesc tot... bărbatul acesta, Keyes... el a încercat să mă omoare atunci.

Grant știa că o strîngea mult prea tare în brațe dar nu se putea abține.

– Îmi pare rău, a reușit el să spună. Îmi pare atît de rău! Este vina mea...

– Nu, nu. Te rog, nu spune asta. Cum m-ai găsit? De unde ai știut?

– Am aflat totul despre Keyes de la lordul Lane. Am crezut că voi înnebuni, eram convins că nu voi ajunge la tine la timp. Și-a îngropat fața la pieptul ei, cu un geamăt. Oh, Dumnezeuule!

I-a simțit degetele trecîndu-i ușor prin părul ud și a auzit-o șoptind ceva de neînțeles.

– Nu te mai pierd niciodată din ochi, a spus cu buzele lipite de sînul ei iar ea a rîs ușor.

– Mie-mi convine. E bine așa.

Furtuna continua să facă ravagii iar fabrica se clătina și scîrțîia. Sunetele l-au repus pe Grant în mișcare. A ridicat-o pe Victoria din poala lui și i-a spus:

– Trebuie să te scot de aici.

– Da. A aruncat o privire dezgustată spre trupul inert al lui Keyes. Cu el ce faci?

– Se ocupă ceilalți de el, a spus Grant fără să-i pese dacă întreaga clădire se prăbușea peste ticălos... cîtă vreme ei reușeau să iasă și să fie în siguranță. A sprijinit-o cu brațul: poți să mergi?

Ea a dat din cap și a reușit să schițeze un zîmbet, spre marea lui uimire

– Ce este? a întrebat-o el, îngrijorat că întîmplările din ultimele minute ar fi putut să o dezechilibreze în vreun fel.

– Mi-ai spus pe nume, a spus ea cu voce slabă, continuînd să zîmbească. De unde ai...

– Îți explic mai tîrziu. Nu s-a mai putut stăpîni și a sărutat-o lung, apăsător. Să mergem.

Au coborît cu grijă treptele sparte, cu Grant deschizînd drumul. Încerca cu grijă fiecare treaptă înainte să o lase pe Victoria să pună piciorul. Abia dacă o țineau picioarele. Deși știa că era în siguranță, nu se putea opri din tremurat.

– Ești rănită? a întrebat la un moment dat Grant. Deși tonul îi era calm, era îngrijorat.

– Nu, i-a răspuns ea încercînd să se abțină, pentru că îi clănțăneau dinții. El nu a... adică ai ajuns înainte ca... A tăcut, pentru că Grant a ridicat-o ușurel, ajutînd-o să sară peste o treaptă spartă. Sînt bine, s-a grăbit ea să-l asigure. Și totuși el nu părea prea convins. Victoria știa că în adîncul sufletului său, Grant se învinovăța în continuare pentru cele întîmplate.

I s-a părut că a trecut o eternitate pînă cînd au ieșit în sfîrșit afară. Cu pămîntul solid sub picioare, Grant a luat-o în brațe și a strîns-o la piept. Victoria și-a dat seama că erau în mijlocul unei mulțimi de agenți, polițiști și curioși.

– Pot să merg și singură, a murmurat ea și un oftat de ușurare a străbătut mulțimea.

Grant i-a ignorat cuvintele și a continuat să o țină în brațe. Un căpitan al poliției călare s-a apropiat, a descălecat și l-a salutat respectuos:

– Domnule, sînt bucuros să văd că ați găsit-o pe domnișoara Duvall și că este teafără. A făcut o pauză și s-a uitat spre fabrica dărăpănată. Keyes este încă înăuntru? Cum ar trebui să...?

– Este în viață, i-a răspuns Grant, fără să pară prea mulțumit de asta. Dar va trebui ajutat să coboare de la etaj.

Căpitanul s-a încruntat.

– Locul acesta este o capcană a morții, domnule. Nu pot garanta siguranța celui care s-ar aventura înăuntru.

– Atunci dărimați-o și scoateți-l pe Keyes dintre dărimături, a spus Grant sec. Nu dau doi bani pe el.

Căpitanul a clipit, neînțelegînd de ce vorbea Grant așa despre un coleg de-al lui.

– Vă ofer calul meu, domnule, i-a spus făcîndu-i semn celui care-l ținea de frîu să se apropie.

Grant a ridicat-o în șa pe Victoria și s-a urcat în spatele ei. A aruncat o privire rece spre clădire.

– După ce-l scoateți pe Keyes de acolo, vreau să-l arestați și să-l trimiteți în Bow Street. Am ceva de lămurit cu ticălosul acesta... După ce termină Cannon cu el, e al meu.

– Da, domnule Morgan, a spus căpitanul privindu-l cu un amestec de teamă și de admirație. Era clar că Grant nu era genul de om pe care să vrei să-l nemulțumești.

Epuizată, Victoria s-a sprijinit de Grant iar el a cuprins-o strîns cu brațul și a îndemnat calul să pornească. Ploaia rece îi șfichiuia fața, își simțea trupul chinuit de fiecare pas al calului, dar toate acestea erau semne că era încă în viață.

Grant venise după ea, și-a spus. Îl împiedicase pe Keyes s-o ucidă. Era un miracol aproape de neînțeles. Era recunoscătoare și chiar mai mult decît atît. Între ei era acum o intimitate care depășea tot ce simțise pînă atunci pentru el. Știa acum

că el avea să riște totul, să facă orice pentru ea, că ținea la ea mai mult decît o făcuse oricine. Știa de asemenea că l-ar fi ucis pe Keyes dar îl lăsase în viață doar pentru că ea dorise asta. Gîndul i-a făcut plăcere. Grant era un bărbat minunat, stăpîn pe el... dar ea avea puterea să-l influențeze. Pentru că o iubea.

Savurînd acest sentiment, Victoria s-a lipit și mai tare de el, fără să ia în seamă disconfortul provocat de călătoria călare. Au ajuns în Bow Street, la numărul patru. Grant a descălecat primul și a ajutat-o pe Victoria să coboare, așezînd-o cu grijă cu picioarele pe pămînt. A rămas cîteva clipe cu mîinile pe talia ei, susținînd-o. Ea i-a zîmbit, simțindu-l îngrijorat.

– Sînt bine, i-a spus.

El a strîns din dinți.

– Nu-mi iese din minte imaginea ta acolo, pe podeaua fabricii. Și Keyes aplecat peste tine...

– Dar l-ai oprit. L-a mîngîiat pe obraz.

– Dacă era prea tîrziu? a întrebât el răgușit, cu privirea întunecată.

Victoria îl privea cu înțelegere, dîndu-și seama că avea nevoie să fie consolată la fel de mult ca și ea, poate chiar mai mult. De la moartea fratelui său, Grant nu mai fusese în pericol să piardă o persoană iubită. Nu-și îngăduise să iubească cu adevărat pe nimeni, pentru că nu voise să mai simtă o asemenea durere.

– Nu putea fi vina ta, a spus cu grijă. Nu poți controla totul.

El nu-și dorea să audă asta, a constatat ea amuzată. Nu era genul de bărbat care să recunoască faptul că nu deținea controlul absolut.

– Asta da alinare, a murmurat el, ridicînd ironic o sprînceană. Poți să te descurci și mai bine de-aftă, sînt sigur.

Ea a zîmbit. Grant redevenea cel de altădată.

– Nu ai întîrziat. Ai venit la momentul oportun și m-ai salvat. De ce să-ți faci griji pentru ce s-ar fi putut întîmpla?

– Pentru că eu... S-a oprit. Pentru că un bărbat nu descoperă în fiecare zi că o femeie mică, fragilă și dispusă la tot felul de accidente este centrul existenței lui.

– Dispusă la accidente? a repetat ea încercînd să pară indignată, deși inima îi tresăltase de bucurie.

Ernest, băiatul de încredere al lui sir Ross a ieșit imediat să ia frîiele calului și să-l ducă la grajduri. Spre surprinderea ei, Grant nu a dus-o la birou ci direct în casă. Clădirea principală era legată prin spate de birouri și apoi mai departe cu sălile de judecată.

– Cine sînt toți acești oameni? a întrebat Victoria, lipindu-se instinctiv de Grant cînd a văzut mulțimea care se înghesuia în clădire.

– Informatori, infractori, potențiali jurați, avocați... Alege.

– Întotdeauna este atîta agitație?

– Acum nu-i nimic. Am văzut și mai rău. S-a uitat peste mulțime și i-a făcut semn unei femei plinuțe care încerca să-i îndrepte pe oameni spre camerele în care trebuiau să ajungă. Ea i-a surprins privirea și s-a apropiat. Buzele ei au făcut un „O” de mirare:

– Dumnezeule, a murmurat ea mutîndu-și privirea de la Grant cel murdar și ud la Victoria. Ce apariție!

Grant i-a zîmbit, dar era evident că nu avea chef de conversație.

– Trebuie să-l văd imediat pe Cannon, a spus scurt. Avem doar cîteva minute la dispoziție. Domnișoara Duvall... adică Devane... a trecut printr-o cumplită încercare și trebuie să se odihnească.

– Da, bineînțeles. Menajera o privea îngrijorată pe Victoria. Haideți pe aici, vă rog. Au străbătut mulțimea și au intrat în biroul lui sir Ross, o cameră mică cu ferestre pătrate care dădeau spre stradă. Biroul era mobilat cu piese din stejar, rafturi masive cu cărți și un glob terestru.

Sir Ross stătea de vorbă cu doi bărbați care păreau a fi agenți, dar s-a oprit în mijlocul frazei cînd i-a văzut întrînd.

– Morgan, a spus privind-î bănuitor cu ochii lui cei gri. Unde este Keyes?

– Va fi adus curînd aici, a spus Grant.

Cumva, Cannon a părut să înțeleagă exact ce se întâmplase, doar citindu-i expresia lui Morgan. A închis ochii și și-a fricționat tâmpla cu degetul mare și cel arătător, ca și cum l-ar fi chinuit brusc o durere de cap.

– Adu imediat niște prosoape și ceva fierbinte de băut, doamnă Dobson.

– Da, domnule. A dispărut imediat.

Cannon i-a poftit afară pe ceilalți și a închis ușa în urma lor. Zgomotul de afară se auzea încă, dar mult mai slab. S-a întors spre Grant și Victoria și le-a făcut semn să ia loc.

Victoria încă mai tremura ușor, așa că a fost recunoscătoare pentru brațul protector al lui Grant care a continuat să o susțină când s-a prăbușit pe scaun. Hainele îi erau ude și murdare, părul la fel. Nu-și mai dorise niciodată o baie atît de mult ca acum. Își dorea să se simtă curată și să poată dormi într-un pat cald.

– Nu va dura mult, i-a șoptit Grant, simțind că era epuizată.

Cannon l-a auzit:

– Nu va dura, într-adevăr. Și-a tras un scaun în fața ei. I-a luat mîna în mîna lui mare și a privit-o în ochi cu seriozitate. Domnișoară... a început, după care s-a oprit.

– Devane, a rostit ea zîmbind timid.

– Devane, a repetat el încet. Faptul că aceste grele încercări au fost cauzate de un om de-al meu

mă îndurerează mai mult decît pot spune în cuvinte. Nu pot să repar ce s-a întîmplat... dar îți dau cuvîntul meu de onoare că te voi ajuta oricînd vei avea nevoie. Trebuie doar să-mi ceri

– Mulțumesc, i-a răspuns Victoria stînjinită că unul dintre cei mai puternici oameni din Londra îi cerea ei scuze.

Cannon a părut mulțumit. I-a eliberat mîna și a așteptat ca doamna Dobson să aducă păturile. După ce Victoria a fost înfășurată în țesătura groasă de lînă și a primit o ceașcă aburindă de ceai, magistratul a întors din nou privirea spre ea.

– Domnișoară Devane, te rog să-mi povestești ce s-a întîmplat în seara aceasta.

Poticnindu-se cînd și cînd, Victoria a reușit să-i descrie cele întîmplate de la plecarea lui Grant. Acesta intervenea uneori, dînd cîte o explicație necesară. La un moment dat au fost întrerupți de niște zgomote, ca și cum cineva zgîria ușa pe dinafară.

Cannon a dat ochii peste cap. S-a ridicat și a deschis ușa. Imediat, o pisică dungată, fără coadă, s-a strecurat înăuntru și i-a privit suspicios pe cei doi vizitatori.

– Să fii cuminte, a avertizat-o Cannon pe un ton care ar fi făcut pe oricine să se ascundă într-un colț.

În loc de asta, pisica i-a aruncat o privire rebelă și a sărit direct în poala Victoriei.

Murmurînd o scuză, Cannon a vrut să o ia de acolo dar Victoria a clătinat din cap, cu un surîs:

– Nu-i nimic. Îmi plac animalele.

Ochii lui Cannon au zîmbit:

– Ai făcut acum cunoștință cu adevăratul șef din Bow Street, a spus arătînd spre pisoii.

Victoria a terminat de povestit, cu pisica torcîndu-i în poală. A clipit des. Obosise. În birou era cald și se simțea în siguranță aici, pentru prima oară după multe săptămîni. Îi simțea mîna lui Grant pe ceafă iar atingerea lui o alina.

A urmat o lungă tăcere, răstimp în care Cannon a privit absent spre peisajul atîrnat pe perete. Tabloul înfățișa un rîu curgînd printre stînci și cîteva dealuri acoperite de păduri, în fundal. Victoria bănuia că în momente ca acelea magistratul își dorea să se fi aflat într-un asemenea loc liniștit.

Într-un final Grant a alungat pisica din brațele ei, ignorîndu-i miorlăitul de protest și a ajutat-o să se ridice de pe scaun.

– Este timpul ca domnișoara Devane să meargă acasă, i-a spus lui Cannon. Ne vom ocupa de restul mîine.

– Trăsura mea vă va duce în King Street. Cannon le-a deschis ușa și i-a șoptit cîteva indicații băiatului care aștepta pe hol. Menajera și-a făcut și ea apariția și a întrebat dacă îi mai putea aduce ceva Victoriei.

– Am terminat, deocamdată, a spus Cannon. Mulțumesc, domnișoară Devane. Sper ca această zi dezastruoasă să nu aibă nici un fel de efect asupra ta.

– Mă voi simți mult mai bine după ce mă odihnesc, l-a asigurat ea.

Cuvintele lui Cannon l-au îngrijorat pe Grant, care s-a încruntat:

– Ar trebui să trimit după doctor. Poate că ar fi mai bine să te consulte, după toate cele care s-au întâmplat.

– Iarăși? Victoria a clătinat din cap cu convingere. Nu am nevoie să mă vadă doctorul de două ori pe zi. Du-te *tu* la Linley, dacă îi dorești într-afât de mult compania. Eu vreau acasă.

– Acasă să fie, a spus el încet și au ieșit din birou.

Doamna Dobson se uita după cei doi care se îndepărtau. A întors apoi privirea spre Cannon, cu o expresie amuzată:

– Ei bine, se pare că Morgan al nostru s-a îndrăgostit în sfârșit.

– E îndrăgostit lulea, a spus și Ross. Bietul de el! Doamna Dobson i-a zîmbit afectuos:

– Într-o bună zi ai putea fi în locul lui.

– Mai bine-mi tai gîtul înainte, i-a răspuns el cu calm. Pînă atunci aș vrea un ibric cu cafea.

Menajera părea oripilată.

– La ora asta? Nici nu vreau să aud. Ai nevoie de odihnă, nu de o băătură care-ți face praf nervii și...

Cannon a oftat și s-a așezat la birou, îndurându-i cu stoicism predica.

CAPITOLUL 17

La întoarcerea în King Street, Victoria a fost întâmpinată de o doamnă Buttons extrem de îngrijorată și de Mary, care avea ochii în lacrimi. Amîndouă primiseră cu uimire vestea că agentul Keyes avusese de gînd să-i facă rău.

– Ar fi trebuit să-mi spui, domnișoară! a exclamat menajera. Aș fi făcut orice să te ajut.

– Îmi pare rău, i-a răspuns Victoria. Mi-am pierdut capul din cauza șocului de a-mi fi revenit memoria și pentru că-mi era frică de Keyes. Nu voia să le jighească, mărturisind că nu fusese sigură că putea avea încredere în ele. În orice caz, a adăugat ea. Totul s-a terminat cu bine și asta datorită domnului Morgan.

– Și uite așa se va tipări un nou roman de o jumătate de penny, a spus doamna Buttons. Noile aventuri palpitate al lui Grant Morgan, legenda din Bow Street.

– Fraierul din Bow Street, mai curînd, a mormăit Grant. Totul s-a întîmplat din vina mea. La început am vrut ca Flagstad să o păzească pe Victoria. N-ar fi trebuit să fiu de acord ca să fie înlocuit de Keyes.

– Nu aveai de unde să știi, a protestat Victoria. Nimeni nu l-a bănuit, nici măcar sir Ross.

Grant a continuat să mormăie ceva. Nu era de acord ca ea să-i ia apărarea. I-a pus mîna pe frunte și i-a așezat o șuviță care se desprinsese.

– Doamnă Buttons, cred că domnișoara Devane are nevoie degrabă de o baie fierbinte și de lapte cald cu puțin coniac.

– Oh, da, a spus Victoria tremurînd de plăcere.

– Vom avea grijă de ea, domnule Morgan, l-a asigurat menajera făcîndu-i un semn fetei de lîngă ea. Mary, spune-le fetelor să-i umple cada domnișoarei Devane și mai apoi o alta pentru domnul Morgan, într-o cameră de oaspeți.

– Da, doamnă, a spus fata și a dispărut.

Grant și-a împlînzit tonul cînd a întreat-o pe Victoria:

– Să te duc în brațe pînă sus?

Victoria a clătinat din cap, zîmbind. S-a cufundat în privirea lui caldă și nici nu și-a dat seama cînd a plecat menajera.

– Vii la mine după baie? l-a întreat.

Chipul lui era lipsit de expresie dar buzele lui erau moi și dulci cînd i s-au lipit de tîmplă:

– Nu, i-a șoptit.

Ea s-a dat un pas înapoi, surprinsă:

– Nu?

– Ai trecut prin destule azi. Nu ai nevoie de o brută în călduri în patul tău la noapte.

Victoria s-a lipit de pieptul lui.

– Și dacă-mi doresc ca el să fie acolo?

– Ai nevoie de somn, a spus el ferm.

– Somnul este o pierdere de vreme.

El a râs și a luat-o în brațe:

– Asta demonstrează cât ești de epuizată. Nu mai știi ce spui.

– Ba știu, a insistat Victoria, împiedicându-l să o îndepărteze de el.

– Draga mea... Și pentru mine a fost o zi grea. Mă tem că dacă vin la tine la noapte nu voi avea suficientă...

– Putere? a continuat ea.

– Voință.

– Oh... Dar dacă...

– Du-te, i-a șoptit el eliberînd-o din îmbrățișare și împingînd-o ușurel spre scară. Am trecut prin prea multe. Victoria. Nu pot avea încredere în mine însumi în noaptea asta. Ne vedem dimineață.

Încruntată, Victoria a urcat treptele oprindu-se din cînd în cînd să se uite la el. Grant a așteptat ca ea să ajungă sus și apoi s-a dus în bibliotecă, să-și toarne un coniac.

Cu ajutorul servitoarelor, Victoria și-a spălat și și-a clătit părul de două ori. Baia fierbinte i-a alungat tensiunea din mușchi și i-a încălzit oasele. Iar paharul cu lapte și coniac a ajutat-o să se relaxeze total. S-a îmbrăcat într-o cămașă de noapte curată din muselină și și-a pus deasupra un negligé închis în față cu nasturi mici din perle. S-a așezat în fața șemineului pentru ca servitoarea să-i perie părul, lăsînd căldura focului să-i usuce buclele de culoare roșie.

– Îți mai aduc lapte? a întrebat-o doamna Buttons. Sau ceva de mîncare? Pîine prăjită sau un bol cu supă... sau un ou, măcar?

– Nu, mulțumesc. Victoria s-a frecat la ochi și a căscat.

Înțelegînd că era epuizată și că avea nevoie de intimitate, menajera i-a făcut semn lui Mary și amîndouă s-au pregătit să iasă din cameră.

– Sîntem aici dacă ai nevoie de ceva, domnișoară Devane, a spus încet doamna Buttons.

Cu ochii pe jumătate închiși, Victoria și-a întins picioarele goale spre foc, urmărind cum flăcările galbene îi luminau degetele. S-a întrebat dacă Grant își terminase baia, dacă adormise deja într-una dintre camerele de oaspeți. Știa că avea de gînd să-și țină promisiunea și să nu vină la ea în noaptea aceea, convins fiind că avea nevoie de odihnă. Și avea dreptate, fără îndoială. Dar simțea

nevoia să fie cu el, să o țină în brațe și să o mîngîie, iar ea să-l aline la rîndul ei.

Fusese la un pas de moarte în seara aceea, la mai puțin de o lună de cînd se încercase pentru prima oară uciderea ei. De aceea era într-atît de disperată să savureze fiecare clipă pe care o mai avea de trăit. Somnul era o pierdere de vreme... mai ales cînd bărbatul pe care îl iubea era în camera vecină.

S-a trezit la ușa camerei de oaspeți. Cu degete tremurînde a apăsat pe clanță și a intrat în anticamera care dădea spre dormitor. Ca și în dormitorul principal, focul ardea în șemineu, flăcările dansînd și aruncînd umbre jucăușe pe pereți.

Iar pe pat... Ceea ce a văzut a lăsat-o fără suflare iar inima a început să-i bată nebunește. Grant era întins pe pat, cu un picior atîrnînd pe margine. Ținea în mîină o carte din care citea, cu o ușoară încruntare brăzdîndu-i fruntea. Era complet gol.

Lumina flăcărilor dădea pielii lui o strălucire de ambră și se juca în părul lui negru, lucios. Fiecare detaliu al trupului său era vizibil, de la adîncitura de la baza gîtului pînă la părul sîrmos de pe picioare. Victoria s-a întrebat de ce părea mult mai mare îmbrăcat decît atunci cînd era gol.

Și-a dat seama că a făcut un zgomot pentru că el s-a întors s-o privească, acoperindu-se cu cartea deschisă, într-un gest automat. Gestul lui a amuzat-o. A înaintat spre el:

– N-ar trebui să citești pe o lumină atît de slabă, i-a spus. Îți forțezi ochii.

– O să-mi forțez și altceva dacă nu te întorci în camera ta, s-a încruntat el.

Ea l-a ignorat și a închis ușa în urma ei, apropiindu-se cu grijă de pat.

– Nu mi-e somn.

Grant s-a ridicat, continuînd să-și țină cartea în poală.

– Dacă te urci în pat și închizi ochii adormi în cîteva secunde. Privirea lui a zăbovit însă pe cămașa de noapte din muselină, pe nasturii minusculi, iar respirația i s-a accelerat. Am vorbit serios, Victoria, a avertizat-o el. Nu în noaptea asta.

– Nu vrei să fii cu mine?

– Vreau ce-i mai bun pentru tine.

– *Tu ești* ce e mai bun pentru mine. L-a privit în ochi și a început să-și desfacă nasturii, cu gesturi febrile. Era agitată și asta o făcea neîndemînică.

Grant continua să o privească tăcut, fără să clipească. Roșind din cauza stînjeneții, Victoria a tras de negligé și unul dintre nasturi a sărit cît-colo, pe covor. Frustrată, și-a dat seama că mai avea mai mult de doisprezece nasturi de desfăcut. În ritmul acesta, îi lua toată noaptea. A abandonat misiunea imposibilă și s-a uitat spre Grant, zîmbindu-i crispat:

– Nu sînt o seducătoare prea pricepută, nu-i așa?

Brusc, cartea a zburat în celălalt capăt al camerei, aterizînd cu un zgomot înfundat. Victoria s-a trezit luată pe sus și așezată pe pat. Grant s-a aplecat deasupra ei:

– Ținînd cont că sînt tare ca un buștean, cred că te descurci destul de bine.

Era ținută prizonieră de sexul lui întărit, lipit de pîntecul ei, de coapsa lui puternică strecurată între picioarele ei. Cu un gest timid și-a pus mîinile pe spatele lui, uimită de căldura trupului lui.

– Ai pielea atît de fierbinte, i-a șoptit ea atingîndu-l cu degetele ei reci.

El a respirat printre dinți, de parcă l-ar fi durut ceva, așa că ea a înlemnit:

– Am făcut ceva greșit?

– Nu, nu... Grant și-a îngropat fața în buclele ei roșii, mătăsoase. Cînd mă atingi, nu știi dacă sînt în rai sau în iad.

– Și asta e bine?

– E bine, i-a spus el.

Ea a zîmbit și l-a ținut strîns, cu toată puterea. Grant îi șoptea cuvinte de dragoste cu buzele lipite de gîtul ei, de obraji, presărînd săruturi, iar degetele se luptau cu nasturii rămași. l-a desfăcut unul cîte unul, fără grabă.

– Sărută-mă, i-a spus Victoria, dorindu-și ceva mai mult decît atingerile suave al buzelor lui. Gura lui s-a lipit de a ei, limba lui a explorat-o, făcînd-o să geamă de plăcere.

.Negligé-ul era de-acum desfăcut, așa că Victoria s-a chinuit să și-l dea jos. El a domolit-o cu alte săruturi dulci și a ajutat-o să-l scoată. Acum tot ce-i mai despărțea era cămașa de noapte. El a căutat pe sub muselina subțire și i-a găsit sânul pe care i l-a cuprins în palmă, strângându-i ușor sfîrcul.

Tremurînd de excitare, Victoria a devenit tot mai îndrăzneată, mîngîindu-l pe spate, pe fesele ferme. Trupul lui a tresărit cînd l-a atins acolo, erecția lui a pătruns mai adînc prin straturile îngrămădite de muselină dintre picioarele ei. La început, ea s-a speriat puțin, amintindu-și cum fusese prima oară, durerea pe care o simțise atunci.

Simțindu-i neliniștea, Grant a rămas nemișcat deasupra ei, sprijinit în coate, ca să nu o strivească sub greutatea lui.

– Să nu-ți fie teamă, i-a spus răgușit.

– Nu-mi este, l-a mințit ea, încercînd să-și descleșteze pumnii. Și-a lipit palmele pe omoplații lui. Ai spus că nu o să mă doară dacă sînt pregătită.

– Așa este. A sărutat-o iar, nespun de dulce, iar ea s-a deschis complet sub sărutul lui și trupul i-a căpătat încredere. Nu s-a crispat nici atunci, cînd el i-a scos cămașa de noapte și i-a cuprins sânii în palme, sărutîndu-i pe rînd și necăjindu-i cu vîrfurile limbii. Și-a pus mîna pe genunchiul ei, apoi a început să urce și nu s-a oprit pînă cînd nu a descoperit triunghiul care-i proteja feminitatea. S-a jucat cu părul cîrlionțat și roșu, alunecînd și

jucându-se pînă cînd ea s-a arcuit cu un geamăt, direct în mîna lui.

Grant s-a străduit din răspuțeri să nu o pătrundă chiar atunci. Știa că era pregătită, simțea că se umezise... dar nu încă. Nu pînă cînd nu i-o cerea ea, pînă nu-l implora. I-a șoptit dragostea lui, a mîngîiat-o intim, găsind intrarea în trupul ei. S-a delectat cu tremurul ei, cu respirația ei întretăiată atunci cînd și-a strecurat degetul în ea. Ea îl ținea de umeri, de parcă nu se putea hotărî dacă să-l tragă mai aproape sau să-l respingă. S-a aplecat și i-a prins un sfîrc între buze, în timp ce degetul lui pătrundea și mai adînc.

– Te rog, a gemut ea într-un sfîrșit, ridicînd involuntar genunchii și desfăcîndu-și larg picioarele. Te rog.. e prea mult... eu...

– Mă vrei acum? a întreat-o el.

– Te rog, a spus ea din nou, roșie ca focul.

– Lasă-mă înăuntrul tău, Victoria. A pătruns-o cu mișcări lente, fără să se oprească, pînă cînd a simțit căldura trupului ei învăluindu-l cu totul. Senzații și emoții s-au amestecat în el, inundîndu-l.

Cu mișcări stîngace, ea se chinuia să-l tragă mai aproape. Cu un geamăt scurt, satisfăcut, el i-a cuprins fesele și a ghidat-o în același ritm cu el.

În cataclismul de senzații care au copleșit-o, aducînd-o la extaz, Victoria l-a simțit pe Grant ca fiind cel mai aproape om din lume pentru ea. A rămas înăuntrul ei un minut sau două, apoi s-a dat

deoparte și a rămas întins lângă ea. Fierbinte și satisfăcută, ea s-a cuibărit în scobitura brațului lui, simțind cum el o săruta pe tâmplă și pe ureche.

– Te iubesc, i-a șoptit ea și l-a auzit spunându-i același lucru în același timp. A zîmbit pe jumătate adormită, lăsându-se învăluită de mirosul lui, de atingerea lui, după care s-a cufundat într-un somn fără vise.

CAPITOLUL 18

Victoria s-a trezit cînd l-a simțit pe Grant coborînd din pat și a protestat cu un sunet somnoros. L-a auzit rîzînd încet. S-a întors în brațele ei doar cîteva clipe și a sărutat-o pe gît. Barba de o zi a zgîriat-o ușor, făcînd-o să se înfioare.

– Culcă-te la loc, i-a șoptit el. Trebuie să merg în Bow Street.

Ea l-a cuprins cu brațele de gît:

– E deja dimineață?

– Mă tem că da.

Victoria l-a mîngîiat pe spatele cu mușchi bine conturați. Masculinitatea lui o învăluia: greutatea trupului lui, obrazul neras... și coapsa care se insinuase între picioarele ei...

– Rămîi cu mine, i-a șoptit, tresărind de plăcere cînd Grant i-a cuprins un sîn în palmă.

Lui Grant îi era greu să reziste tentației.

– Nu pot, iubita mea. Mă așteaptă Cannon și avem multe de făcut azi. Dar mă întorc repede. I-a

sărutat sînul alb. Am de gînd să nu mai petrec niciodată mai mult de cîteva ore departe de tine.

Victoria și-a trecut degetele prin părul lui scurt și negru și s-a uitat în ochii lui:

– Aș vrea să fie adevărat.

El a privit-o atent și a mîngîiat-o lung, tandru.

– Și de ce n-ar fi, dragostea mea?

– Pentru că... Nu putea gîndi limpede atîta vreme cît mîna lui se odihnea pe abdomenul ei, mîngîindu-i-l senzual. Pentru că există vise și există realitate.

– Realitatea mi-a ajuns cît pentru zece vieți, i-a spus Grant. Vreau să încerc un vis-două.

– Cum ar fi?

– Să mă însor cu tine, în primul rînd.

Declarația a uimit-o pe Victoria. Nu se așteptase să primească o cerere în căsătorie, nu în dimineața aceea. A făcut un efort să se adune și i-a răspuns, nesigură:

– Știu că... orice femeie din lume ar fi onorată să primească o asemenea ofertă.

– Dar tu? a întrebat-o încet.

– Mă tem că... Victoria s-a oprit și l-a privit nesigură, trăgîndu-se mai departe de trupul lui fierbinte. Și-a strîns cearșafurile în jurul ei, ridicînd spre el niște ochi rugători.

– Victoria, a spus el atingîndu-i cu blîndețe părul care îi cădea pe un umăr. Nu ar fi trebuit să încep acum această discuție. Ești epuizată încă iar eu

mă, grăbesc. Dar nu plec de aici pînă cînd nu-mi spui de ce anume te temi.

Victoria nu și-a desprins ochii din cuvertura albastră cînd i-a răspuns:

– Cred că mă dorești numai pentru că semăn atît de bine cu sora mea. Grant nu a scos nici un sunet, așa că ea a continuat, după o pauză de cîteva clipe: pe Vivien ai dorit-o la început... iar eu nu te pot condamna pentru asta. Este sofisticată, interesantă, orice bărbat o dorește. Eu nu mă pot compara cu ea. Și n-aș putea suporta să citesc dezamăgirea de pe chipul tău, într-o dimineată, cînd te vei trezi lîngă mine.

Grant nu înțelegea de unde provenea nesiguranta ei. Cum de Victoria se considera o copie palidă a surorii ei? Dumnezeu, cele cîteva trucuri de alcov pe care le știa Vivien nu însemnau nimic față de cît de atras se simțea de Victoria. Era caldă, inteligentă... o parteneră ideală, atît în pat cît și în afara lui.

– Dulce... frumoasă... prostuță, i-a șoptit. Cum poți să crezi că aș prefera-o pe ea în locul tău? Cum te poți îndoii de sentimentele mele? Crede-mă că știi prea bine cît sînteți de diferite și sînt mai mult decît capabil să decid ce anume vreau.

Tulburat de îndoielile ei, a tras cu bruschețe cearșafurile, a prins-o de încheietură și i-a dus mîna la bărbăția lui care s-a întărit imediat la atingerea mîinii ei mici și reci.

– Simți asta? a spus răgușit, aplecându-se deasupra ei și privind-o intens. *Simte-mă*, uită-te în ochii mei și spune-mi dacă în ei citești cumva dezamăgire.

– Mă ceri de nevastă doar pentru că am fost virgină și încerci să te porți ca un gentleman, să faci ceea ce se cuvine...

Grant i-a acoperit gura cu un sărut arzător.

– Nu sînt *chiar atît* de gentleman, i-a spus.

Victoria continua să-l privească neîncrezătoare:

– Mi-ai spus cîndva că nu ești genul de bărbat care să se însoare.

– Sînt, cînd e vorba de tine.

– Dar nu ești obligat, i-a spus trăgîndu-și mîna. Vreau să înțelegi... că nu-mi ești obligat cu nimic. Ne putem despărți prieteni, ca doi prieteni dragi...

– Nu vreau o prietenă. Te vreau pe tine. În fiecare zi, în fiecare noapte. În fiecare minut, pînă la sfîrșitul vieții. Grant a strîns-o în brațe și s-a uitat în ochii ei: nu vrei și tu asta?

Roșie ca focul, ea a reușit să șoptească un da.

– Mulțumescu-ți Ție, Doamne, a spus el. N-aș putea trăi fără tine. Altceva ne mai stă în cale?

– Munca ta... Vocea i s-a stins. Nu pot să știu că ești în pericol, clipă de clipă... că în fiecare dimineață, cînd pleci, s-ar putea să fie ultima oară cînd te mai văd. Poate că aș fi putut suporta dacă te-aș fi iubit mai puțin... dar nu cred că voi putea trăi așa.

El a strâns-o și mai tare în brațe.

– Am decis deja să ies din serviciul activ. Mi-am petrecut prea mulți ani din viață pe străzi. Acum mi se deschid noi drumuri. Îmi voi găsi o altă ocupație.

– Chiar vrei să faci asta? I-a întrebat ea serioasă.

El a dat din cap și și-a lipit buzele de fruntea ei:

– Mărită-te cu mine, Victoria.

Victoria nu i-a putut răspunde. S-a mulțumit să-l privească în ochi. Îl iubea mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată că era posibil. Dar era ceva în adîncul sufletului ei, ceva care o neliniștea. Trebuia să-și dea seama despre ce era vorba, trebuia să găsească niște răspunsuri. Avea nevoie de intimitate și de timp, să se poată gândi.

– Dă-mi răgaz cîteva zile, l-a rugat. Nu pot lua repede o asemenea decizie. Vreau să mă întors acasă, să-mi revăd sora... și să mă regăsesc.

Grant s-a încruntat și a clătinat din cap.

– Să te regăsești? Mi-ai spus că ți-ai recăpătat complet memoria.

– Da, dar nu cred că am redevenit eu însămi, întru totul. Și nu mă simt în stare să-mi schimb complet viața pînă nu petrec cîteva zile în tihnă, în casa mea.

– Întrebarea este simplă, Victoria: mă iubești sau nu?

– Da, te iubesc. L-a mîngîiat pe obraz, cu ochii plini de emoție. Te iubesc, a repetat.

– Atunci acceptă.

– Nu încă, a spus, la fel de încăpățînată ca și el.

E părea dornic s-o zdruncine puțin:

– La naiba, de ce nu spui da? Nu faci altceva decît să amîni inevitabilul.

– Îți voi da un răspuns cînd mă voi simți în stare, i-a spus ea. E prea devreme. Te rog să ai răbdare...

– Nu pot să am răbdare. Te doresc prea mult. Gura lui a pus stăpînire pe a ei, limba lui a pătruns nerăbdătoare, făcînd-o să se lipească de el. Între ei mai era o bucată de cearșaf pe care ea s-a luptat să o dea deoparte, dornică să-l simtă gol, lîngă ea. A ajutat-o imediat și i-a potrivit trupul lîngă al. lui. Sexul îi pulsa între coapse. Ea s-a deschis să-l primească, cu un geamăt, iar el a zîmbit văzînd-o cît era de nerăbdătoare.

– Victória, i-a șoptit Grant, desenînd cu degetele cercuri prin părul cîrlionțat. Știi că ești a mea, nu-i așa? O simțea umedă, gata să-l primească. A sărutat-o pe gît și a pătruns-o cu o blîndețe înnebunitoare.

– Mai mult, i-a spus ea, dorind să-l simtă mai adînc în ea. El deținea însă controlul și se mișca încet, făcînd-o să se arcuiască cu disperare.

I-a șoptit să aibă răbdare, să se relaxeze, dar ea era o novice în a-și controla răspunsurile. Grant i-a ascultat ruga mută și s-a cufundat înăuntrul ei, cunoscînd extazul odată cu ea.

– Ei bine, i-a spus Grant câteva minute mai târziu, cu buzele între sîinii ei. Asta ca să ai la ce să te gîndești.

Victoria nu și-a putut reține un zîmbet. L-a luat de gît și l-a sărutat.

– Grăbește-te, i-a șoptit. O să întîrzi la lucru... și n-aș vrea să fii nevoit să explici de ce.

– Nu mă va întreba nimeni nimic, i-a răspuns el fără să se miște. Cea mai frumoasă femeie din Anglia este în patul meu... Ceva ar trebui să fie în neregulă dacă *nu* aș întîrzia.

S-a dovedit că Grant nu a întîrziat mai mult de câteva minute. Intrînd în birou, și-a ascuns cu grijă bună-dispoziția, văzînd expresia sumbră din ochii lui Ross Cannon.

Știa că și el ar fi arătat la fel dacă nu și-ar fi petrecut noaptea în brațele Victoriei. I-a stat pe limbă să-i sugereze să-și găsească și el o femeie. Dar nu avea de ce să-și bage nasul în treburile altora... mai ales în cele ale unui bărbat extrem de discret ca sir Ross.

După ce s-a interesat despre cum se simțea Victoria, Cannon l-a informat pe Grant că agentul Keyes se afla în custodia lor și că dăduse declarații complete în fața lui și a unui grefier. Grant nu a fost deloc surprins, știind că sir Ross era în stare să smulgă o mărturisire și din piatră seacă. Keyes urma să fie acuzat și judecat iar Cannon voia ca

Victoria să vină la el la birou în după-amiaza aceea și să dea o declarație în prezența grefierului. Era hotărât să se ocupe de caz cu maximă discreție și eficiență, ca să nu inflameze și mai mult publicul.

– Asta înseamnă că Victoria nu va fi nevoită să vină la tribunal, a spus Grant care venise de acasă cu discursul gata pregătit. Nu avea de gând să accepte pentru nimic în lume ca Victoria să se mai afle vreodată în aceeași încăpere cu Keyes.

– Nu este nevoie ca domnișoara Devane să mai treacă printr-o nouă încercare, i-a răspuns Cannon. Declarația ei împreună cu mărturia lui Keyes vor fi suficiente ca să obținem condamnarea lui.

– Cum rămîne cu lordul Lane? a întrebat Grant. Urmează să fie arestat în dimineața asta? Mă ofer voluntar.

Magistratul a dus ceașca de cafea la gură și l-a privit surprins:

– Înțeleg că nu ai aflat. Lordul Lane a murit.

Grant a clătinat ușor din cap. Nu-i venea să creadă că auzise corect.

– Cum?

– Se pare că a suferit un atac de apoplexie aseară, după plecarea ta.

Grant și-a frecat bărbia proaspăt rasă, luptîndu-se cu un amestec de emoții. Pe de o parte era bucuros că ticălosul bătrîn își întîlnise deja Creatorul. Pe de altă parte, regreta că lordul Lane reușise să

scape de umilința de a fi fost acuzat, judecat și pedepsit.

– Bine, a spus într-un final. Numai dacă aş fi rămas mai mult aseară la Boodles, să savurez spectacolul!

Magistratul s-a încruntat la auzul acelor cuvinte:

– Un asemenea sentiment este nedemn de tine, Morgan, chiar dacă ştiu ce anume l-a cauzat.

Grant nu a răspuns. Nu-i părea deloc rău pentru ceea ce spusese. După părerea lui, lordul Lane avusese parte de o moarte prea ușoară, mai mult decît ar fi meritat. Şi totuşi ceva continua să-l preocupe şi trebuia să discute acum cu Cannon, înainte să-şi facă orice alt plan de viitor.

– Ştiu că nu pot fi la fel de detaşat ca tine, a început el. Deşi Dumnezeu mi-e martor că mi-aş dori.

– Detaşat sau nu, vreau să-ţi fac o ofertă. Una la care vreau să te gîndeşti foarte bine.

– Ce fel de ofertă?

– Ei bine... are legătură cu faptul că tocmai am acceptat să-mi extind jurisdicţia cu comitatele Essex, Kent, Herfordshire şi Surrey.

Grant l-a privit surprins şi a fluierat admirativ. Deja muncea cît doi, acum ar fi trebuit să muncească cît şase. Din cîte ştia Grant, nici un alt magistrat de poliţie nu avusese atîta putere.

– Protestele vor începe imediat, a continuat sec Cannon. Se va spune că sînt ahtiat după putere şi

că mă întind mai mult decît trebuie. Și poate că este adevărat. Dar nu văd o altă modalitate de a stîrpi infracțiunile: totul trebuie privit ca pe un război care să fie dus și în Londra și în afara ei.

– Criticii tăi n-au decît să-și bage unghia-n gît, a spus Grant.

– Bine-ar fi, i-a răspuns Cannon.

Zîbind, Grant i-a întins mîna și i-a strîns-o cu putere.

– Felicitări. Vei avea mult de lucru. N-aș vrea să fii în locul tău, dar sînt convins că te vei descurca cumva.

– Mulțumesc, a murmurat Cannon iar ochii i-au strălucit amuzați. Și uite-așa ajungem la întrebarea pe care voiam să ți-o pun. Vreau să fii ajutorul meu.

Grant îl privea uimit. Ideea a prins imediat rădăcini în mintea lui. Să lucreze ca adjunct al magistratului-șef însemna să nu se îndepărteze prea mult de munca lui, care îl fascina, dar în același timp îl ținea deoparte de pericolele străzii. Avea multe de învățat despre legi – o provocare binevenită – și urma să investigheze cazuri dificile. Și totuși nu putea să nu se gîndească la genul de viață pe care o ducea magistratul-șef și să o compare cu a lui.

– Odată cu postul vine și titlul onorific de cavalier, i-a spus Cannon. În caz că te atrage așa ceva.

El a rîs și a clătinat din cap:

– Sir Grant... La naiba! Ar trebui să accept pe loc dar... nu cred că sînt potrivit.

Cannon îl privea atent:

– De ce nu?

Grant a ezitat și și-a coborât privirea spre mâinile lui. Erau pline de zgîrieturi și de semne după experiența din ziua precedentă.

– Ai văzut ce i-am făcut lui Keyes.

– Da. Ai dat dovadă de o violență neobișnuită. Dar ai fost provocat.

– Eram gata să-l omor. Scosesem cuțitul și... I-aș fi omorât dacă nu eram chiar sub ochii Victoriei. Am devenit judecător, jurat și călău. Voiam să-i iau viața și aș fi făcut-o cu plăcere. Numai că nu am vrut să fiu văzut de ea, să poarte pentru totdeauna în gând această amintire. Acum spune-mi: tot mai vrei să-ți fiu ajutor?

Magistratul l-a privit gânditor, cîntărindu-și răspunsul.

– Uite ce e, Morgan... Nu sînt detașat prin natura mea, indiferent ce-ți spun aparențele. Dacă aș fi văzut că femeia pe care o iubesc este atacată cu sălbăticie, probabil că aș fi făcut același lucru sau chiar mai rău. Cu toții avem ieșiri regretabile. După cum ți-am spus, nu sînt perfect. Și nu m-aș aștepta la asta nici de la tine.

Grant a zîmbit larg, ușurat că magistratul nu considerase că fapta lui era de neiertat.

– Bine, atunci. Accept postul. Mi-ar prinde bine puțină respectabilitate. M-am săturat să-mi petrec zilele urmărind tot felul de nemernici. Iar cu puțin noroc, în curînd voi avea o soție și o familie.

– Ah. Înțeleg că vrei să te căsătorești cu domnișoara Devane.

Și-a imaginat-o pe Victoria acasă, așteptându-l... și s-a trezit zîmbind.

– În toți anii aceștia am considerat căsătoria un laț pus de gît. Am jurat că mie nu mi se va întîmpla niciodată asta. Dar acum nu mi se mai pare o idee atît de rea. Rostind cuvintele i se făcuse brusc dor de ea. Avea nevoie de Victoria... Viața lui nu putea fi completă fără ea. Trebuia să se întoarcă repede acasă și să o convingă să-l accepte.

Putea să jure că sir Ross chiar zîmbise slab auzindu-i cuvintele:

– Nu este o idee chiar atît de rea. Iar cu femeia potrivită poate fi... A făcut o pauză, căutînd cuvîntul potrivit care a părut să-i evoce o amintire dulce, de mult uitată. După cîteva clipe de tăcere a continuat, privindu-l cald: mult noroc, Morgan.

Victoria și-a petrecut mare parte din dimineață în grădina casei. Era o zi răcoroasă, umedă, cu cerul plin de nori. A stat la masa din piatră și a citit o vreme, apoi s-a plimbat pe aleile pietruite, mărginite de tufe de liliac și iasomie. Grădina era bine îngrijită, peste tot erau plante înflorite, care înmiresmau aerul.

În lumea aceea mică, retrasă, orașul părea la kilometri depărtare. Era greu să nu ai un sentiment de pace, de mulțumire, în acel loc minunat.

Trebuia însă să se întorcă la White Rose Cottage. Trebuia să-și revadă sora, să se asigure că era bine. Mai mult decît atît, simțea nevoia să se întorcă în acel mediu familiar și să se redescopere acolo, în confortul propriei case. Deși memoria îi revenise, știa că nu va avea liniște pînă cînd nu va petrece cîteva zile la White Rose. S-a așezat din nou la masa din piatră și și-a sprijinit capul pe brațele încrucișate.

– Ce faci aici?

O voce de bărbat a smuls-o din gînduri. Victoria a ridicat capul și i-a zîmbit lui Grant care stătea în picioare lîngă ea. S-a așezat pe un scaun, cu fața la ea, și i-a luat mîna în mîna lui. Cu cealaltă i-a mîngîiat ușor obrazul, atingîndu-i cearcănele cu vîrf degetului mare.

– Ar fi trebuit să încerci să dormi puțin, i-a șoptit. După-amiază va trebui să mergi în Bow Street, să dai o declarație. Vreau să fii odihnită.

Victoria și-a sprijinit obrazul în palma ei.

– Nu pot dormi. Mă tot gîndesc.

– La ce, iubita mea?

– Vreau să-mi văd sora. Vreau să merg la Forest Crest și să dorm în patul meu.

Grant și-a scos haina și i-a pus-o pe umeri, înfășurînd-o în materialul gros. Haina îi păstra aroma trupului, așa că Victoria a strîns-o și mai tare în jurul ei. Vocea lui a învăluit-o ca o catifea atunci cînd i-a vorbit, de deasupra capului:

– Te duc eu, după ce dai declarația. Și rămînem acolo cît timp vei dori.

– Îți mulțumesc, dar... e mai bine să merg singură. Vreau să gîndesc limpede și nu o pot face cu tine prin preajmă.

Grant a tăcut, iar Victoria a știut că încerca să nu izbucnească. Cînd i-a vorbit din nou, vocea îi era rece, măsurată.

– La ce anume vrei să te gîndești?

Victoria a ridicat din umeri:

– La cine sînt... la trecut... la viitor.

I-a ridicat bărbia cu vîrful degetelor, obligînd-o să-l privească în ochi.

– La viitorul tău cu mine, vrei să spui.

– Vreau doar să merg acasă și să mă gîndesc la tot ce mi s-a întîmplat. Viața mea s-a schimbat într-un timp foarte scurt, înțelegi?

Offînd, el a ridicat-o în poală și și-a strecurat mîna pe sub rochie, căutîndu-i curbura dulce a sînului.

– Înțeleg, i-a șoptit. Dar nu-mi place ideea să călătorești singură și să rămîi la Forest Crest fără protecția mea.

A zîmbit, văzîndu-l cît era de posesiv.

– Grant... pînă să te cunosc, am trăit fără să mă protejeze cineva.

– Asta e pe cale să se schimbe, a mormăit el.

– Lasă-mă să mă duc singură la Forest Crest, a insistat ea.

Grant nu a fost în stare să-i întoarcă zîmbetul. Se temea că, dacă o scăpa din ochi, ea se putea hotărî să nu se mărite cu el. La urma urmei, el nu-i putea oferi traiul tihnit de la țară, cel cu care era obișnuită. El nu era un gentleman – ea văzuse mărturiile ale asprimii și violenței, îi văzuse nenumăratele defecte. Probabil că era genul de bărbat de care ea s-ar fi temut în trecut.

– Bine, a încuviințat el cu greu. Te voi trimite la Forest Crest imediat după ce dai declarația. Vei călători cu trăsura mea, însoțită de vizitiul meu și de un lacheu, să te apere. Și voi veni după tine peste o săptămână.

– O săptămână? Dar nu e de ajuns... Victoria s-a oprit la mijlocul frazei, realizînd că el nu avea de gînd să-i ia în seamă protestele. Foarte bine.

Un gînd îi tot dădea tîrcoale lui Grant:

– Nu plănuiești să-ți revezi vechii pretendenți, nu-i așa?

Ochii ei au strălucit cu neastîmpăr:

– Nu, Morgan, nu am fost niciodată curtată de băieții din sat.

– De ce nu? Ce naiba era cu ei?

– Nu le-am răspuns niciodată la avansuri, a spus Victoria așezîndu-se mai comod în poala lui. Eram prea ocupată să am grijă de tata și citeam foarte mult... Și-a rezemat capul de umărul lui. Cred că te așteptam pe tine, i-a spus și a simțit cum brațele lui și-au sporit strînsoarea.

CAPITOLUL 19

I-a spus vizitiului să o lase la capătul aleii și a mers pe jos pînă la White Rose Cottage. Imaginea familiară a casei i-a dat un sentiment de liniște. Lumea ei mică, retrasă, nu era la fel de bine îngrijită ca atunci cînd plecase. Trandafirii de culoarea fildeșului trebuiau tunși iar gazonul și răzoarele cu gălbenele și sîngele-voinicului erau invadate de buruieni. Dar era acasă. A grăbit pasul cînd s-a apropiat de ușă. I se părea că lipsise un an; nu doar o lună.

Un singur lucru îi umbrea fericirea: imaginea lui Grant, atunci cînd plecase. Refuzase să o sărute de rămas-bun și privise în urma ei cu tristețe, atunci cînd ea îi făcuse cu mîna. Abia se abținuse să nu-i spună vizitiului să întoarcă. Nu acceptase cererea lui în căsătorie, iar acest lucru îl întristase și mai mult.

Își dorea cu disperare să se mărite cu Grant Morgan, dar oare o asemenea unire avea șanse ...

sau era sortită eșecului? Se temea că într-o zi el se va plictisi de ea și va ajunge să regrete că se însurase.. și nu ar fi putut suporta așa ceva.

Trebuia neapărat să stea de vorbă cu sora ei, cu singura rudă pe care o mai avea pe lume. În ciuda nestatorniciei și a capriciilor ei ocazionale, Vivien era o femeie de lume, pragmatică, care cunoștea prea bine bărbații. Iar Victoria știa că sora ei o iubea în felul ei și avea să o asculte și să-i dea cel mai bun sfat.

Inima îi bătea cu putere la gândul că se întorsese acasă. A bătut la ușă și a intrat fără să aștepte vreun răspuns.

– Jane? a auzit un glas de femeie. Nu credeam că te întorci atât de repede din sat. Vocea i s-a stins când a văzut cine intrase.

Victoria îi zîmbea larg surorii ei. Ca de obicei, era uimită de felul în care o percepea pe Vivien: familiară și exotică deopotrivă. Apartinea unei lumi extrem de diferite de a ei, i se părea aproape imposibil să provină din aceeași familie și cu atât mai puțin să fie gemene.

Vivien a fost cea care a rupt tăcerea.

– S-a dovedit că am avut dreptate când ți-am spus să nu vii în oraș. Londra nu este locul tău, șoricel de țară ce ești.

Victoria a izbucnit în rîs și s-a apropiat cu brațele deschise.

– Vivien... nu-mi pot crede ochilor! Pîntecul surorii ei era rotunjit iar tenul îi avea o strălucire aparte. Starea în care se afla îi dădea un aer de vulnerabilitate care o făcea să pară și mai frumoasă.

– Sînt grasă, a spus Vivien.

– Nu. Ești frumoasă. Cu adevărat frumoasă. Victoria și-a îmbrățișat cu grijă sora, simțind cum aceasta ofta ușurată.

– Draga mea Victoria, a șoptit îmbrățișînd-o la rîndul ei. M-am gîndit că mă vei urî pentru toate întîmplările prin care ai trecut. Mi-era teamă să dau ochii cu tine.

– Nu mi-aș putea disprețui niciodată propria soră. Tu ești tot ce mi-a rămas. S-a dat un pas înapoi și i-a zîmbit: dar, Vivien... nu mi-a plăcut deloc să fiu tu!

– Nu mă îndoiesc că ai fost foarte stînjenită cînd a trebuit să pozezi în demimondenă. Însă a fost mai bine decît să fi rămas îngropată aici, crede-mă.

– Eu eram cît pe ce să fiu îngropată cu adevărat, i-a răspuns sec Victoria.

– Iartă-mă, dragă. Știi bine că nu am vrut să pățești nimic. Dacă ai fi rămas aici în loc să vii la Londra...

– Îmi făceam griji pentru tine.

– Pe viitor să nu uiți că îmi pot purta și singură de grijă, mai bine decît tine, oricum. Vivien i-a pus mîna pe spate și a îndemnat-o să se așeze pe o sofa uzată. Trebuie să iau loc. Mă dor picioarele.

– Cum te pot ajuta? a întrebat Victoria, îngrijorată.

Vivien a bătut ușor cu palma locul de lângă ea.

– Stai lângă mine, să vorbim. Să înțeleg că totul s-a terminat, de vreme ce ești aici?

– Da. Cel care a încercat să măucidă este un agent din Bow Street care este acum reținut. Se pare că a fost plătit de lordul Lane ca să mă omoare... pe tine, de fapt.

– Dumnezeu! Despre ce agent este vorba?

Victoria i-a povestit totul, stîrniind cîte o exclamație din partea lui Vivien, din timp în timp. Spre ușurarea ei, a avut decența să nu pară încîntată de vestea morții lordului Lane.

– Este acum alături de fiul lui, Harry, a comentat Vivien, netezindu-și cu o grijă exagerată faldurile fustei. Să se odihnească în pace amîndoi. A ridicat privirea pârînd tulburată. Au fost amîndoi niște nefericiți. Harry mai ales. De aceea m-am și încurcat cu el. Mi-am zis că avea nevoie de cîteva zile de plăcere. Dar el nu a vrut să accepte că nu puteam fi a lui pentru totdeauna. Poate că lordul Lane avea dreptate... poate că Harry ar mai fi fost și acum în viață dacă nu mă culcam cu el.

– Poate da, poate nu, i-a răspuns Victoria, surprinsă dar și bucuroasă de reacția surorii ei care îi dovedea că avea conștiință, că era capabilă de remușcări. Nu te mai gîndi la ce ar fi putut să fie. Gîndește-te la ce vei face de acum încolo. Sper că

vei rămîne cu mine și mă vei lăsa să am grijă de tine pînă la nașterea copilului.

Vivien a clătinat hotărîtă din cap.

– Cred că voi pleca în Italia. Am mulți prieteni acolo și simt nevoia de distracție, după atîtea luni. În plus, există un bărbat anume... un conte... care îmi dă tîrcoale de cîțiva ani. Și este bogat ca și Cresus. A zîmbit, anticipînd ce urma. Cred că a venit vremea să cedez avansurilor lui.

– Dar nu poți continua să trăiești așa, a murmurat Victoria, consternată. Nu și după venirea copilului pe lume.

– Ba bine că nu. Nu te teme, copilul nu va avea de suferit. Va avea parte de tot ce este mai bun, te asigur. De îndată ce nasc și-mi recapăt silueta îmi voi găsi un alt protector și voi face un aranjament pentru copil. Dumnezeu știe că am suficient de mulți servitori care să mă ajute.

Victoria era tot mai dezamăgită cu fiecare cuvînt rostit de sora ei.

– Dar nu te-ai săturat să fii mereu amanta cuiva? Voi face tot ce pot să te ajut, la fel și domnul Morgan. Trebuie să-ți faci o altă viață.

– Dar nu vreau o altă viață, i-a răspuns Vivien, sigură pe ea. Îmi place să fiu curtezană. Este plăcut, ușor și profitabil. De ce să nu continui să fac o meserie la care mă pricep? Și te rog să mă scutești cu remarcile despre decentă și onoare.

Victoria a clătinat din cap, cuprinsă de regrete.

– Oh, Vivien...

– De ajuns, a repezit-o sora ei. Nu vreau să mai discutăm despre asta. Plec în Italia. Am zis.

– Trebuie să-mi promiți ceva, a insistat Victoria. Dacă te decizi în final că nu vrei copilul, nu-l încredința unor străini. Te rog. Nu pot suporta gândul că un membru al familiei mele ar putea să... ei bine, trimite-l la mine.

Vivien o privea sceptică.

– Ce ciudat! De ce-ai vrea tu să ai de-a face cu bastardul lordului Gerard?

– Pentru că este copilul tău... și nepotul sau nepoata mea. Promite-mi, Vivien. Pentru că sora ei încă mai ezita, i-a spus: îmi datorezi asta.

– Bine, îți promit. I-a făcut semn să îi aducă un taburet pentru picioare. Victoria a descălțat-o și i-a așezat picioarele pe taburetul cu motiv floral, conștientă că Vivien o privea cu atenție. Nu mi-ai pomenit nimic despre relația ta cu domnul Morgan.

Victoria a ridicat privirea spre ochii albaștri ai surorii ei gemene.

– Ce ți-a spus când a venit aici?

Vivien a rîs și și-a răsucit o șuviță în jurul degetului arătător.

– Ce nu mi-a spus, mai bine zis. A trebuit să ghicesc. Haide, mărturisește tot: te-a cerut?

Victoria a roșit și a dat din cap.

– Da.

– Și ai acceptat?

Victoria a clătinat din cap cu convingere.

– Am unele dubii.

– Dumnezeuule, a șoptit Vivien, privind-o cu o exasperare drăgăstoasă. Iar gîndești prea mult. Haide, să aud ce anume te îngrijorează.

Victoria abia aștepta să se descarce în fața singurei persoane din lume care știa ce fel de viață dusese în trecut.

– Nu știu dacă asta și-ar fi dorit tata pentru mine. Nu știu dacă o femeie ca mine este potrivită unei asemenea vieți. Oh, Vivien... Morgan este un bărbat remarcabil. Mă tem că are nevoie de mai mult decît îi pot oferi eu. Nu avem caractere asemănătoare, nu provenim din același mediu, avem temperamente diferite... Nu cred că am fi o pereche potrivită.

– Atunci de ce nu l-ai refuzat?

– Pentru că îl iubesc. Numai că mă tem că nu ne potrivim.

Vivien a pufnit disprețuitoare.

– Termină cu prostiile, Victoria. Nu este vorba de potrivire aici. Ești foarte capabilă să te adaptezi oricărei situații... iar măritișul cu un bărbat bogat, chiar dacă nu este nobil, nu poate fi nicidecum o povară. Vivien a dat ochii peste cap și a oftat. Întotdeauna complici lucrurile mai mult decît e cazul. Așa cum făcea și tata.

– Tata a fost un bărbat minunat, a ripostat Victoria.

– Da... un martir minunat, virtuos și singuratic. După ce mama l-a părăsit, tata s-a retras într-o carapace, s-a ascuns de lume. Iar tu ai rămas lângă el și ai încercat să-l consolezi devenind exact ca el. Ai locuit aici, într-o căsuță blestemată, citind aceleași cărți ca și el. Este morbid, crede-mă.

– Nu înțelegi, a început Victoria cu ardoare.

– Chiar așa? a întrerupt-o Vivien. Îți înțeleg temerile mai bine decât tine. Întotdeauna ți s-a părut mai sigur să te ascunzi aici, singură, în loc să riști să iubești pe cineva care te-ar putea părăsi cândva. *Aceasta* este de fapt marea ta problemă. Mama te-a părăsit iar tu te aștepti ca toată lumea să facă la fel.

Adevărul din vorbele ei a uimit-o pe Victoria. Se uita la sora ei cu ochi înlăcrimați.

– Bănuiesc... a început, dar nu mai putea continua. Vivien avea dreptate. Se schimbase după plecarea mamei. Nu mai putuse avea încredere în nimeni, nu-și mai îngăduise să iubească. Își ridicase un zid de apărare și nimeni nu pătrunsese dincolo. Până la Grant.

El merita încrederea ei. Merita să fie iubit fără rezerve, fără teamă. Iar ea trebuia să găsească în sufletul ei această putere.

– Totul era mult mai ușor când trăia tata, a spus Victoria. Mă convinsesem că nu mai am nevoie de altceva. Ne țineam unul altuia de urât. Iar acum că

nu mai este... Și-a mușcat limba pentru că îi dăduseră lacrimile.

Vivien a oftat și s-a ridicat cu greutate. S-a dus la o măsuță așezată într-un colț și a scos din sertar o batistă pe care i-a aruncat-o în poală.

– Asta a fost acum doi ani. A venit vremea să trăiești cu adevărat.

Victoria și-a șters ochii și a dat din cap cu convingere.

– Da, știu. M-am săturat de doliu. M-am săturat de singurătate. Și îl iubesc atît de mult pe Grant că n-aș putea suporta să-l pierd.

– Slavă Domnului, a spus sora ei. Îndrăznesc să cred că și tata ar considera că ai jelit destul. Și pentru că tot am ajuns la subiectul acesta, vreau să-ți spun ceva ce am vrut să-ți spun demult: dacă iubești un bărbat nu înseamnă neapărat că ești o femeie „rea”, așa ca mama sau ca mine.

– Dar nu am crezut niciodată...

– Ba ai crezut. Știu prea bine ce ți-a spus tata despre mine și despre mama, pe la spatele nostru. Și multe dintre ele pe merit. Recunosc că uneori sînt prea generoasă cu favorurile mele, dar un lucru îl știu sigur: că nu poate fi ceva rău să te dăruiești bărbatului pe care îl iubești. În schimb este mare păcat să rămîi să putrezești aici, în Forest Crest. De aceea vreau să plec cît pot de repede din satul acesta uitat de lume și te sfătuiesc

să faci la fel. Mărită-te cu Grant Morgan. Îndrăznesc să cred că ai putea nimeri mult mai rău.

– Am avut impresia că nu prea vă agreeați, i-a spus Victoria. Cum de v-ați schimbat părerea?

– Oh, eu tot nu-l plac, a asigurat-o rîzînd Vivien. Numai că... este evident că te iubește, altfel nu mi-ar fi cerut scuze într-un mod atît de ridicol doar pentru că tu i-ai cerut asta.

– Și-a cerut scuze? a întrebat încîntată Victoria. Chiar ți-a spus că-i pare rău?

– Da. Mi-a mărturisit totul și mi-a cerut să-l iert. Recunosc că mi-a făcut plăcere să-l aud bolborosînd o scuză, numai pentru că tu îi ceruseși asta. Eu m-aș mărita cu el dacă aș fi în locul tău, ca să nu-i frîng inima. Sau... A făcut o pauză, de parcă i-ar fi venit o altă idee. Sau ai putea veni cu mine! Am putea să mergem la Veneția sau la Paris. Îți dai seama cum vom atrage atenția tuturor, cele două surori identice, atît de frumoase? Te pot învăța tot ce știu despre bărbați și... Doamne, ce apariție!

Victoria și-a privit sora și a clătinat hotărîtă din cap.

– Nu.

– E o idee bună, să știi. Păcat că ai atît de multe scrupule și atît de puțină imaginație.

Pe foc clocotea un ghiveci din cartofi, fasole verde, ceapă și verdețuri tocate mărunt. Mirosul îmbietor umpluse casa și ieșea prin ferestrele

deschise. Victoria și-a amintit de cîte ori îi pregătise felul acela de mîncare tatălui ei și a zîmbit. Tatăl ei nu fusese un mare iubitor de mîncare, pe care o privea doar ca pe o necesitate. În rarele ocazii în care Victoria făcea cîte o prăjitură cu prune gusta puțin, după care nu-i mai dădea deloc atenție. Singurele dăți în care savura mîncarea erau atunci cînd ea pregătea ghiveci de legume.

– Tată, a șoptit în timp ce împătorea haine și le așeza într-un cufăr vechi din piele. Sper să nu te superi că mă mărit cu un bărbat atît de diferit de tine. Grant era un bărbat eminentemente fizic, cu mare poftă de viață. Nu ar fi ales niciodată să se ascundă de lume, așa cum făcuse tatăl ei. Se confrunta mereu cu tot felul de probleme, adesea periculoase sau sordide. Văzuse tot ce era mai rău în oameni, în timp ce familia Devane preferase să rămînă în contemplarea a tot ce era frumos. Și totuși... era sigură că tatăl ei l-ar fi plăcut pe Grant, la urma urmei, i-ar fi apreciat curajul cu care făcea față realităților.

Victoria s-a dus să amestece mîncarea și a adăugat un strop de sare. S-a întors mai apoi la împachetat și tocmai luase în mînă un șal vechi cînd a auzit o bătaie în ușă. Casa a părut să se clatine sub lovitura puternică.

S-a dus să deschidă ușa și a tresărit cînd l-a văzut în prag pe Grant. Era frumos, îmbrăcat într-o haină neagră, cu o vestă gri-argintie. Hainele

aveau o croială simplă dar erau cusute impecabil, punându-i în evidență umerii largi. Personalitatea lui vibrantă a impresionat-o din nou... Era mare, părea periculos și chiar ușor ieșit din minți. Dar când s-a uitat în ochii lui nu a simțit nici urmă de teamă, ci doar o dorință instinctivă de a-l săruta.

– Bună ziua, a spus trecându-și mîna prin păr. Știa că nu arăta prea minunat în rochia uzată, cu imprimeul șters, potrivită doar pentru grădinărit sau pentru curățenie prin casă. I-a zîmbit larg, amînînd momentul în care să se arunce în brațele lui. Ce cauți aici?

– Ai lipsit prea mult, i-a șoptit el.

– Am convenit să stau o săptămînă. Au trecut fix două zile și jumătate.

– Mi s-a părut că a trecut un an.

Victoria s-a înfiorat de plăcere cînd el a luat-o pe după talie și a tras-o lîngă el.

– Și mie mi-a fost dor de tine, i-a mărturisit cu un zîmbet. Și-a lipit obrazul fierbinte de palma lui.

– Unde este Vivien? a întrebat el.

– A plecat deja la Londra. S-a săturat de viața la țară. Și eu la fel. A făcut un gest spre cufărul pe jumătate plin și spre teancul de haine împăturite de lîngă el. Voiam să mă întorc mai curînd, a recunoscut ea. Am constatat că nu aveam chiar atît de multe lucruri de sortat cum credeam.

– Și logodna noastră? a întrebat-o hotărît. Ai un răspuns pentru mine?

– Da, i-a spus plină de emoție. Da, vreau să mă mărit cu tine... dacă mă mai vrei.

– Pentru toată viața, i-a răspuns Grant privindu-i chipul surfător.

A închis ochii când și-a lipit gura de a ei, nu cu nerăbdarea la care se așteptase, ci tandru, fără grabă, tăindu-i respirația. Buzele lui le mîngîiau pe ale ei, ușor, în joacă, împărțind cu ea căldura și umezeala pînă cînd ea s-a ridicat pe vîrfuri, căutînd mai mult.

Brusc, Grant s-a desprins din sărut, rîzînd. Ochii lui verzi erau plini de căldură, de tandrețe.

– Într-o bună zi va trebui să te învâț ce este răbdarea, i-a șoptit.

– De ce?

– Pentru că e mult mai bine cînd nu vrei totul deodată.

– Dar mie îmi place așa, l-a provocat ea.

Grant a sărutat-o din nou, pe buze, pe bărbie, pe gît și i-a murmurat dragostea lui în timp ce îi desfăcea rochia de muselină. Una din mînci i-a alunecat de pe umăr, urmată de cealaltă, iar gura lui a călătorit pe pielea expusă acum privirii.

– Dacă știam că vîi îmi puneam o rochie frumoasă și panglici în păr...

– Te prefer fără vreo haină pe tine.

Ceea ce avea să se întîmple cît de curînd, și-a dat ea seama. Rochia i-a alunecat la podea.

– Hai în dormitor, i-a spus cu voce slabă.

– Nu încă. A mai murmurat ceva, grăbindu-se să-și desfacă șlițul.

Spre mirarea ei, nu a așezat-o pe podea ci a luat-o în brațe, făcînd-o să-l cuprindă cu picioarele și a lipit-o cu spatele de perete. A făcut ochii mari cînd i-a simțit sexul întărit atingînd-o, testînd-o, alunecînd ușor înăuntru ei. Oftînd de plăcere, ea s-a prins cu putere de umerii lui, cufundîndu-și degetele în materialul hainei. I se părea straniu de erotic să fie complet goală, în timp ce el nu renunțase la hainele lui.

– Mă iubești? a întrebat-o el.

– Da. Oh, Grant... S-a arcuit și a țipat cînd plăcerea a cuprins-o în valuri dese.

– Te iubesc, i-a șoptit. Te iubesc...

Cuvintele ei l-au făcut să o pătrundă pînă la capăt, cu un geamăt. Toate simțurile i s-au diluat în eliberarea binecuvîntată. A rămas nemișcat. Nu se îndura să se despartă de trupul cald de femeie.

– Victoria, a șoptit, sărutînd-o apăsător pe buze în timp ce ea încerca să-și recapete răsuflarea.

– Acum să-ți dau eu jos hainele, i-a spus începînd să-i desfacă nodul cravatei.

Grant a rîs și a pus-o cu picioarele pe pămînt, slăbind strînsoarea.

– Și apoi?

Victoria i-a lăsat cravata să cadă pe podea și și-a lipit fața de gîtul lui, savurînd senzația dată de pielea sărată.

– Apoi îți voi arăta din nou cât de mult te iubesc. S-a dat un pas înapoi și i-a zîmbit plină de speranță. Dacă mai ești în stare.

El a sărutat-o iar:

– Nu sînt genul de bărbat care să dea înapoi de la o provocare.

– Da, știi. A izbucnit în rîs cînd el a luat-o pe sus și a dus-o în dormitor.

EPILOG

Deși Victoria avea impresia că își cunoștea bine soțul, în primele șase luni de căsătorie a făcut tot felul de descoperiri. Ascultase opinia generală, cum că Morgan nu era un bărbat ușor de domesticit, așa că își jurase să-i dea toată libertatea de care avea nevoie. Hotărîse să nu-și dea niciodată cu părerea în ce privea prietenii care-i țineau companie. Dacă voia să-și petreacă serile socializînd, bînd și flecărînd, fie. Dacă se lăsa atras în situații periculoase, nu avea să-l critice. La urma urmei, pînă să-l cunoască fusese un bărbat extrem de independent, așa că nu avea sens să încerce să-i pună căpăstru. Și nu voia ca el să o vadă ca pe o piatră de moară atîrnată de gît.

Spre uimirea ei și a celor care îl cunoșteau, Grant s-a adaptat imediat la viața de bărbat căsătorit, de parcă ar fi trăit așa dintotdeauna. Și-a asumat rolul de soț cu ușurință și plăcere, dovînd un devotament la care alte soții nici nu

îndrăzneau să viseze. În loc să bată tavernele cu prietenii lui, Grant prefera să-și petreacă serile acasă, cu Victoria, cu o carte și un pahar de vin în față. Citeau, discutau și făceau dragoste pînă tîrziu în noapte.

Grant o lua cu el peste tot, la baluri, dineuri, serate muzicale, dar și la curse sau la competiții de box. O proteja dar nu o ținea ascunsă. Cu el, Victoria vedea și fața frumoasă dar și pe cea neplăcută a Londrei. O trata ca pe o parteneră, o companie plăcută, o iubită și datorită lui viața ei era mai bogată și mai alertă decît fusese vreodată la Forest Crest.

În serile în care rămîneau acasă, Victoria îl ajuta pe Grant să studieze și să analizeze munții de cărți de drept pe care i le împrumutase sir Ross. Grant găsea că munca de magistrat de poliție era grea dar și fascinantă, oferindu-i mai multe provocări decît cea de agent. Căpătase și titlul onorific de cavaler și se bucura de un statut social care îi depășea cu mult celebritatea din trecut.

În ceea ce o privea, Victoria se străduia să-și găsească locul în societatea londoneză, alegînd cu grijă și acceptînd unele din invitațiile venite cu zecile în fiecare săptămînă. Se consulta cu arhitecții despre cum avea să arate casa pe care Grant o construia pentru ei în Mayfair și le cerea sfaturi noilor ei prietene. La scurt timp făcea deja parte din cîteva organizații de binefacere.

– Numărul femeilor și copiilor care au nevoie de ajutor este copleșitor, i-a spus Victoria lui Grant într-o seară, simțindu-se mai degrabă descurajată de ideea organizării unei serate caritabile. Chiar dacă eforturile noastre vor fi încununuate de succes, vor avea parte de ajutor doar prea puțini dintre ei. Mă întreb de ce mai încercăm oare.

Grant o ținea în brațe și se juca cu părul ei. A sărutat-o pe frunte.

– Întotdeauna este mai bine să încerci, i-a șoptit. Și eu mă simțeam la fel în trecut, mă întrebam de ce îmi risc viața să prind câte un ticălos când mai rămân liberi mulți alții.

– Și cum de ai continuat?

El a ridicat din umeri.

– Îmi spuneam că atunci când ridic un infractor din stradă salvez o altă viață, în viitor. Și orice om merită acest efort din partea mea, nu crezi?

Victoria i-a zîmbit și l-a îmbrățișat, plină de iubire.

– Știam eu, i-a șoptit cu buzele lipite de umăr. În adîncul inimii ești un idealist.

– Te învăț eu să nu mă mai jighești așa, doamnă, a rîs el și a sărutat-o apăsător.

Absorbit de paginile dosarului anchetei de care se ocupa, Grant abia dacă a luat în seamă bătaia în ușa biroului său din Bow Street.

– Da, a spus posac, pentru că nu-i plăcea să fie întrerupt.

Ușa s-a crăpat puțin și i-a văzut chipul doamnei Dobson.

– Ai o vizitatoare, domnule Grant. El s-a strîmbat în semn de răspuns.

– Ți-am spus că nu primesc pe nimeni pînă la terminarea ședinței de după-amiază.

– Știu, domnule... dar este vorba de lady Morgan.

S-a înviorat imediat. Victoria nu venea prea des în Bow street, ceea ce era un lucru bun, ținînd cont de numeroșii escroci și criminali care se perindau pe acolo. Dar îi făcea plăcere să o vadă în miezul zilei.

– Pentru Dumnezeu, nu o lăsa să aștepte. Poftește-o imediat înăuntru.

Menajera a zîmbit și a deschis larg ușa ca să o lase să intre. Era o apariție luminoasă, mai ales în biroul acela sumbru. Purta o rochie de un roz pal, din muselină, cu mâneci lungi care se terminau cu cîte o fundă roz închis. Corsajul era lucrat din dantelă, cu șnururi din mătase care îi conturau linia apetisantă a șinilor. Grant s-a ridicat de pe scaun, a așteptat ca doamna Dobson să se retragă și și-a luat soția în brațe și a sărutat-o.

– Exact ce aveam nevoie, i-a șoptit cînd buzele li s-au desprins. O femeie frumoasă care să mai alunge plictiseala.

– Sper că nu te-am întrerupt din ceva important, s-a scuzat ea.

– Nimic nu este la fel de important ca tine. S-a jucat cu panglița de la decolteu și a sărutat-o jucăuș pe lobul urechii. Spune-mi ce te aduce aici, doamnă. Ai de făcut vreo plîngere sau de anunțat vreo crimă?

Ea a rîs.

– Nu chiar.

– Vrei să faci vreo mărturisire, să-mi dai vreo informație?

– Într-un fel.

El s-a așezat și a tras-o în poală. Ochii îi străluceau șmecherește.

– Vreau să-mi faci o mărturisire completă.

– Grant, nu... a șoptit ea uitîndu-se alarmată spre ușă. Să nu intre cineva. Ce-ar zice dacă ne-ar vedea?

El și-a strecurat mîna pe sub fusta ei și s-a aventurat mai sus de genunchi.

– Că sînt un bărbat proaspăt însurat care are chef de soția lui.

– Grant, l-a rugat ea îmbujorîndu-se.

– Tocmai cînd credeam că am reușit să te dau pe brazdă... Bine. Încerc să mă abțin. Spune-mi de ce ai venit.

Victoria l-a luat de gît, devenind serioasă.

– Nu voiam să te deranjez, dar... azi am trimis după doctorul Linley.

– Linley, a repetat îngrijorat Grant.

Victoria a dat din cap.

– Nu m-am simțit în apele mele în ultimele zile dar nu am vrut să te îngrijorez inutil, așa că nu ți-am spus nimic pînă azi, cînd... S-a oprit brusc pentru că el o strîngea cu putere de genunchi, provocîndu-i o durere ascuțită. Grant! a exclamat ea uimită.

Inima lui bătea să-i sară din piept. Nu reușea să vorbească de teamă.

– Victoria... a putut să spună. Ești bolnavă?

– Oh, nu... Victoria a făcut o pauză, căutînd un eufemism, dar nu a găsit nici unul. Sînt însărcinată, i-a spus mîngîindu-l pe piept, încercînd să-l liniștească. Nu trebuie să te îngrijorezi. Vom avea un copil.

S-a simțit ușurat. A tras-o mai aproape, și-a cufundat fața în decolteul ei și a încercat să-și controleze ritmul respirației.

– Doamne, Victoria, a spus.

– Ce zici de faptul că familia noastră se va mări?

– Este un miracol. Și-a lipit urechea de pieptul ei, ascultîndu-i bătăile inimii și și-a spus că tot ce conta pentru el în acea lume era chiar acolo, în brațele lui.

– Un miracol destul de obișnuit, i-a răspuns ea zîbind. Se întîmplă zi de zi, în orice familie.

– Nu și în a mea. A dat-o puțin înapoi, încercînd să și-o imagineze cu pîntecul umflat, purtînd copilul lui. Cum te simți? a adăugat, îngrijorat.

Victoria l-a mîngîiat pe obraz.

– Nerăbdătoare, i-a răspuns. De-abia aștept să-mi țin copilul în brațe.

S-a dovedit că un copil a ajuns în casa familiei Morgan mai devreme decît s-ar fi așteptat oricine. La o lună de cînd aflaseră că era însărcinată, Victoria lua cina alături de Grant cînd au fost întrerupți de doamna Buttons. Femeia avea o expresie stranie, aproape comică, ca și cum nu-și revenise încă dintr-un șoc.

– Lady Morgan, i-a spus menajera. Ați primit un colet... din Italia.

– La ora aceasta? Victoria a schimbat o privire uimită cu soțul ei. Este probabil un cadou de la sora mea. Ce minunat! Au trecut cîteva luni de cînd nu mai știu nimic de ea. Este și vreo scrisoare?

– Da, dar...

– Te rog să-mi aduci acum scrisoarea și să duci coletul în salon. Îl deschid după cină.

Înainte ca menajera să apuce să-i răspundă s-a auzit un sunet care aducea cu un mieunat... sau cu un plînset de copil.

Grant s-a ridicat de la masă și s-a șters la gură cu un șervet.

– Nu cred că este un colet pe care să-l poți lăsa în salon, a spus încet și a ieșit, trecînd pe lîngă menajeră.

– Un copil? a spus Victoria, căutîndu-i privirea doamnei Buttons.

Menajera a dat din cap.

– Da, doamnă. A fost trimis din Italia împreună cu o bonă care nu știe nici un cuvînt în engleză.

– Dumnezeu! Victoria s-a repézit după soțul ei, ghidîndu-se după sunete.

Cîtiva servitori uimiți se adunaseră deja în hol și se uitau la femeia brunetă îmbrăcată ca o țarancă, cu un șorț aspru, gri. Era udă din cap și pînă în picioare și ținea în brațe un ghemotoc, părăind gata să izbucnească în lacrimi.

– Signora, a spus de îndată ce a apărut Victoria, după care a început să vorbească repede, de neînțeles.

Victoria i-a pus mîna pe umăr, încercînd să o liniștească.

– Totul va fi bine, i-a spus, sperînd ca fata să-i înțeleagă mai degrabă tonul decît cuvintele. Îți mulțumesc că ne-ai adus copilul în siguranță. Trebuie să fii flămîndă și obosită. S-a uitat la doamna Buttons, care i-a făcut imediat semn unei servitoare să-i pregătească o cameră. Victoria a făcut un gest spre copilul care plîngea și i-a zîmbit cu blîndețe fetei: îmi dai voie?

Fata i-a întins imediat copilul, părînd ușurată. Victoria l-a luat în brațe cu stîngăcie, privindu-i chipul încadrat de un păr roșu ca focul. Era fără îndoială copilul lui Vivien.

– Oh, creatură gîngășă, a murmurat neștiind dacă să rîdă sau să plîngă. Ce fetiță frumoasă...

– Dă-mi-o mie, i-a spus Grant, apărînd brusc lîngă ea. Nu-i susții bine capul.

I-a încredințat lui copilul și a luat scrisoarea udă pe care i-o întindea bona. Îi era adresată ei iar scrisul era cu siguranță al lui Vivien. Încruntată, Victoria a rupt sigiliul și a citit-o cu voce tare:

Dragă Victoria,

așa cum ți-am promis, ți-am trimis ție copilul, pentru că acum sînt prea ocupată ca să mă pot ocupa de el. Dacă vrei, găsește pe cineva căre să aibă grijă de Isabella iar eu îți voi înapoia toți banii la întoarcerea mea în Anglia.

*A ta, ca întotdeauna,
Vivien.*

Victoria s-a întors spre soțul ei și și-a dat seama că fetița tăcuse privindu-l, fără să clipească măcar. O mînuță îl prinsese de arătător, iar degetele minuscule i se albiseră de cît de tare îl strîngea.

– Nu știam că ai experiență cu copiii, i-a spus Victoria învăluindu-i pe cei doi într-un zîmbet.

Legănînd ușor copila, Grant i-a vorbit încet:

– Nu am. Dar par să mă descurc de minune cu roșcatele.

– Aici sînt de acord cu tine. I-a mîngîiat părul roșu și a murmurat: biata Isabella.

– Crezi că Vivien va mai veni vreodată după ea?

– Nu putem ști cu siguranță, dar... Victoria a făcut o pauză și s-a uitat în ochii soțului ei, căruia nu-i putea ascunde adevărul: nu. Nu va dori un copil în preajmă, un copil care să-i reamintească de anii care trec cu repeziciune. Și nu și-a dorit niciodată să fie mamă. Nu cred să mai vină vreodată după ea.

– Ce e de făcut atunci?

– Te-ar deranja dacă familia noastră s-ar mări ceva mai devreme?

Preț de o clipă lui Grant i-a fost greu să conceapă că ar putea deveni de facto tatăl bastardului lui Vivien Duvall. Nu o plăcuse niciodată pe Vivien și nu avea să o placă nici pe viitor. Dar cînd s-a uitat la fețișoara drăgălașă nu a văzut în ea nici o asemănare cu Vivien. A văzut doar un copil vulnerabil și inocent și a simțit nevoia instinctivă de a-l proteja.

– Bănuiesc că nimeni nu ar avea grijă de ea ca noi, a murmurat, mai mult lui însuși decît Victoriei.

Soția lui s-a apropiat și i-a cuprins talia cu brațul.

– Și eu cred la fel. Oh, Grant, știam că nu mă vei refuza. S-a ridicat pe vîrfuri să-l sărute. Nu mă dezamăgești niciodată, știi asta.

I-au venit în minte cîteva comentarii ironice dar cînd s-a uitat în ochii soției lui a simțit cum dragostea pentru ea îl învăluia și nu a mai spus nimic.

– Niciodată, a repetat Victoria, susținîndu-i privirea. Eu nu aș schimba nimic la tine. Te iubesc așa cum ești.

– Ei bine, doamna mea, de asta m-am însurat cu tine.

SFÎRȘIT

Ti amerò per sempre

*U*n'aspra rivalsa, una nuova passione

LISA KLEYPAS

*G*rant Morgan, celebre investigatore di polizia, riconosce immediatamente la donna che viene ripescata dal Tamigi priva di sensi. È Vivien Rose Duvall, la più nota cortigiana di Londra. La donna che lo ha rifiutato. Un po' per vendetta e un po' per scoprire chi voleva ucciderla, Grant decide di portarla a casa sua. Ma al risveglio, Vivien non ricorda nulla del proprio passato. Delicata e vulnerabile, si rivela ben diversa da come Grant la ricordava...

Illustrazione copertina: J. Essis/
Agente Schläck

LIBRI - T.E.R.
Sped. in abb. postale da Verona C.M.P.
Aut. Prot. 2762/2 del 4-3-1977

€ 3,80 (in Italia)

LISA KLEYPAS

*Ti amerò
per sempre*

Ea nu-și mai amintea cine era... O femeie se trezește în patul unui străin. Fusese salvată din apele înghețate ale Tamisei, după ce cineva a încercat să o omoare. Frumoasa femeie și-a pierdut memoria, și i se spune că este Vivien Rose Duvall, una dintre cele mai scandaloase frumuseți londoneze. Acum este luată sub aripa ocrotitoare a enigmaticului Grant Morgan. El este singurul bărbat în care are încredere. Viața ei este în mâinile lui. Dar în adâncul sufletului, ea știe că este altcineva, nu Vivien...

Grant Morgan era un bărbat vînat de o mulțime de femei... dar cea din brațele lui pare atît de inocentă, de vulnerabilă, încît se trezește vrăjit de ea. În timp ce dragostea lui pentru frumoasa misterioasă crește, el este hotărît să-i descopere toate secretele din trecut, să-i apere viața și să afle adevărul – indiferent care va fi acesta.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

